

Existence

Anarchistická revue

1 / 2010

ČSAF v roce 2009 / 17. listopad z anarchistické perspektivy
O inspiraci a spolupráci / Solidarita s holandskými squatterry
Anarchist Black Cross / Rozhovor s vězněným řeckým anarchistou
Anarchosyndikalismus ve Švédsku / Válka v Afghánistánu

cena:

vydává Československá anarchistická federace

Znovuzrozená Existence

Je tomu osm let, co naposledy vyšlo poslední (čtrnácté) číslo anarchistické revue Existence, kterou vydávala od roku 1998 Československá anarchistická federace (ČSAF). Koncem minulého roku jsme se rozhodli tento projekt oživit, a to z několika důvodů.

ČSAF nemá de facto od doby, co přestala Existence vycházet, žádnou tiskovinu podobného charakteru. Tedy časopis, který by se věnoval anarchistické teorii a praxi, seznamoval s činností federace a s diskusí, které se v jejím rámci vedou. V posledních dvou letech začala ČSAF každý měsíc vydávat nástěnné noviny A3, které jsou určeny široké veřejnosti v podobě plakátů formátu A3 (odtud také název novin). Došlo také k oživení tiskoviny ZDOLA, která vychází příležitostně, a to ve formě jakéhosi zpravodaje, jenž je dostupný zdarma či za solidární příspěvek především při různých kulturních a veřejných protestních akcích. Stále však chyběl reprezentativní časopis určený především lidem s hlubším zájmem o anarchistické myšlenky a dění v anarchistickém hnutí.

V roce 2009 došlo na poli českých anarchistických tiskovin k dalšímu významnému předělu. Časopis A-kontra, který (vyjma čtyřleté přestávky) vychází od roku 1991, změnil svůj charakter z mnohastránkového klasického časopisu na jeden rozkládací list formátu A2. Nyní je zdarma a můžete ho v tištěné podobě sehnat na několika místech, především však v Praze. Tímto počínem zde však zůstal nevyplněný prostor, který se chceme pokusit částečně zaplnit právě anarchistickou revue Existence.

Stěžejním informačním médiem ČSAF jsou její internetové stránky www.csaf.cz. Ty se snažíme pokud možno každý den aktualizovat o nové články, zprávy a odkazy na texty a videa na jiných svobodomyšlných alternativních médiích. Mnohé z těchto věcí mají svou váhu především ve své aktuálnosti. Přesto se zde najde velké množství textů, které jsou nadčasovější, a stojí za to postarat se, aby po pár dnech nezapadly. Pak je tu ještě jedna věc. Někteří lidé prostě nemají rádi čtení z obrazovek a preferují tištěný text. A i těm bychom rádi vyhověli. Z těchto důvodů jsme se rozhodli, že Existence ve své nové podobě bude složena v převážné části z textů, které jsme vydali za předešlý čtvrtrok na našem webu. Toto rozhodnutí vychází i z toho, že si myslíme, že je naprosto zbytečné snažit se vydávat časopis s originálními texty, jež se však nebudou příliš lišit od těch, které jsme již zveřejnili na Internetu.

Jak bylo naznačeno, rádi bychom s Existencí dodrželi tříměsíční periodicitu v rozsahu 28 až 40 stran. Jelikož po mnoha letech máme za sebou již zkušenosti s vydáváním a šířením anarchistických časopisů, brožur a knih, rozhodli jsme se po zralé úvaze tisknout minimální náklad, tzn. 200 – 300 kusů. Existence je určena především směrem do hnutí a nevyžaduje tudíž „masový“ náklad, navíc počítáme s tím, že někteří nebudou považovat za přínosné shánět časopis, jehož obsah z velké části znají z našich webových stránek. Existence bude k sehnání především u místních skupin ČSAF, ve spřátelených infoshopech a u nezávislých distributorů. Psát si o ní můžete i na e-mail: [csaf\[a\]csaf.cz](mailto:csaf[a]csaf.cz). K dispozici bude vždy také ihned po grafickém zpracování na Internetu. Takže není problém, když si ji vytisknete a budete šířit dál za cenu přiměřenou vašim nákladům na tisk. To je také jeden z důvodů, proč na časopise nebude uváděna pevná cena. Budete-li ji chtít distribuovat vlastním nákladem, prostě na ní svou cenu dopíšete sami.

Může se stát, že se někdy nesejdou prostředky na tisk. V tom případě bude Existence dostupná jen ke stažení a bude na každém, zda ji začne šířit vlastním nákladem nebo si ji vytiskne jen pro svou potřebu. I když to nepatří mezi priority naší činnosti, přesto se budeme snažit, abychom pro vás měli Existenci připravenou i v tištěné podobě.

Do budoucna bychom chtěli navázat na zvyk dřívějších čísel časopisu Existence, a to věnovat se ve větší šíři jednomu nebo dvěma tématům. První číslo takové vyhraněné téma nemá. I tak se věnuje některým stěžejním věcem, například Anarchistickému černému kříži, dění v Řecku, 20. výročí 17. listopadu '89, anarchosyndikalistickým iniciativám ve Švédsku, Německu a Polsku... Součástí Existence jsou i ústřední texty již zmiňovaných nástěnných novin A3.

Doufáme, že náš nápad s obnovením vydávání anarchistické revue Existence uvítáte. Rádi bychom znali váš názor na tento počín, případně nápady na zlepšení a uvítali vaše nabídky na pomoc a spolupráci při psaní textů, kreslení obrázků, vytváření grafiky, zasílání fotografií a šíření časopisu. Na základě vašich reakcí a dalších zpětných vazeb zhodnotíme, zda má smysl pokračovat ve vydávání Existence a zda se na jejích stránkách potkáme i v příštím roce.

Obsah

Editorial: Znovuzrozená Existence ...	2
ČSAF v roce 2009 ...	3
Prohlášení ČSAF k 20. výročí 17. listopadu '89 ...	5
20 let pod černorudým praporem ...	6
17. listopad – rok poté ...	7
Večírek plný kouřových efektů ...	7
O inspiraci a spolupráci ...	8
Anarchistické cíle ...	9
Odpověď nazi-bolševickým komediantům ...	10
Pietní akce v Soukenické ...	11
Report z akce na podporu holandských squatterů ...	12
Řecký prosinec – o rok později ...	13
Pardubice: Čertovský proti rasismu ...	14
Debakl nácků v Otrokovicích ...	15
Anarchistický černý kříž ...	16
Historie Anarchistického černého kříže ...	17
Vyvlastnění je tak vzdálené krádeži jako politici od skutečného života ...	19
SAC - 100 let anarchosyndikalismu ve Švédsku ...	21
FAU Berlín zakázána jako odborová organizace ...	25
Válka v Afghánistánu – za co bojujeme? ...	26
Britská Anarchistická federace v roce 2009 ...	27
Hnutí...? ...	28
A3 ...	29
Recenze ...	31

Anarchistická revue

EXISTENCE

1 / 2010

vydává Československá anarchistická federace
v pořadí 15. číslo (čísla 1. až 14. vyšla v letech 1998 – 2002)

kontakt:

e-mail: [csaf\[a\]csaf.cz](mailto:csaf[a]csaf.cz)

web: www.csaf.cz

ČINNOST ČSAF V ROCE 2009

Československá anarchistická federace (ČSAF) byla založena v létě roku 1995 a je součástí *Internacionály anarchistických federací (IFA/IAF)*. ČSAF sdružuje místní skupiny a jednotlivce, kteří se hlásí k anarchistickým myšlenkám. Je organizací sdružující pracující, nezaměstnané a studenty podle anarchistických principů. Tím se rozumí především federalismus, samospráva, aktivita zdola, absence hierarchie a nerovností. ČSAF usiluje o vytvoření svobodné a samosprávné společnosti založené na územní a výrobní samosprávě, autonomii a federalismu, rovnosti, solidaritě a sociální spravedlnosti. Společnosti, kterou budeme spravovat my samotní – obyčejní lidé – pracující, studenti, nezaměstnaní, důchodci a další neprivilegovaní. ČSAF se věnuje propagaci anarchistických myšlenek a různorodým aktivitám, které považuje za důležité. V současné době je ČSAF tvořena několika místními skupinami a jednotlivci v různých koutech země.

Antikapitalistické aktivity

21. února na demonstraci v Pardubicích, kterou pořádala místní skupina ČSAF, upozornilo přes osm desítek nespokojených lidí na posilování policejních pravomocí. Po cestě byla skandována hesla jako „Proti státnímu útlaku!“, „Vaším terčem je naše svoboda!“, „Touhu po svobodě represe nezastaví!“ apod. Pochod provázelo odhodlání a příjemná atmosféra. Večer probíhal v Hradci Králové koncert *Hudbou proti útlaku*, který na pardubickou demonstraci navazoval.

Tradičním protikapitalistickým vystoupením bylo i v roce 2009 anarchistické setkání na Prvního máje, které se konalo z iniciativy ČSAF na Střeleckém ostrově. Tam si anarchisté a anarchistky připomněli kořeny tohoto dne a následně se vydali na krátký pochod Prahou v čele s transparenty „Společně proti všem formám útlaku“ a „Nerozdělují nás rasy, ale třídy“. Prvomájová akce pokračovala na Císařské louce v podobě *Festivalu proti rasismu*, který probíhal v režii *Antifašistické akce (AFA)* a kde se ČSAF prezentovala

proslovem a stánkem s distribucí svých tiskovin a propagačních materiálů.

Českomoravská konfederace odborových svazů a Evropská odborová konfederace naplánovaly na 16. května 2009 demonstraci, která byla zaměřena nejen proti chystanému zákoníku práce, ale i proti dopadům celosvětové krize. Stejně jako v minulých letech se i tentokrát ČSAF připojila k odborářským protestům, a to nikoliv z důvodu podpory do kapitalistického systému integrovaných odborů, nýbrž kvůli projevení solidarity s ostatními pracujícími a nezaměstnanými a vyjádření nespokojenosti se stávajícím sociálně nespravedlivým systémem. Přímo v místě demonstrace se rozdalo přes tisíc letáků propagujících nově vzniklý *Samosprávný odborový svaz*, prodaly se desítky výtisků aktuálního čísla zpravodaje *Zdola*, rozdávaly se letáky „*Spolupráce – aktivita – solidarita*“ a další. Lidé s aktivisty ČSAF živě diskutovali a řada z nich se zajímala o možnosti spolupráce.

20. výročí 17. listopadu '89 si připomněli někteří členové a členky ČSAF účastí na oficiální vzpomínkové demonstraci, kde se však kriticky vyjadřovali k polistopadovému vývoji. Zároveň ČSAF vydala prohlášení k událostem roku 1989 a následujícím dvěma dekadám a vzpomněla, že v říjnu 1989 byla založena první novodobá anarchistická organizace, *Československé anarchistické sdružení*. Byli to i anarchisté a anarchistky, kteří se tenkrát (především v řadách studentů) podíleli na protestech. Lidé v té době cítili, že již normalizační bolševický režim nemá oporu ani vnější, ani vnitřní. Do ulic vycházeli s mnoha hesly a požadavky. Podívejme se však, jak se liší od reality po dvaceti letech. Málokdo by si totiž před 20 lety přál kapitalismus, NATO a kamery na každém kroku.

10. prosince se povedlo narušit vánoční večírek poradenské firmy *BNV Consulting*, která se v pozvánce na něj vysmívala lidem, které nechala propustit. Jak odboráři, tak i anarchisté z ČSAF Praha narychlo vyzvali, aby se lidé přišli na večírek BNV podívat a vyjádřit svou reakci na výsměšnou pozvánku. Dorazilo asi 60 lidí. Rozdávaly se letáky ČSAF se zmiňovaným komiksem ve zparodované podobě. Během hodiny trvání protestní akce přišlo na večírek asi jen 10 pozvaných, které doprovázel pískot, nadávky a skandování. Jednomu z anarchistů se podařilo vhodit do restaurace dýmnicí.

Antimilitaristické aktivity

ČSAF iniciovala a společně s dalšími anarchisty a anarchistkami zorganizovala ve dnech 23. ledna až 7. února *AntiNATO infoturné*, které proběhlo v Mostě, Děčíně, Praze, Hradci Králové, Pardubicích, Jihlavě, Brně, Orlové, Českém Těšíně, Otrokovicích a také na Slovensku v Bratislavě. Součástí přednášek bylo i promítání filmu *Why We Fight?* a následná diskuse. Přednáškové turné předcházelo každoročnímu summitu NATO, který tentokrát proběhl v dubnu ve Štrasburku.

Antifašistické aktivity

ČSAF plně podporuje a účastní se akcí pořádaných AFA a šíří ve svém okolí antifašistické propagační materiály. Členové a členky ČSAF se aktivně účastnili antifašistických demonstrací 6. června v Jihlavě či 28. října v Praze a Otrokovicích. Posledně jmenovaná akce se neobešla bez masivní policejní šikany. Zástupci ČSAF na ní přečetli svůj projev.

25. července se ve Svitavách uskutečnila demonstrace pořádaná místní skupinou ČSAF, a to k uctění památky obětí rasisticky motivovaných vražd spáchaných neonacisty po roce 1989. Uplynulo osm let od tragédie, která za sebou zanechala zmařený život, rodinu bez otce, truchlící příbuzné a kamarády. Ulicemi Svitav tentokrát v termínu blízkém dni tragédie žádní náckové nepochodovali. Naopak se zde sešlo přes 80 antifašistů a antifašistek, včetně místních Romů. V čele průvodu byl transparent s heslem „*NE dalším obětí neonacismu*“, po stranách byly další dva: „*Proti fašismu všemi prostředky*“ a „*Studenti proti rasismu*“. Nechybělo ani množství piktů s hesly proti rasismu a fašismu.

Na sobotu 5. prosince svolali neonacisté do Pardubic akci, která byla prezentována jako pieta. Ve skutečnosti se však jednalo o propagaci protiromských pogromů a oslavu nenávislné rasistické ideologie. Tyto skutečnosti nenechaly chladnými asi 40 místních antifašistů a antifašistek, kteří se rozhodli vystoupit proti průvodu neonacistů na výzvu místní skupiny ČSAF a *Mládeže proti rasismu*. Na most křižující magistrálu a trasu pochodu byl vyvěšen transparent s nápisem: „*Náckové a spalovna špiní Pardubice*“. V místním tisku bylo otištěno prohlášení ČSAF.

Vzpomínkové akce

3. ledna tomu bylo přesně 75 let od jedné z největších hornických katastrof v Česku. Toto smutné výročí si v několika předešlých letech připomínali anarchisté a anarchistky ze severních Čech při pietních setkáních u pomníku tragédie v Oseku nedaleko Litvínova. Letos se do Oseku vypravili členové a členky severočeské skupiny ČSAF spolu s dalšími anarchisty a anarchistkami.

Členové a členky ČSAF se aktivně zapojili do série vzpomínkových akcí na zavražděného antifašistického skinheada Jana Kučeru. Jednotlivé místní skupiny, které se přidaly, pojal aktivitu v rámci vzpomínkových dnů na Honzu Kučera různě: zapalovaly se svíčky, vyvěšovaly transparenty, stříkaly vzpomínkové šablony. Skupina ČSAF Praha podpořila 17. ledna pietu středočeských antifašistů přímo před příbramskou restaurací Na Chmelnici, kde došlo k vraždě. Členové ČSAF se zapojili i do akcí v dalších městech například v Pardubicích, Čáslavi, Olomouci.

6. prosince jsme před řeckou ambasádou vzpomněli na před rokem zastřeleného anarchistu Alexise Grigoropoulase. Bylo zapáleno několik svíček a nastříkáno pár šablon.

Veselejší akcí byl happening k Mezinárodnímu dni žen, kterým chtěli anarchisté a anarchistky v Mostě vzpomenout na kořeny tohoto svátku. Rozdali několik stovek letáků kritických k patriarchátu a kapitalismu.

Anarchistický černý kříž

Při ČSAF funguje tzv. *Anarchistický černý kříž* (ABC), tedy iniciativa, jejímž smyslem je především pomoc stíhaným a vězněným aktivistům a aktivistkám. V roce 2009 se aktivita ABC orientovala především na informování o kauzách anarchistů a anarchistek pronásledovaných v zahraničí. Koncem listopadu byl vydán nový leták o ABC-ČSAF.

9. září a 16. října se před srbskou ambasádou v Praze sešlo několik anarchistů a anarchistek, aby vyjádřili svou podporu vězněným srbským anarchistům. Tuto kauzu hodláme nadále sledovat, informovat o ní a vyjadřovat svou solidaritu se zadržovanými. V listopadu se ČSAF přihlásila k prohlášení solidarity s brazilskými anarchisty z *Federação Anarquista Gaúcha* (FAG), kteří čelí perzekuci ze strany represivního aparátu státu.

Podpora squattingu

Pro antiautoritářské hnutí v České republice bylo v roce 2009 asi největší výzvou násilné vyklizení pražského squatu Milada, který fungoval již 11 let a v jehož prostorách pořádala akce i ČSAF. Ihned po útoku 30. června se u domu shromáždilo asi 300 lidí. Solidární akce, do nichž jsme se také zapojili, probíhaly i v následujících dnech. Majitel nechal dům najatou bezpečnostní agenturou, v jejichž řadách zasahovali i neonacisté, a za asistence policie poničit natolik, že již dále nebyl obyvatelný. Některé místní skupiny ČSAF podnikly akce solidarity s Miladou i mimo Prahu.

Členové a členky ČSAF se přidali také k *Týdnu nepřizpůsobivosti*, který začal demonstrativním obsazením prázdného domu v Praze 2. Akce skončila násilným policejním zásahem a rychlousoudem se zatčeními. *Týden nepřizpůsobivosti* pak vyvrcholil kreativním karnevalem za účasti několika tisíc lidí.

Severočeská skupina ČSAF v srpnu participovala na krátkodobém protestním obsazení prázdného domu v Mostě. Webové stránky ČSAF posloužili jako zdroj informací o aktivitách nového squatu *Palác Sofia* v Žilině.

Na výzvu holandských squatterů a squatterek uspořádala 30. října před nizozemskou ambasádou skupina ČSAF Praha společně s kolektivem *Truhlářská 11* protestní akci, která měla vyjádřit nespokojenost se záměrem tamních zákonodárců zcela kriminalizovat squatterské aktivity.

Akce solidarity

Federace vyjádřila svoji solidaritu a odpor vůči dlouho připravovanému lednovému útoku izraelské armády na Palestinské území v pásmu Gaza. 3. ledna se konala před izraelskou ambasádou malá *Akce solidarity s palestinským lidem*. Místní skupina ČSAF v Hradci Králové pak 19. ledna uspořádala akci *Proti státnímu terorismu Izraele*. Členové a členky ČSAF ostře odsoudili útlak Palestinců a vyjádřili svou solidaritu jak s Palestinci tak Izraelci, kteří chtějí žít v míru.

Na našich webových stránkách a občas i formou letáků jsme se připojili k mnoha solidárním výzvám, jejichž součástí většinou bylo i zasílání protestních dopisů a e-malů zejména na ambasády.

ČSAF vyjádřila solidaritu se zaměstnanci jihokorejské firmy *Ssangyong Motors*, kteří čelili nesnesitelným podmínkám a násilí ze strany státu, nebo peruánským obyvatelům Amazonie, kteří čelili těžkým represím. Vedle toho jsme reagovali na rozhodnutí zemského soudu v Berlíně, který v listopadu v souvislosti s bojem zaměstnanců kina *Babylon* zakázal anarchosyndikalistickou *FAU Berlin* jako odborovou organizaci.

Publikační aktivity

ČSAF ani v průběhu roku 2009 nepolevila ve své publikační činnosti. Vyдалa v řádech tisíců několik druhů letáků a rozdistribovala stovky brožur. Stěžejní publikační aktivitou se stalo vydávání nástěnných novin A3, které vycházejí každý měsíc a jsou určeny široké veřejnosti.

Vydávání tištěného zpravodaje ČSAF, který nese staronový název *Zdola* se prozatím zastavilo u druhého čísla, začalo se však již s přípravou dalšího čísla, které vyjde na jaře 2010 a bude věnováno volbám z anarchistického pohledu.

Během prosince se začalo s přípravou na obnovení vydávání anarchistické revue *Existence*, která naposledy vyšla v roce 2002 a od ledna 2010 by měla opět začít vycházet jako čtvrtletník určený především dovnitř českého anarchistického hnutí, kde časopis podobného formátu nyní chybí.

Asi největší důraz klade ČSAF na své webové stránky *csaf.cz*, které jsou denně aktualizovány a naleznete na nich vedle teoretických článků a překladů také aktuální informace (nejen) z anarchistického hnutí u nás i ve světě. Dle možností se snažíme také informovat o našich aktivitách na zahraničních anarchistických webech.

Mezinárodní aktivity

Jelikož anarchistické hnutí bylo vždy internacionalistické, snaží se i ČSAF udržovat kontakty s anarchistickými a dalšími antiautoritářskými skupinami z jiných zemí. ČSAF je členskou sekci IFA/IAF. Zástupci ČSAF se účastnili setkání zahraničních sekretariátů jednotlivých federací v lednu ve francouzském Štrasburku. Květnové setkání zahraničních sekretariátů pořádala sama ČSAF v Praze.

Někteří členové a členky ČSAF se v roce 2009 účastnili v zahraničí i protestních akcí nadnárodního charakteru.

Interní aktivity

ČSAF se sešla dvakrát během roku na svých pravidelných sjezdech, aby řešila a diskutovala své aktivity. První sjezd ČSAF proběhl v dubnu v moravské metropoli, druhý pak v říjnu v Praze. Během těchto sjezdů proběhly také přínosné workshopy a přednášky.

Mimo to se členové a členky federace měli možnost sejít také na čtyřech (v lednu na Mostecku, v březnu v Brně, v červenci v Krkonoších a v prosinci ve východních Čechách) neformálních setkáních, která jsou věnována především tématickým diskusím, workshopům, ale také zábavě.

Prohlášení ČSAF k 20. výročí 17. listopadu '89

Je tomu dvacet let, co se na náměstích českých měst scházeli lidé, aby požadovali ukončení vlády jedné strany. Vše odstartovaly události na Národní třídě 17. listopadu 1989. Letošní kulaté výročí je dobrým momentem pro ohlédnutí.

V říjnu 1989 byla založena první anarchistická skupina, Československé anarchistické sdružení. A byli to i anarchisté a anarchistky, kteří se (především v řadách studentů) podíleli na protestech. Lidé v té době cítili, že již normalizační bolševický režim nemá oporu ani vnější, ani vnitřní. Do ulic vycházeli s mnoha hesly a požadavky. Podívejme se, jak se liší od reality po dvaceti letech.

Jedním z ústředních požadavků byla svoboda slova. V minulém režimu byla svoboda slova potlačena. V dnešních dnech ji máme deklarovanou, ale stala se zní nužačka krčící se v koutě. Je pěkné mít svobodu slova. Ale k čemu je, když vás nikdo neposlouchá, jelikož vás ani slyšet nemůže? Váš hlas je v mediálním prostoru převálcován těžkou technikou reklamy, PR, bulváru a povrchního zpravodajství. Mediální prostor ovládá ten, kdo si ho může zaplatit, a mediální společnosti mají cíl stejný jako každé jiné – generovat zisk. Chcete-li šířit alternativní informace a myšlenky a nemáte dostatek prostředků na proniknutí do oficiálních médií, nezbyvá vám nic jiného, než převzít postupy předlistopadového samizdatu a pokoutně vydávat a distribuovat vlastní tiskoviny. Jejich dosah však vždy bude omezený oproti těm, kteří si mohou zajistit místo v mainstreamových médiích. Po počáteční euforii, která trvala ještě necelý rok po listopadu '89, tak mnozí opět jen nadávají v hospodě, pouze s tím rozdílem, že jim za to nehrozí nějaký postih.

Dalším požadavkem byl dialog. V dnešních dnech slovo, jehož význam byl dávno zapomenut. Ve společnosti žádný dialog nefunguje. Byl zde zaveden kapitalismus se vším všudy a parlamentní demokracie, kterou diktují prokapitalistické politické strany. Žabomyši hádky jejich představitelů nejsou žádným dialogem, ale jen tragikomickým přetahováním o koryta a vliv. Kapitalismus a parlamentní demokracie pod taktovkou zastánců tohoto ekonomického modelu nepřipouští alternativy ani debaty o nich. O tom svědčí například i masivní mediální kampaň a policejní represe proti odpůrcům neoliberalismu, například před a během zasedání Světové banky v Praze v roce 2000.

A když už je řeč o kapitalismu, nevzpomínáme si na jediný transparent či plakát z listopadu 1989, který by tento ekonomicko-politický systém požadoval. Dělníci ČKD Praha, kteří svým připojením se ke studentům přinesli jeden z nejzásadnějších momentů listopadových událostí, by asi stěží požadovali zrušení svých pracovních míst, jehož se záhy dočkali. Stejně tak ostatní pracující, kteří tvořili masu v ulicích, nedemonstrovali za pracovní smlouvy na dobu určitou, zadržování mezd, hromadné propouštění a omezování svých práv. To všem jim dnes dopřávají, nebo rádi by dopřávali (např. v podobě výpovědí bez udání důvodů) ti, kteří se po jejich zádech dostali k politické a ekonomické moci.

Stejně tak jediný transparent v rukách studentů nepožadoval komercializaci školství a placení školného. V listopadu 1989 naprosto nepřipustné požadavky jsou již několik let na pořadu dne. V té době jsme si přáli konec vysokoškolského vzdělávacího systému, kam je zapovězen přístup dětem systému nepohodlných lidí a kde děti bolševických pohlavárů získávají výhodné tituly. Vysokoškolské studium a výdaje s ním spojené jsou často velkou zátěží pro sociálně slabší rodiny, a to i přes existenci „sociálních stipendií“. A k akademickým titulům se bez práce dostávají vysoce postavení politici, policisté a děti lidí spojených s organizovaným zločinem.

Aniž by někdo z lidí, co mrzli v roce 1989 v ulicích a na náměstích, chtěl společnost určovanou kapitalistickými vztahy, přesto jsou jimi dnes naše životy určovány. Kapitalismus si nejvíce přáli předlistopadoví veksláci a kšeftaři a bývalí bolševičtí aparátčící, kteří již nechtěli hrát hru, že si jsme všichni rovni, když tomu tak není. Aby mohl nový systém fungovat, musela se rychle vytvořit nová společenská vrstva, která bude držet ekonomickou moc. Těžko věřit,

že by tak rychle někdo poctivou prací k bohatství přišel. Tato pohádka je pro masu, které zvonily klíči. Kdo by si tenkrát pomyslel, že vycinkal společnost, kde na jedné straně někdo rozhoduje o budoucnosti stovek lidí a jezdí v drahých autech a na straně druhé jsou lidé, kterým exekutoři zabavují to málo, co mají. Koho by tenkrát napadlo, že na ulicích budou vedle sebe prázdné domy a lidé bez střechy nad hlavou a že policejní komanda a soukromé bezpečnostní služby budou násilím vyhánět lidi, kteří takové dlouhodobě nevyužívané budovy obsadí.

V listopadu 1989 se volalo po konci policejního státu, fízlování a udavačství. Nechtěli jsme žít v Orwellově roku 1984. Když se dnes ohlédneme, zjistíme, že i Orwell byl ve své anti-utopii břídl. Ve městech rok od roku roste počet kamer, sledujících pohyb na ulicích a ve vnitřních prostorách budov. Do některých prostor se dostanete jen s příslušnou čipovou kartou a váš pohyb je monitorován. Firmy sledují pohyb svých zaměstnanců pomocí GPS v autech, monitorují jejich práci na počítači a všechny jejich přístupy na Internet. Mobilní operátoři mají za povinnost uchovávat informace o všech hovorech a SMS zprávy. Stejně tak poskytovatelé služeb na Internetu. Kdykoliv je pro státní aparát možné sledovat pohyby na účtech obyvatel. V některých městech je povinnost nechat implantovat psům čipy. A dál by se dalo pokračovat. Každé další omezení osobních svobod a soukromí je vykládáno tak, že je to vlastně pro naše dobro a zvýšení bezpečnosti. Člověk je pak jako ta žába, co se při postupném přidávání teploty nechá klidně uvařit v hrnci.

Policisté zasahující 17. listopadu 1989 na Národní třídě jsou se svou výbavou směšnými postavkami oproti dnešním tzv. robocopům, kteří neváhají mlátit lidi železnými teleskopickými obuškami a házet po nich výbušky, které způsobují zranění a popáleniny. Koho by napadlo, když se KSČ vzdala moci, že bude běžnou praxí bezhlavé mlácení ležících lidí několika policisty (např. Czechtěk 2005) či mučení lidí na policejních služebnách (např. po Global Street Party 1998 nebo protestech proti MMF 2000). Koho by napadlo, že policie bude dělat brutální zásahy proti bavicím se lidem, kde bude rozhazovat injekční stříkačky, točit je na kamery a pak při přešetřování tvrdit, že čtyři kamery ze čtyř měly technickou závadu (zásah v klubu Propast 1996). Před listopadem '89 bylo občas zvykem, že policisté ukončili nějaký undergroundový koncert, který byl ve své podstatě apolitický. Kdo by si v listopadu 1989 pomyslel, že v roce 2005 napadnou stovky policistů mladé lidi bavicí se na louce a na tahači si k tomu přivezou i tank. A opět bychom mohli pokračovat. Kdybychom však chtěli udělat výčet policistů, kteří byli za zbytečné násilí, mučení a překračování pravomocí potrestáni, byli bychom velmi rychle hotovi.

V listopadu 1989 se demonstrovalo proti násilí a militarismu. Podařilo se rychle odsunout sovětské vojáky a jeden z vojenských paktů, který určoval průběh studené války a jehož bylo Československo členem, se rozpadl. Těžko si představit, že by v těch dnech někdo prosazoval, abychom opět pozvali cizí vojska a přidali se do nějakého militaristického společenství. A dnes? Česká republika je členem NATO a mnozí politici prosazují cizí vojenskou základnu v ČR a ještě se zlobí, když to vypadá, že nebude.

Jedním ze symbolů minulého totalitního režimu byla tzv. železná opona. Cesty do zahraničí tenkrát byly velmi výjimečnou událostí.

Lidé se těšili, že začnou cestovat a poznávat svět. Myšlenka volného pohybu lidí se začala stávat skutečností, zdálo se, že hranice jsou minulostí. Bereme-li v potaz dnešní oficiální propagandu, je tomu tak. Realita je však trochu jiná. Cestování je především pro ty, kteří si to mohou finančně dovořit. Navíc nesmíte být alterglobalizační aktivista, který je na černé listině. I když na ní přímo nejste, stejně se vám může stát, že nebudete vpuštěni do země, kde zrovna probíhá nějaké zasedání zástupců nejbohatších zemí světa či nadnárodních institucí. A je jedno, že se nacházíte uvnitř tzv. schengenského prostoru, kde by teoreticky neměly již platit žádné hranice. Evropa se tváří, že hranice ruší, ale ve skutečnosti probíhá proces, který z Evropy má udělat pevnost s hranicemi ještě ostřeji sledovanými, než kdykoliv před tím. Tato pevnost má bránit imigrantům, kteří by v Evropě chtěli najít život bez hladovění a pronásledování. Češi a Slováci, kteří utíkali z bolševického Československa a hledali štěstí jinde, šanci dostali. Evropská unie však dnes takovou možnost imigrantům dávat nehodlá.

Především na severu Čech byl jedním z požadavků demonstrujících pracujících a studentů také dýchatelný vzduch a čistá příroda. Díky rychlému ústupu těžkého průmyslu a zavádění některých nezbytných ekologických opatření se situace rapidně zlepšila. Ekologické problémy však vyvstaly jinde, především v souvislosti s dopravou. Začal být ve velkém propagován automobilismus, který úzce souvisí s ideologií kapitalistického individualismu, a došlo k oklešťování veřejné dopravy a rušení mnoha regionálních tratí. Společně s omezováním veřejných služeb a jejich centralizací, zůstávají zejména staří lidé na vesnicích odříznuti od světa. Také struktura měst se změnila. Především v Praze je evidentní proces gentrifikace, kdy jsou z centra města

vylučováni obyčejní lidé a stává se z něj prostor pro obchody, kanceláře, hotely a byty s drancem nájmem.

V roce 1989 měli lidé také už dost poloprázdných regálů, omezeného sortimentu a věčných front na nedostatkové zboží a potraviny. V tomto bodě se skutečně dočkali převratné změny. Ta však zašla tak daleko, že konzum se stal novým náboženstvím a hypermarkety jeho chrámy. Všudypřítomná reklama změnila chování mnoha lidí bez jakéhokoliv odporu. Nápis a nástěnky propagující „socialismus“ v podnicích a školách neměly v minulosti ani z procenta takový úspěch.

Režim, který tu byl před listopadem 1989, byl více než zavrženíhodný a je dobře, že je již minulostí. Tento rádobysocialismus jasně ukázal, jak v praxi končí autoritářská marxistická teorie. Na tuto hrozbu upozorňoval již Bakunin při svých názorových střetech s Marxem v První internacionále. Je smutné, že skoro polovina světa si musela toto poznání prožít na vlastní kůži. Poučení však není takové, že je nutné se smířit s kapitalismem, ale že je při boji proti němu třeba vycházet z jasně antiautoritářských pozic a k autoritářským proudům se stavět nekompromisně.

Za kapitalistický režim jsme (nebo rodiče těch mladších z nás) v roce 1989 opravdu nedemonstrovali. Jsme rádi, že je pryč starý normalizační režim, ale to neznamená, že budeme zavírat oči před problémy dneška, jako jsou nespravedlivé sociální nerovnosti, rostoucí totální kontrola nad lidmi prostřednictvím moderních technologií, ekonomická globalizace vykořisťující a ožebračující miliony lidí ve všech částech světa apod. Proti globalizaci kapitálu a represe v rukou privilegovaných stavíme globalizaci solidarity mezi těmi druhými, neprivilegovanými.

20 let pod černorudým praporem

V roce 1989 bylo cítit permanentní napětí ve vzduchu. Počínaje tzv. Palachovým týdnem v lednu a konče pádem čtyřicetileté vlády jedné strany v listopadu. Změna byla neodvratná. Cítili to mnozí a někteří se to nebáli jít vyjádřit do ulic. V tomto roce se také první zformovali anarchisté, kterých se v Čechách začalo po mnohaleté odlmce objevovat stále více a více.

Kořeny novodobého anarchistického hnutí v Čechách lze vysledovat v českém mírovém hnutí osmdesátých let, které vycházelo z nechuť k násilí, obav z následků možného jaderného konfliktu supervelmocí a odporu k ponižující povinné vojenské službě. Dalším, mnohem silnějším, hybatelem se stalo prostředí undergroundu, především pak jeho nejmladší části hlásící se k punkové subkultuře. První anarchistická organizace se ovšem vyprofilovala jen jako jedna z mnoha názorových frakcí neoficiálního a opozičního antimilitaristického uskupení, které neslo název Nezávislé mírové sdružení. Někteří jeho členové založili na podzim 1989 **Československé anarchistické sdružení (ČAS)** a 10. října vydali své první programové prohlášení.

Právě před dvaceti lety, **14. října 1989**, uspořádali zakládající aktivisté ČASu svou první veřejnou akci. Šlo o happening na Staroměstském náměstí v Praze, kde asi dvacet lidí rozdávalo letáky o anarchismu a papírové čepice složené z novin. Od této akce se datuje samostatné a organizované vystupování anarchistů v novodobých českých dějinách.

Československé anarchistické sdružení sehrálo významnou roli v počátcích formování anarchistického hnutí. ČAS vydávalo prohlášení k různým událostem, začátkem roku 1990 začalo vydávat svůj *Informační bulletin*, přispívalo do kulturního zpravodaje *Voknoviny*, který se v létě 1990 přejmenoval na *Kontra*. Počátkem roku 1991 začal vycházet již čistě anarchistický časopis s názvem *A-kontra*. Ten s výjimkou skoro čtyřleté pauzy vychází dodnes. Anarchisté z ČASu se také počátkem roku 1990 zapojili do Levé alternativy, v jejíchž novinách *Polarita* měli vlastní stránku. ČAS také organizovalo veřejné akce, a to především v Praze. Například vzpomínku na kronštadtské povstání (18. března 1990), prvomájovou demonstraci na Stěfleckém

ostrově, koncert proti rasismu a násilí na Staroměstském náměstí (10.5.1990) či „černou jízdu“ z Prahy do Benešova a zpět proti zdražování dopravy (6. října 1990).

ČAS bylo spíše než skutečnou organizací neformálním uskupením. Pro rozvoj mladého anarchistického hnutí však bylo nepostradatelné. Jeho prostřednictvím se stávaly dostupnějšími informace o anarchistických myšlenkách a trendech anarchistického hnutí v zahraničí. Dá se říci, že právě tato úloha byla nejdůležitější. Pro mladé lidi vyrůstající v době na Internetu dostupných informací je to možná nelehce představitelná problematika. ČAS hrál také důležitou roli v navazování prvních kontaktů se zahraničními skupinami, především z Polska a Německa.

Nyní jsme o dvacet let dál a možná by neškodilo celému anarchistickému hnutí začít vést společnou diskusi na téma, co nám tyto roky přinesly, v čem nás poučily a obohatily, z čeho nám naopak pomohly vystřízlivět a čemu bychom se měli pro příště vyvarovat. Diskusi, která reflexí uplynulých dvou dekád českého anarchistického hnutí pomůže nasměrovat toto hnutí dál.

Použité zdroje:

O.Slačálek, V.Tomek – *Anarchismus. Svoboda proti moci* (2006)

Periodika: *Polarita* (1990), *Voknoviny* (1990), *Kontra* (1990), *A-kontra* (1991)

17.listopad – rok poté

Ve všech médiích bylo připomínáno dvacáté výročí od zásahu policie vůči studentské demonstraci na pražské Národní třídě – události, která vedla k pádu bolševického režimu v Československu. Ani my nezůstali ohledně tohoto výročí pozadu.

Pochodu z Albertova na Národní se tenkrát účastnilo také několik anarchistů z tehdy čerstvě založeného Československého anarchického sdružení. Přinášíme prohlášení, které vydali rok po této události v týdenním kulturním zpravodaji Kontra (30. 11. 1990):

Když jsme 17. listopadu mrzli v obklíčení na Národní třídě, netušili jsme, že hrajeme roli pěšáků na šachovnici „velkých“ politiků. Ně že bychom toho litovali, bude-li třeba mrznout, budeme zas. Probíhali jsme uličkou s přesvědčením, že systém, který nahradí ten „pendrekářský“, bude svobodný, demokratický, spravedlivější a snad i morálnější. Jistě, každý si tehdy pod těmito pojmy představoval něco jiného. Ovšem 17. listopadu a ještě dříve jsme nevycházeli do ulic, aby se tyto pojmy staly především pláštikem pro politickou a ekonomickou moc vlastníků, zaměstnavatelů a 50-ti tisíc multimilionářů. Protestovali jsme především sami za sebe jako jednotlivci proti lžím, nespravedlnosti a teroru byrokratickototalitní diktatury. Rozhodně ne za ty politické proudy a jejich představitele, kteří se hádají o pomlčky, poučují o demokracii a chystají se podnikat za své „naspořené“ jmění z času totality, jíž ještě nedávno posluhovali a večer se krčili při Hlasu Ameriky.

Jsmo svědky toho, že politická scéna je postupně ovládána finančními dravci a formujícími se pravicovými a ultrapravicovými seskupeními. Na jedné straně je patrná shovívavost vůči představitelům minulého režimu a jejich přísluhovačům a na straně druhé snaha o vyeliminování přímého vlivu občana na věci veřejné. Viz například upírání práva na politickou stávku. Systém, který se u nás etabluje, bude především systémem „vlastníků“. Z jakých vrstev se tato nová buržoazie z větší části formuje, není třeba připomínat. Nová politická moc hájí především zájmy těchto vrstev. Každý nemůže podnikat a investovat, buď z nedostatku prostředků, schopností nebo proto, že má jiné představy o životě. Kdo bude hájit práva a zájmy těchto lidí? Politické strany? Odbory? Nebo vláda? Především bychom se měli hájit sami! Protože jak řekl Michail Bakunin:

„Vláda je tady proto, aby chránila vlastnictví těch, co mají víc než potřebují.“

Proto:

- požadujeme uzákonění práva na stávku motivovanou politicky
- žádáme zabavení nejen majetku KSČ, ale i jednotlivých funkcionářů (i přísluhovačských stran), špiček armády a Bezpečnosti, zodpovědných za minulé období
- žádáme prověřit způsob nabytí bohatství milionářů a v případě, že se jedná o nepoctivě nabyté majetky, naložit s nimi stejně jako s komunistickými

Pokud nejsou realizovány tyto požadavky, nemají noví režimisté právo na nás žádat trpělivost, pochopení a utahování opasků.

Československé anarchické sdružení, Praha 17.11.1990

V ulicích

A co dělali anarchisté rok po zásahu policie na Národní třídě? Demonstrovali. Rozhodli vyjádřit podporu berlínským anarchistům a squatterům, kteří se střetli v době od 13. do 15. 11. 1990 s tisícovkami policistů. Ti se vydali se slzným plynem, obrněnými transportéry a vodními děli do berlínských ulic, aby vyklidili některé obsazené domy a potlačili odpor jejich obyvatel a lidí, kteří s nimi sympatizují.

V Praze se 17. listopadu 1990 mezi 17. a 18. hodinou sešlo několik stovek anarchistů a anarchistek před velvyslanectvími Německa a Spojených států. V alternativním kulturním zpravodaji Kontra následně vyšel popis akce: „Před americkou budovou byla odpálena dýmovnice na znamení nesouhlasu s návštěvou G. Bushe - představitele konzumní diktatury. Akce pokračovala snahou o předání protestního dopisu německé ambasádě, ale zástupci sjednoceného Německa v Praze se zřejmě davu obávali natolik, že nechtěli dopis převzít.“ Na tuto neochotu reagovali lidé skandováním hesel „Kreutzberg žije!“, „Solidarita Berlín!“ a ke slovu opět přišly dýmovnice a dělobuchy. Několik demonstrantů začalo tlouct na dveře ambasády žerděmi praporů, byl pospřehován vchod do budovy a zapálena popelnice před ním. To se však již objevila první policejní auta a policisté se snažili popelnici marně uhasit.

Zpravodaj Kontra pokračuje: „Po dalším skandování se demonstranti rozešli s výkřiky „Ještě přijdeme!“ a „Nic neskončilo!“. O půl hodiny později bylo na místě kolem stovky uniformovaných i tajných policistů. Technik v kombinéze s množstvím přístrojů ohledával prostor, zda nebyla položena výbušnina. Zastupitelství BRD požádalo o policejní ochranu a prošetření věci. Dopis velvyslanci byl nakonec podstrčen pod vraty budovy.“

Večírek plný kouřových efektů

Na čtvrtek 10. prosince 2009 uspořádalo vedení poradenské firmy BNV Consulting vánoční večírek v jedné, ne zrovna levné, restauraci v centru Prahy. Pár dní před samotnou oslavou se dostala na veřejnost pozvánka na tuto akci, jejíž součástí byl i komiks, v němž BNV Consulting vtipkuje nad tím, co mají práce s propouštěním lidí. V komiksu vystupující propuštěný zaměstnanec Dopravních podniků ještě děkuje firmě BNV Consulting, jaká je to „skvělá parta“.

Stávající i propouštění zaměstnanci se ukázali být ale pěknými nevďáčníky. Místo chválení „skvělé party“ je pozvánka urážla. Vedení BNV Consulting se do médií vyjádřilo, že jde přeci o legraci, které by se měl každý zasmát. Proč se ale lidé ohrožení hrozbou propouštění nesmějí? Nedostatkem smyslu pro humor to určitě není.

Jak odboráři, tak i anarchisté z ČSAF Praha narychlo vyzvali, aby se lidé přišli na večírek BNV podívat a vyjádřit svou reakci na výsměšnou pozvánku. Zatímco odborový předák Luboš Olejář požadoval od firmy omluvu, anarchisté spíš poukazovali na to, že „představitelé BNV Consulting ukázali jednu z tváří kapitalismu – výsměch privilegovaných pracujícím lidem.“

10. prosince byl tedy na Staroměstském náměstí v Praze rozruch. Na večírek se přišlo podívat asi 60 nezvaných hostů, především odborářů z pražského dopravního podniku a anarchistů. Rozdávaly se letáky ČSAF se zmiňovaným komiksem, který však byl upraven tak, aby vyjadřoval postoj z druhé strany. Tedy žádné objímání těch, kdo vás vyhazují z práce. Letáky posléze posloužily na dělení papírových koulí, které létaly směrem na příchozí kravaťáky. Těch však moc nedorazilo. Je otázkou, nakolik se zalekli hlasu ulice i přesto, že v záloze byly připraveny tři policejní dodávky těžkooděnců. Během hodiny trvání protestní akce přišlo na večírek asi jen 10 pozvaných, které doprovázel pískot, nadávky a skandování „Outsourcujte sami sebe a pak jděte do prdele!“.

Nechyběly ani cedule vyjadřující jasný názor: „Přijemné poblíť vám přejí vaši propuštění“, „Poslední večere panstva z BNV“, „BNV ohrožuje pražskou MHD“ apod. V jeden okamžik se podařilo jednomu z anarchistů, mimo jiné dnes již bývalému zaměstnanci Pražského dopravního podniku, vhodit do restaurace dýmovnici. Věříme, že slavicí představitelé BNV Consulting se tomu zasmáli, když mají tak rádi humor na úkor druhých. Anarchistu ihned odvelela policie.

Trochu nešťastný z tohoto aktu byl odborářský šéf Luboš Olejář. Ten raději žádal ředitelku firmy, Petru Barešovou, aby se jen omluvila, a tím že protestní akce skončí. Narazil však jen na další aroganci, výsměch a přirovnání k islámskému fundamentalistovi.

Doufáme, že si zaměstnanci (nejen) Pražského dopravního podniku nenechají nadále líbit to, jak je s nimi nakládáno a jak si z jejich osudu dělají legraci ti, kteří ho panský třímají v rukou. Potěšilo nás poděkování, které se nám dostalo za projevenou solidaritu. Solidarita mezi neprivilegovanými je pro nás samozřejmostí a jsme připraveni ji vyjádřit i přité.

O inspiraci a spolupráci

Občas se nám v rámci Československé anarchistické federace (ČSAF) stává, že jsou nám vyčítány některé věci ohledně toho, o čem (ne)píšeme, co (ne)děláme, s kým (ne)spolupracujeme atd. Některým vadí, že používáme zastaralý anarchistický jazyk, jiní si naopak stěžují, že nepoužíváme ve větší míře výrazy jako třídní válka, proletariát apod. Jedni nám vyčítají, že občas informujeme i o aktivitách některých nevládek a ne přímo anarchistických subjektů, druhí zase, že jsme uzavřeni v anarchistickém ghettu, které tak nemá možnost překročit své hranice. Občas se o sobě dočteme, že jsme nerevoluční liberálové, a stejně tak z jiné strany čelíme obviněním z podpory bezúčelného násilí a terorismu, jako při přinášení informací o dění v Řecku.

Co si z toho vybrat? Komu vyhovět? A snažit se vůbec někomu vyhovět? Ohlížet se na to, co o nás bude někdo psát? Jak se vyrovnat s rozporuplnými postoji v rámci anarchistického hnutí (nebo spíše scény)?

Myslíme si, že je potřeba, aby ČSAF přišla s jasným stanoviskem, které by bylo odpovědí jejím kritikům, bez ohledu na to, z jakých pozic vycházejí. Před tím by ale asi nebylo od věci podívat se na některé jevy v rámci anarchistické scény. Slovo scéna je použito záměrně. Někteří čeští anarchisté a anarchistky totiž zcela oprávněně zpochybňují používání termínu „hnutí“ pro prostředí anarchistů a anarchistek v Čechách a na Slovensku.

Jedním z (podle nás) negativních jevů na anarchistické scéně je myšlenka, že existuje jediný správný anarchistický postoj a všichni ostatní si nezaslouží tento termín používat. Nositelů takového tvrzení (většinou nepřímo vyřčeného) není mnoho a ČSAF nehodlá nikoho jmenovat. Většinou není motivací takové kritiky dopřít se v diskusi nějakých společných konstruktivních řešení. Je věcí soudnosti každého anarchisty a anarchistky zamyslet se nad situacemi, kdy člověk může sklouzávat k dogmatismu, a je věcí celé anarchistické scény snažit se s těmito negativní projevy vypořádat.

Členům a členkám ČSAF jsou tendence k dosahování ideologické čistoty hnutí cizí. Chceme se věnovat konstruktivní práci na budování a stmelování hnutí, ne žabomyším sporům, které hnutí rozdělují, štěpí a dělají nesnesitelným. Nejsme zastánci myšlenky, že anarchismus musí být striktně vymezený například sociálním hlediskem. Boj proti nepřírozené autoritě a moci, za sociální a individuální emancipaci má podle nás mnohem více rozměrů, než aby se dal vměstnat do nějakého úzkého rámce a definice. Tím však neříkáme, že je pro nás přijatelné vše, co se občas za anarchismus vydává, jako například „anarcho-kapitalismus“, „anarcho-nacionalismus“ či jiné protimluvy.

Jak jsme již zmínili, bývá nám také vyčítáno, že spolupracujeme či nespolečně pracujeme s tím či oním jedincem či subjektem. Nebo dokonce to, že na svých stránkách informujeme o některých hnutích, organizacích či aktivitách, na nichž z anarchistického pohledu není vše v pořádku. Ano, informujeme i o takových a budeme tak činit i nadále. Při striktním a ideologicky zaujatém přístupu bychom totiž nakonec informovali jen sami o sobě, jelikož na každém jiném bychom bezesporu nějakou tu chybu našli. Sami nejsme neomylní a dokonale a nevidíme důvod, proč bychom to měli požadovat po ostatních. Neznamená to ale, že nejsme kritičtí. Snažíme se svět kolem nás analyzovat z anarchistické perspektivy, ale ani ta pro nás není „svatým písmem“. Máme za to, že mnoho iniciativ, hnutí, skupin a myšlenek, které se přímo neoznačují za anarchistické, pro nás může být velkou inspirací nebo alespoň předmětem k zamyšlení a reflexi vlastních aktivit.

Víme, že Zapatistické hnutí v Mexiku neodpovídá ve všech ohledech anarchistickým představám, přesto o něm dlouhodobě informujeme a kriticky ho podporujeme. Víme, že squatterské hnutí občas sklouzává k reformismu při volání po své legalizaci, přesto to není důvod, aby ztratilo naši podporu. Víme, že některé anarchosyndikalistické iniciativy ve světě občas v dílčích bodech opouští striktní anarchistické pozice, to nám však nebrání inspirovat se některými jejich praktickými aktivitami mezi pracujícími. Víme, že mnohé nevládní organizace žijí z pochybných grantů, přesto využíváme a bude využívat zajímavých informací, které zveřejňují, a obracet se na to pozitivní a inspirativní z jejich práce. Víme, že při nepokojích v různých částech světa může docházet k (pro někoho zbytečnému) násilí, přesto tyto akty nehodláme šmahem odsuzovat ani glorifikovat.

Poslední věcí, která se občas v diskusích uvnitř anarchistického hnutí vyskytuje a proti níž se chceme ohradit, je princip „dědičného hříchu“. Ten se projevuje v kritice, která probíhá stylem: Ta a ta organizace je špatná, jelikož před pěti lety napsala to a to... nebo před deseti lety byl jejím členem ten a ten. Ač se taková argumentace zdá hloupá, není ničím neobvyklým. Žel ve vztahu k ČSAF se s ní setkáváme velmi často, a to i od lidí, kterých si jinak velmi vážíme. Jako otevřená anarchistická organizace nemůžeme zabránit tomu, že se v našich řadách čas od času objeví lidé, s nimiž jsme kvůli jejich ne zrovna dobrým osobním vlastnostem po čase nuceni se rozejít. Soudit podle takových výjimek celou skupinu není zrovna objektivní postoj. Podobně je nám při hledání konkrétních ideových a praktických cest jasné, že se můžeme dopustit dílčích chyb, které je však třeba následně reflektovat.

Jako členové a členy ČSAF chceme dát najevo, že jsme vděční za každou konstruktivní kritiku. Její reflexe nám samotným může napomáhat v jak kvalitativním, tak kvantitativním růstu. Odmítáme však podporovat snahy vnášet mezi nás dogmaticnost, přesvědčení o jediné pravdě a sektářskou intoleranci. Nejsme bezchybní a víme, že takoví nikdy nebudeme, přesto se snažíme experimentovat a hledat cesty a spojení v cestě ke svobodné a samosprávné společnosti bez útlatu a vykořisťování.

Pozorně sledujeme aktivity a dění na antiautoritářské scéně a podporujeme skupiny a projekty, které podle nás mají smysl či si zaslouží vyjádření naší solidarity. Zároveň se snažíme monitorovat inspirativní momenty, které leží mimo tuto scénu, neidentifikují se s ní přímo, přesto ji mají čím obohatit.

Sjezd ČSAF

O víkendu 3. - 4. října se v Praze konal druhý letošní sjezd členů a členek Československé anarchistické federace. Setkání se zúčastnilo také několik sympatizantů a sympatizantek.

Celý sjezd byl netradičně zahájen workshopem. Ten se zaměřil na principy a organizační metody anarchistické organizace a na možnosti zefektivnění její činnosti. Vše vycházelo ze zkušeností, které s sebou aktivita ČSAF od jejího vzniku v roce 1995 přinesly. Bylo reflektováno to pozitivní i to, co se neosvědčilo. Po přednášce, která workshop uvedla, se všichni zapojili se svými nápady na další možná zlepšení, s představami o dalších možných projektech v rámci federace a dalších workshopech, které by mohly rozšířit praktické i teoretické dovednosti jednotlivých členů a členek. V závěru workshopu si přítomní zkusili modelovou situací při organizování konkrétního projektu.

Poté sjezd pokračoval v tradičním duchu řešení organizačních záležitostí. Mezi ty se po mnoha letech zařadil i bod, v němž bylo řešeno logo federace, která nikdy žádné oficiální neměla. Nakonec byl jeden návrh odsouhlasen a v dohledné době bude představen na webu csaf.cz. Na pořadu byly i otázky mezinárodní spolupráce především v rámci Internacionály anarchistických federací, jejíž členkou ČSAF je. Detailně se také řešila potřeba hlubší spolupráce v rámci širšího antiautoritářského hnutí v Česku a na Slovensku.

I když se nestihlo v krátké době dvou dnů probát úplně vše, co by bylo potřeba, podzimní sjezd ČSAF všichni zúčastnění zhodnotili jako velmi přínosný a motivující.

Anarchistické cíle

V rámci anarchistického hnutí se stává, že ho opouštějí někteří anarchisté a anarchistky, protože po několika letech aktivit a nasazení nevidí hmatatelné výsledky své činnosti. Na jednu stranu je to pochopitelné. Mnohdy však jde o důsledek neuvědomění si anarchistických cílů a smyslu anarchistické organizace v dlouhodobém horizontu. Proto bych se v následujícím textu rád zamyslel nad anarchistickými cíli a jejich logickou návazností.

Tyto cíle se dají nejnázorněji rozdělit podle časových možností jejich realizace na dlouhodobé, střednědobé a krátkodobé, kdy ty krátkodobější jsou logickou podmínkou pro dosažení dlouhodobějších. Je třeba brát v potaz, že půjde pouze o schématické načrtnutí jednotlivých cílů, které tak mohou vypadat neúplně či vzájemně se překrývat.

Dlouhodobý cíl

Ústředním cílem snažení anarchistů a anarchistek je bezesporu svobodná, zdola organizovaná společnost bez útlatu a vykořisťování. Tedy společnost, jejíž vztahy se řídí anarchistickými principy volné dohody, přímé demokracie, autonomie a federace, solidarity a vzájemné spolupráce apod., a to za respektování individuálních odlišností a potřeb. Tímto cílem není sociální revoluce, jelikož ta může být nanejvýš prostředkem k jeho dosažení.

Dlouhodobý cíl, jako ústřední bod všeho anarchistického snažení, by měl mít každý anarchista a každá anarchistka vždy na vědomí. A podle něj by měli hodnotit dílčí aktivity vzhledem k tomu, zda v dlouhodobějším horizontu k tomuto cíli směřují nebo jdou proti němu. K tomuto cíli nesmíme přistupovat s náboženskou vírou, že se jednou naplní. Naopak musíme na základě východisek a možností vědět, že anarchistická společnost je možná, proč tomu tak může být a co je potřeba, aby se tak stalo. Zároveň musíme být realisty a nečekat, že svého cíle dosáhneme mávnutím kouzelného proutku, že do několika let dojde k sociálnímu zvratu a celá společnost bude jako zázrakem fungovat na výše uvedených principech. Faktem je, že k dosažení společenské přeměny dle našich představ povede jediné těžká a mnohdy nevděčná práce. Už ta by měla být ale předzvěstí očekávaných nových budoucích vztahů, tedy prací svobodnou.

Ačkoli je realizace anarchistické společnosti cílem dlouhodobým, nemáme důvod k němu přistupovat jako k něčemu statickému a neměnnému. Naopak je žádoucí o něm diskutovat a brát ho jako cosi živoucího, dynamického a neustále se rozvíjejícího.

Střednědobé cíle

Máme-li na paměti náš dlouhodobý cíl a chceme-li opravdu k němu dojít, nezbyvá nám, než si položit otázku, jaké podmínky musí být naplněny, aby mohlo dojít k jeho dosažení. Dostáváme se tak k cílům sekundárním, chcete-li střednědobým. Ty spočívají ve vytvoření teoretického základu,

ale i praktických a organizačních podmínek, které povedou k realizaci dlouhodobého cíle, a to jak na lokální, regionální tak i globální úrovni.

1) Vytvoření dynamického teoretického základu anarchistického hnutí, který by byl východiskem při samotné realizaci svobodné a samosprávné společnosti. Byl by teoretickým vodítkem, jak dosáhnout změny a jak na jejím základě organizovat vztahy ve společnosti.

2) Vytvoření praktických podmínek nutných k dosažení dlouhodobého cíle, přičemž je potřeba zaměřit se především na tři oblasti:

- Vytvoření širokého povědomí ve společnosti o tom, jaké jsou anarchistické představy o svobodné společnosti, životě a práci.

- Příprava neprivilegovaných vrstev na zásadní zvrat (sociální revoluci) v dílčích konfliktech se státem a kapitálem.

- Budování paralelních ekonomik, samosprávných projektů, solidárních iniciativ apod., které se stanou experimentálními laboratořmi, školou a inspirací.

3) Vytvoření organizačních podmínek nutných k dosažení dlouhodobého cíle. To znamená vybudování takové struktury organizací fungujících na anarchistických principech, která by byla schopna realizovat na již zmíněném teoretickém základě a za splnění potřebných praktických podmínek dlouhodobý cíl – tj. převzít zdola organizaci společnosti a zajistit její základní funkce. Šlo by především o federace - územní, výrobní a zájmové.

4) Globalizace boje za svobodný svět bez útlatu a vykořisťování jak člověka tak přírody. Jestliže někde proběhne skutečná sociální změna, měli by její nositelé cítit silnou mezinárodní podporu a vlna solidarity by měla zabránit případným intervencím, které by tuto změnu chtěly zvrátit.

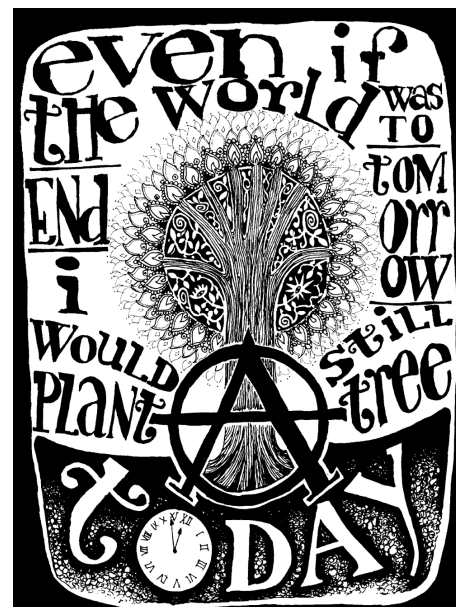
Krátkodobé cíle

Terciární, neboli krátkodobé cíle v sobě zahrnují na jedné straně dílčí kroky směřující k naplnění střednědobých cílů a na straně druhé projekty reagující na aktuální boje a problémy (sociální boje, antifašismus, ekologické problémy, omezování práv, represe...). K podobným projektům by se mělo, i přes snahu řešit jimi bezprostřední a akutní problémy, přistupovat s myšlenkou integrovat je do kroků směřujících k naplnění střednědobých cílů.

Nyní se podívejme blíže na dílčí kroky rozvíjející jednotlivé výše definované střednědobé cíle. Právě tyto kroky jsou (nebo by měly být) základem našich každodenních aktivit a při pohledu na ně v celkovém kontextu, jenž se tu snažíme nastínit, objevujeme jejich potřebu a smysl.

1) Teoretická základna

V návaznosti na (nejen) anarchistické teoretiky/čky, filosofy/ky a militanty/ky počínaje Proudhonem a Bakuninem je potřeba dále rozvíjet a aktualizovat anarchistickou teorii, aby byla srozumitelná pro člověka dnešních dnů a ten se s ní mohl také ztotožnit. Mělo by se pracovat na

analýzách státu, kapitálu a jejich proměn, na poučeních z historie a prognózách dalšího vývoje. Důležitým bodem je také studium a analýza svobodných a samosprávných projektů.

Na tuto analytickou činnost by měly navazovat aktivity, které ji budou dále rozvíjet a zároveň posloužit pro studijní a propagační účely. Tím máme na mysli například pořádání diskusí, překlady či vytváření a vydávání vlastních teoretických textů.

2) Podmínky pro změnu

Stěžejním bodem současných aktivit by mělo být především šíření anarchistických myšlenek. To však musí probíhat programově a efektivně, speciálně se zaměřovat na jednotlivé cílové skupiny a využívat všechna dostupná média.

Důležitým bodem je bezesporu i zapojování se do konkrétních sociálních bojů, ekologických kampaní, lokálních iniciativ apod. Jde totiž o široký prostor, kde si lidé mohou vyzkoušet organizovat se na nehierarchických a svobodných principech, uvědomit si širší souvislosti svého problému, naučit se bojovat za svá práva a požadavky a sekundárně se také dostat k anarchistickým myšlenkám.

Dál pod tento bod lze zařadit vytváření vlastních či podporu cizích samosprávných projektů, mezi něž se dají počítat výrobní a spotřební družstva, infokavárny, squaty, LETS systémy, různé komunitní projekty, guerillové zahradičnické, komuny atd. Vedle toho je nezbytné budovat solidární projekty například na podporu stávkujících, na posílání protestních a solidárních dopisů, na podporu stíhaných aktivistů apod. Tyto aktivity je však třeba dělat nikoli nahodile nýbrž systematicky.

3) Organizační podmínky

Základnou pro současné i budoucí anarchistické aktivity by měly být funkční anarchistické organizace. Jejich podoba musí vycházet z reálných podmínek a možností. V dnešních dnech je u nás takovou živoucí platformou Československá anarchistická federace (ČSAF), která je sdružením jednotlivců a autonomních lokálních a regionálních skupin. Jejich společné sdružování je důležité z pohledu

vzájemné komunikace, předávání zkušeností a inspirací, plánování společných aktivit a projektů a dalšího budování anarchistického hnutí.

Z iniciativy takovéto federace nebo zcela samostatně by pak měly vznikat další organizace či iniciativy, které budou vázány společným dlouhodobým cílem, ale zaměřeny budou konkrétněji dle zájmů či potřeb svých členů. Patří sem svobodné odborové organizace, studentské iniciativy, kulturní spolky, skupiny zaměřující se na práva žen, ochranu zvířat apod.

Je proto třeba zaměřit se na kvalitativní i kvantitativní rozšíření vlastních řad a na tomto základě na vytváření dalších aktivních lokálních skupin. Je třeba dbát, aby anarchistická organizace fungovala efektivně, dokázala zapojit a motivovat jak své členy tak i sympatizanty, a to při

důsledném dodržování anarchistických zásad organizování se.

4) Globalizace

Vedle vytváření lokálních struktur anarchistického hnutí by měl každý anarchista/ka mít na vědomí také globální rozměr hnutí. Internacionalismus byl pro anarchismus vlastní již v 19. století. Dnes je tento prvek hnutí možná ještě významnější, a to především díky pokročilé globalizaci kapitálu, provázanosti jednotlivých ekonomik a společným strategiím států v postupu proti jim nepřijemným hnutím.

Právě s tímto vědomím se zapojila ČSAF do Internacionalny anarchistických federací, která je prostorem pro komunikaci, diskusi a spolupráci podobně smýšlejících organizací.

Závěrem

Výše načrtnuté souvislosti by měly být zřejmé každému anarchistovi/ce. Myslí-li pak

svůj anarchistický postoj vážně, nemělo by se mu/jí stát, že rezignuje na své dosavadní aktivity z důvodu, že v nich nadále nevidí smysl. Přesto by si měl každý zachovávat kritické myšlení, být schopen konstruktivní sebekritiky, vyhodnocovat své aktivity v návaznosti na přibližování se vytýčeným cílům a vyvozovat z toho závěry pro svou další činnost.

Buďme dál aktivní, budujme anarchistické hnutí a šířme naše myšlenky mezi ostatní. Nebudeme-li tak konat, zůstanou naše slova o svobodné a samosprávné společnosti pouhými slovy.

Text je přepisem přednášky, která zazněla v rámci doprovodného programu na sjezdu členů a členek Československé anarchistické federace.

Odpověď nazi-bolševickým komediantům

Národně bolševická strana Československa (NBS ČS) je vskutku velmi obskurním spolkem, který se snaží zaujmout smícháním různých ideových proudů a jejich symbolik bez ohledu na to, zda tento guláš dává nějaký smysl či nikoliv. Členům a členkám Československé anarchistické federace (ČSAF) tato partaj o pár lidech nikdy nestála za řeč. Jedině v momentě, když se zjistilo, že na svých stránkách odkazují národní bolševici vedle bolševických a náckovských stránek také na ČSAF, byla ČSAF nucena zareagovat a napsat nazi-bolševikům, aby tento odkaz stáhli a o ČSAF se nikdy více neotírali.

Nyní nám dorazil od NBS ČS dopis, kde pláčou, že je jim ublížováno a žádají ČSAF o vyjádření. Normálně bychom asi jejich dopis ignorovali, jelikož podobné spolky pro nás nejsou partnerem do diskuse, natož pro nějakou spolupráci. Celá záležitost nám ale přišla natolik směšná, že jsme usoudili, že by od nás nebylo hezké, kdybychom se o dopis od nazi-bolševiků nepodělili s ostatními.

Vážená Československá anarchistická federace, nedávné události nás vedou k tomu, abychom Vás kontaktovali a požádali o stanovisko. My, národní bolševici víme, že nesouhlasíte s naší ideologií, žádáme Vás však o vyslechnutí.

Událostí, kterou máme na mysli, je především nedávné napadení dalšího našeho člena lidmi, prohlašujícími se za členy Antifašistické akce a následný e-mail, v němž je vyhrožováno nám i našim rodinám a přátelům. Pod pohružkou po nás požadují mimo jiné i zastavení jakýchkoliv zmínek o anarchismu a stažení všech tématických článků na našem webu.

Vzhledem k tomu, že jsme nikdy násilí nepoužívali jako způsob styku s jinými organizacemi a zakládáme si na respektu k jakémukoliv názoru neomezujícím svobodu druhých, zajímalo by nás Vaše stanovisko k agresí vůči nám ze strany AFA. Nevíme přesně o jakou skupinu AFA se jedná, server antifa.cz se již tradičně k útokům na nás přímo nepřihlašuje, avšak po nějaké době je vykazuje jako činnost svých aktivistů (viz rozhovor pro srbskou AFA). AFA se prohlašuje za anarchistickou organizaci a jak vyplývá z jejich výhrůžek i činnosti i jako jakýsi militantní ochránce čistoty anarchistického hnutí. Ideologická rozdílnost anarchismu a národního bolševismu jak jej chápeme není podle nás důvodem k fyzické agresí vůči nám a našim kamarádům a tato agrese podle našeho názoru i názoru těch, kteří se v našich řadách hlásí k anarchistické ideologii, není způsobem jakým by anarchisté měli čelit/vycházet se stoupenci jiných názorových proudů (nejsou-li jejich agresí sami ohrožováni). Z tohoto důvodu Vás žádáme o vyjádření k této problematice fyzické inzultace našich členů (nikdy formou 1 na 1) a zda podle Vašeho názoru máme ustoupit jejich nátlaku.

Dejv z NBS ČS

Na svých stránkách vydali nazi-bolševici neméně vtipnou informaci o útoku na svého předsedu:

Dne 17. října 2009 byl aktivista Antifašistické akce napaden předseda Národně bolševické strany Československa J. Radegast. Stalo se tak poblíž jeho bydliště na podmáčeném svahu, když s

těžkou krosnou na zádech vyrážel na akci Bunkrologická expedice 2009. Přesto, že cílem útočníků bylo zamezit jeho účasti na akci a celou akci sabotovat (jak vítězoslavně přišel jejich zástupce oznámit na místo srazu účastníků akce), J. Radegast vyvázl bez větších zranění a akce se bez problémů zúčastnil. O přesném průběhu události a ultimativním dopisu Antifašistické akce, který byl naší straně doručen, vás budeme informovat v nejbližší době.

Členové a členky ČSAF nehodlají zasílat nazi-bolševikům žádný dopis se svým stanoviskem. Své stanovisko raději vyjádří veřejně prostřednictvím tohoto článku.

Národní bolševiky považujeme za marginální a bezvýznamné uskupení ideově velmi zmatených lidí. Kombinace bolševismu a nacionalismu v jejich podání zaslouží více než cokoliv jiného soustrastný úsměv. Postoj anarchistů a anarchistek k bolševismu, nacionalismu, i jejich propojení je jednoznačný. Bolševici bojovali za svou stranu, nacionalisté zas za konstrukt nazývaný národ. Anarchisté bojují za maximální svobodu pro člověka rovného s ostatními členy svobodné a samosprávné společnosti (ne za svobodu člověka na úkor ostatních, jako to prosazují prokapitalističtí liberálové). Bolševismus i nacionalismus jsou pro nás negací všeho, za co bojujeme. Jsou to systémy, které měly vždy za následek podrobení a zotročení člověka pro blaho strany či národa. Budeme vždy v radikální opozici vůči jejich autoritářství.

Při pohledu na stránky nazi-bolševiků nás na první pohled praští do očí jejich kombinování nacistické a bolševické symboliky. To by nám bylo celkem ukradené, kdyby do toho nemíchali i symboliku anarchistickou. Tady už zůstává rozum stát. S největší pravděpodobností jde projev osobní slaboduchosti, ideové pomatenosti a historické neznalosti. Anarchisté ale nezapomínají a z historie si berou ponaučení. Nezapomínají na nacionalistické režimy, které pronásledovaly a likvidovaly anarchisty a anarchistky například v Německu či Itálii. Nezapomínají na bolševické režimy, které pronásledovaly a likvidovaly anarchisty a anarchistky například v Rusku, na Ukrajině, ve Španělsku či na Kubě.

Minimálně jednou jsme již nazi-bolševikům jasně sdělili, aby neodkazovali na anarchistické weby a nepřebírali články ze stránek csaf.cz. Nerespektovali to. Jejich dopis nás ale přivádí k inspiraci, jak jim přístě podobné věci sdělovat, aby je začali brát vážně. Nevíme, kdo je napadá, ale pevně doufáme že ho k tomu vedou antiautoritářské postoje našeho hnutí, které došlo k poznání, že proti nacionalistům, bolševikům a jim podobným je třeba zakročit dříve než nám přerostou přes hlavy. Meze trpělivosti se slovními provokacemi nazi-bolševiků má každý různé a nedíváme se, že něčí pohár trpělivosti již přetekl. Členové a členky ČSAF nejednou dali na svých akcích jasně najevo, jaký je jejich postoj k bolševikům a trockistům. Od té doby se také tito stoupenci skupinek autoritářské levice na našich akcích nepokusili ukázat. Ptají-li se nás ve svém dopise obdivovatelní Lenina, Stalina, Trockého a Guevary, zda mají ustoupit požadavkům antifašistů, aby se na svém webu neotírali o anarchismus, můžeme jim „přátelsky“ poradit jen jedno. A to, aby tak učinili co nejrychleji.

Anarchisté znají viníka tragédie v Soukenické

Členové a členky Československé anarchistické federace (ČSAF) vyjadřují svou soustrast a solidaritu pozůstalým po zahraničních dělnících, kteří 3. října našli smrt pod troskami domu v Soukenické ulici v Praze. Zároveň chce ČSAF upozornit na hlubší okolnosti, které souvisí s tímto tragickým případem. Největší díl odpovědnosti padá na ty, kteří v honbě za ziskem nerespektují důstojnost, zdraví a životy pracujících lidí.

V sobotu 3. října jsme byli opět svědky toho, že v současnosti jsou peníze více než lidský život. Firma, vlastněná nadnárodní korporací, hodlala z obytného domu udělat hotel pro bohatou klientelu. Na to si najala firmu, která do Česka vozí dělníky z východu, v kapitalistickém žargonu „levné lidské zdroje“. Ti zde pak pracují za mnohdy otrockých podmínek. Touha po maximálním zisku za vynaložení minimálních nákladů ale přesáhla takovou hranici, že podceněním bezpečnosti práce a odbornosti rekonstrukce došlo k tomuto tragickému neštěstí.

Je nám jasné, že tento problém nekončí u jedné konkrétní firmy. Problém je v celém dnešním politickoekonomickém systému. Ten nutí lidi za mizivý plat vykonávat nebezpečné činnosti, a to jen pro zisk úzké skupiny privilegovaných.

Československá anarchistická federace bude kauzu zabitých zahraničních dělníků a podobné případy nadále sledovat a patřičně na ně reagovat.

Stát a městská správa nedokážou tyto problémy řešit. Namísto toho pouze pomáhají majitelům s represemi vůči těm, kteří se snaží nevyužívané domy obsazovat a využívat. Kdoví, kdyby dal stát malou část prostředků potřebných k zákroku proti squatterskému pokusu 12. září na aktivity vůči spekulantům a na stavební dozor, nemuselo k tragédii dojít. A proto se ptáme magistrátu a radnice Prahy 1:

Co jste udělali pro to, aby se tragédie, jako byla ta v Soukenické, už neopakovala?

Jak postupujete vůči majitelům, kteří nechávají své domy chátrat a nevyužívají je?

Problém druhý: postavení migrantských dělníků

Nebylo žádnou náhodou, že oběti neštěstí v Soukenické byli migranti – právě ti v Česku dělají nejtěžší a nejhůř placené práce, právě vůči nim si také zaměstnavatel dovolí mnohem víc, pokud jde o bezpečnost práce, pracovní podmínky a dopady na zdraví. Jedním z důvodů je i to, že cizinci mají status lidí druhé kategorie. Chtějí-li v Česku žít a pracovat legálně, jsou závislí na množství povolení, což je vhání do područí podvodným či přímo mafiozním zprostředkovatelům. Případně je tlak státu vede k ilegální existenci, která často znamená přímou závislost na mafii. Z jedné strany tak proti migrantským dělníkům stojí stát se svojí policií, opatřeními a buzerací, z druhé strany je okrádají sítě podvodných zprostředkovatelů. Ač stojí deklarativně proti sobě, svým chováním si pozoruhodně vycházejí vstříc: nejenže se řada státních úředníků nechala v různých případech zprostředkovatelskými mafii zjevně zkorumpovat, ale především tlak státních opatření vede k tomu, že migranti prostředníky potřebují. Namísto solidarity nabízí velká část české společnosti a především český stát migrantům xenofobii.

Český stát očekával, že zbaví řadu migrantských dělníků legálního pobytu v souvislosti s krizí a tím, že ztratili zaměstnání. Radě z nich (řádově desítky tisíc) se ale podařilo přejít na živnostenské listy. Ministerstvo vnitra nyní ve svých interních dokumentech plánuje vyžadovat po migrantech pracujících na živnostáky „plán podnikání“, který by se úředně schvaloval a nastolený proces by se mohl stát záminkou k odebrání legálního pobytu. Je to pokrytecké – v zemi, kde na živnostenský list zaměstnávají poslanci své asistenty i sama podřízená organizace ministerstva vnitra, Správa uprchlických zařízení, své právníky. V zemi, kde se pomníčkem iluzí počátku devadesátých let, že každý se může stát podnikatelem, staly statisíce lidí pracujících na živnostenské listy. Migrantští dělníci, kteří využili živnostenské listy jako poslední možnost, jak si udržet legální pobyt, mají být perzekuováni za něco, co česká společnost zcela běžně dělá.

Obracíme se na ministerstvo vnitra, jehož represivní metody dobře známe z našich vlastních akcí, se dvěma otázkami:

Uvědomujete si, že svým represivním jednáním vůči migrantům zlepšujete postavení mafií a kriminálních zprostředkovatelů a tím zhoršujete jak situaci migrantských dělníků, tak druhotně celé společnosti?

Nechcete se místo další buzerace migrantů v podobě schvalování jejich „podnikatelských záměrů“ podívat na zoubek vlastním úředníkům a policistům důvodně podezřelým ze spolupráce se zprostředkovatelskými mafii?

Na uvedenou otázku budeme vyžadovat odpověď podle zákona o přístupu k informacím. Nemáme ale přílišné iluze v to, že se dočkáme více než byrokratických frází. Formulujeme je především pro veřejnou diskusi a vyzýváme všechny: ptejte se na ně také – v médiích, ale především v ulicích. Jedině tak můžeme očekávat, že přimějeme moc, aby na ně dala poněkud uspokojivou odpověď.

Pietní akce v Soukenické

2. listopadu 2009 se na výzvu kolektivu z Truhlářské 11 sešlo v Praze v Soukenické ulici kolem padesáti lidí, aby si připomněli měsíc od tragédie, která se zde stala, a uctili památku čtyř zahraničních dělníků, kteří zde tehdy našli smrt pod troskami domu.

Akce trvala celkem asi půl hodiny a nesla se v pietním duchu. Organizátoři připevnili na zeď domu pamětní desku a pod ní zapálili svíčky. Následoval projev, jehož přepis otiskujeme níže a v němž si můžete přečíst další důvody tohoto setkání. Pak do mikrofonu promluvil jeden obyvatel ze sousedství a představil stručnou historii domu a vyprávěl, jak se zahraniční dělníci scházeli každý den ráno na blízkém náměstí, kam pro ně přišel „zaměstnavatel“ a každé ráno si z těch lidí pár vybral. Ti pak celý den pracovali a večer dostali výplatu.

Pietní akce se naštěstí obešla bez tradičního intenzivního dozoru ze strany policie. Sychravé počasí pomáhal zdolávat čaj od organizátorů.

Přepis projevu z pietní akce

Setkáváme se dnes u příležitosti měsíce od tragédie v Soukenické. Rádi bychom důstojně uctili památku obětí. Zároveň chceme připomenout dva společenské problémy, s nimiž tragédie souvisela. Odmítáme totiž přijmout představu, podle níž se jednalo jen o nahodilou tragédii, a čekat na to, až spadne nějaký další dlouho chátrající dům a svými troskami zasype nějaké další migrantské dělníky. Chceme pojmenovat příčiny – a vyzvat k jejich řešení.

O tragédii v Soukenické se bezprostředně po ní hodně mluvilo a psalo. Brzy ale vše utichlo. My se s s tichem spokojit nechceme. Ptáme se – a očekáváme odpovědi.

Problém první: chátrání prázdných domů

Praha je plná byrokratických regulí a úprav. Můžete dostat pokutu za to, že vám běhá pes po parku bez vodítka, za to, že se napijete alkoholu na veřejném prostranství, i za to, že si z okna vyvěsíte transparent. Kupodivu nikdo nedokáže přimět majitele prázdných a nevyužívaných domů k prosté a základní věci: k tomu, aby svůj majetek využívali. Řada domů chátrá, často se spekulativním záměrem – nechat dům spadnout vyjde levněji, než brát při jeho rekonstrukci v potaz připomínky památkářů.

Akce na podporu holandských squatterů

Ohledně potom, co dolní komora nizozemského parlamentu odhlasovala zákon kriminalizující dosud částečně legální squatting, vyhlásili holanďtí squatteři a squatterky protestní dny akcí na podporu squattingu, a to od 30. října do 1. listopadu. Na jejich výzvu zareagovala i Československá anarchistická federace (ČSAF) a po domluvě s kolektivem z Truhlářské 11 společně svolaly akci solidarity s holandskými squatterky.

Solidární protest se konal v pátek 30. října od tří odpoledne před Velvyslanectvím Holandského království v Praze-Bubenči. Na místo dorazilo kolem třiceti lidí s velkým transparentem „One step back?!“. Vedle toho lidé drželi cedule „Zákaz squattingu = krok zpět. Co dál? Totalita?“, „Postavme zákony mimo zákon“, „Squatting = střechy nad hlavou, sociálně kulturní centra, alternativní život“, „Solidaritě se squatterky!“ a „Vaše ruiny jsou naším domovem“. Pro zpříjemnění chladného odpoledne hrála reprodukováná hudba.

Po nějaké chvíli došlo na projev, jehož přepis najdete na konci reportu. Během něj lidé skandovali a vyjadřovali nevoli k záměru nizozemských politiků připravit tisíce lidí o střechu nad hlavou. Po proslovu se šlo hodit protestní dopis do schránky ambasády. Přístup k ní však byl zahrazen policisty. Po domluvě a policejním prohledání obálky, bylo umožněno dopis do schránky vhodit. V dopise stálo mimo jiné: „Dokud nedojde ke zrušení zákona o zákazu squattingu a následného pronásledování a potlačování squatterů a squatterek, budeme o tomto problému informovat lidi v Čechách a v dalších krajích a podporovat je ve vyjadřování protestu.“

Jelikož šlo o akci v diplomatické čtvrti, davy lidí kolem zrovna neprocházely. Avšak těm, kteří prošli, byl dán letáček, v němž se mohli stručně seznámit s účelem solidárního protestu. Skoro celá skupina se po akci vydala směrem na Letnou, a to za doprovodu aut s policisty uniformovanými i tajnými.

Holanďtí squatteři a squatterky byli o naší solidaritě informováni. Jejich boj za obsazené domy budeme nadále sledovat.

Projev na akci:

Ve čtvrtek 15. října schválila dolní komora nizozemského parlamentu zákon, který dělá ze squattingu trestný čin. Od 1. ledna příštího roku se vystěhování a trestního stíhání musí obávat tisíce lidí bydlících v obsazených domech. A nejedná se jenom o „politické“ squatterky a squatterky, jaké známe z Čech. V Holandsku tvoří velkou část obyvatel squatů lidé, kteří si jednoduše nemůžou dovolit drahé nájemné, imigranti, sexuální menšiny apod.

Doposud bylo v Holandsku možné přijít do domu, který byl více než rok opuštěný. Ve chvíli, kdy si noví obyvatelé domu přinesli dovnitř postel, stůl a židli, byl dům považován za obývaný a vlastník nemohl obyvatele vyhodit. Aby objekt získal zpět, musel u soudu prokázat, jaký s ním má záměr. Přesto i dodnes docházelo k vyklízení squatů, změna zákona ale znamená obrovskou kriminalizaci tisíců lidí a okamžitou likvidaci mnoha kulturních a sociálních center.

Svým protispoločenským jednáním nizozemský parlament pouze potvrdil stokrát omílanou pravdu o tom, že státu nejde o blaho nás všech, ale o to, aby si malá skupinka privilegiovaných udržela své zisky.

My, anarchisté a anarchistky, jsme se zde sešli, protože cítíme, že je naší povinností vyjádřit solidaritu holandským squatterům a squatterkám. A to nejen těm politicky aktivním, ale i v uvozovkách pouhým obyvatelům a obyvatelkám obsazených domů, ze kterých se na Nový rok přes noc stanou zločinci. Je naší povinností ozvat se, když se stát chystá připravit o domov tisíce nevinných lidí.

Jsmo si jisti, že žádná kriminalizace squattingu nezničí, protože ať už ho jejich zákony zakazují, jak chtějí, pro nás bude squatting vždy legitimní.

They call it illegal, we call it free!

Palác Sofia podpořil holandské squatterky

V pátek 30. října 2009 krátce po 16. hodině zorganizoval kolektiv ze žilinského squatu Palác Sofia solidární akci na podporu holandských squatterů a squatterek. Tato akce reagovala na výzvu holandského squatterského hnutí, které vyhlásilo na 30.10. až 1.11.2009 protestní dny akcí na podporu squattingu. Smyslem těchto akčních dnů bylo především vyjádřit protest proti jednání dolní komory nizozemského parlamentu, která odhlasovala zákon kriminalizující squatting.

Lidé ze squatu Palác Sofia se rozhodli přidat k mnohým protestujícím z různých částí světa a vyjádřili protest po svém v ulicích slovenského města Žilina. Celá akce probíhala v poklidném duchu a bez snahy vyvolávat ze strany protestujících zbytečné nepříjemnosti. Jediný pokus o „konflikt“ iniciovaly dvě strážnice městské policie, které squatterky a squatterky upozornily na to, že rozdávání letáků na veřejném prostranství je bez povolení městského úřadu v Žilině nelegální. Chvilí dokonce hrozily pokutou, kterou ale nakonec nikomu neudělily. Krátká diskuze nakonec vše vyřešila – policistky odešly a akce pokračovala dále.

Během akce byla v jedné z žilinských ulic pověšena na plot místního staveniště černo-rudá anarchistická vlajka a transparent s nápisem „Solidaritě s holandskými squattermi!“ Právě před tímto transparentem probíhalo rozdávání letáků kolemjdoucím, kterým se protestující snažili vysvětlit smysl akce. Ukázalo se však, že mnoho lidí je v oblasti squattingu neinformováno a někteří z oslovených dokonce ani nevěděli, co to jsou squaty. Doufáme, že solidární demonstrace v Žilině alespoň částečně pomohla informovanost těchto lidí zvýšit.

Poté, co byly rozdány připravené letáky, se protestující přesunuly na squat Palác Sofia, kde byl později z oken vyvěšen zmíněný transparent jako další projev solidarity se squatterským hnutím v Holandsku.

Anarchisté proti svátkům konzumu

V Praze se 24. prosince 2009 před obchodním centrem Paladium na náměstí Republiky sešlo několik anarchistů a anarchistek, aby vyjádřili svůj postoj k oslavě a pozadí vánočních svátků.

Přišli s transparenty: „Od 27.12. se zas budete nenávidět“, „Ježíšek je zombie“, „Vánoce jsou svátkem peněz“, „Ježíšek neexistuje“ nebo „Dárky pro děti vyrábí děti“. V proslověch do megafonu mimo jiné připomněli, že Santa Klaus je původně reklamní maskot společnosti Coca-Cola; že mnoho rodin je kvůli vánocům každoročně nuceno se zadlužit; že pražský primátor Bém pokrytecky rozdává na štědrý den polévku bezdomovcům, zatímco po zbytek roku rozdává lukrativní zakázky firmám; že dochází k nesmyslnému zabíjení a týrání kaprů, kteří končí na štedrovečerních tabulích; že mnohé z dárků vyrobily děti v rozvojových zemích... Také bylo řečeno, že je lepší společnost, kde se na druhé lidi myslí 365 dní v roce, nejen o vánocích.

Řecký prosinec – o rok později

Uplynul rok od událostí v Řecku, které oběhly celý svět. Studenti, pracujících, imigranti a nezaměstnaní vyšli do ulic ve všech větších městech této země. Řecký prosinec byl místem pro mnoho přímých akcí pracující třídy, počínaje od stávek a sabotáží až po okupaci škol, podniků a vládních budov. V tomto článku se pokusíme přiblížit klíčové trendy, které se vynořily z povstání, zhodnotit, co opravdu znamenaly a co mohou znamenat do budoucna.

Patnáctiletý chlapec

Řecké povstání bylo šokem. Přestože ve Francii a Itálii docházelo v poslední době k výbuchům rebelií pracující třídy v podobné míře, neustupnost a intenzita prosincových událostí však mnohé zaskočila. Vražda patnáctiletého Alexise Grigoropoulase řeckou policií vyvolala hněv, který zachvátil celou řeckou společnost.

Brutalita policie je každodenní zkušeností mnoha Řeků. Především ve čtvrtích velkých měst a zvláště vůči imigrantům a antiautoritářské mládeži. Korupce a defraudace bují mezi politiky a sociálními lídry a ve všech vrstvách společnosti narůstá nedůvěra v politickou elitu. Ekonomická krize znamenala také velké snižování mezd, likvidaci pracovních míst a vzrůstající nejistotu pro mnoho lidí. Přestože zpočátku se nepokojů účastnila hlavně mládež ze čtvrtí velkých měst, zjevná nespravedlnost zabití Alexise rozhýbala hlubší struny a vytáhla na světlo frustraci spojenou se sociálním a politickým pořádkem ve státě. Povstání sjednotilo různé skupiny řecké společnosti dosud nepoznaným způsobem.

Nic nepožadujeme

Hlavní příčinou oslabení povstání byla neexistence skutečného přenesení boje na další skupiny pracující třídy. Snaha popularizovat ideu boje na shromážděních ve čtvrtích a okupaci sídla odborových svazů GSEE (během které došlo k jednomu z nejpočetnějších shromáždění) byly kroky správným směrem. Avšak většina aktivit v ulicích, která si získala velkou podporu společnosti, se nerozšířila na pracoviště.

Pracující zaměstnaní v klíčových odvětvích průmyslu se ovšem nadále pouští do stávek a dalších akcí proti snižování mezd a redukci pracovních míst (například stávková akce přístavních dělníků v Pireus, která stála kolem 5 milionů eur denně), avšak jejich boj se popravdě nikdy nespojil s okupacemi a nepokoji v ulicích.

Pozitivním výsledkem povstání bylo to, že díky radikálnímu a celkově antikapitalistickému charakteru většina prosincových aktivit nikdy neskouzla na scénu reformismu. Přestože se dnes Socialistická strana snaží představit jako „antiautoritářská moc“, v důsledku událostí se neobjevil nový soubor „lídrů“. Mnoho sociálních iniciativ ztratilo sílu, ale nadále mohou sloužit jako pozitivní příklad a inspirace pro další skupiny pracujících, které se pokusí sebeorganizovat.

Nárůst síly krajní pravice

V celé Evropě získávají krajně pravicové organizace čím dál větší podporu. Jinak tomu není ani v Řecku, kde dva představitelé populistické krajně pravicové strany LAOS získali přes 7% hlasů a zasedli v parlamentu.

Řecký stát zavedl novou proti-imigrační politiku. V květnu ministr veřejného pořádku prohlásil, že „vyčistí“ centrum Atén od imigrantů a že má v plánu změnit starou základnu NATO v internační tábor pro přistěhovalce. Po celý prosinec byla spolupráce policie a paramilitantních fašistických skupin (jako např. neonacistická skupina „Zlatý úsvit“) důkladně zdokumentována. Fašisté byli zachyceni fotoaparáty, jak pomáhali policii během zatýkání, napadání protestujících a dokonce jim bylo umožněno používat vybavení policie během bojů s demonstranty. Od prosince fašistické skupiny systematicky napadaly lidi, kteří podle nich byli klíčoví pro povstání – hlavně imigranty a anarchisty. V únoru proběhl dokonce útok výbušninou na jeden z populárních squattů.

Avšak antifašistická a antirasistická aktivita má nadále silnou pozici i přes eskalaci represí. V březnu se antifašisté po celém světě mohli radovat z kompletního vypálení hlavního centra „Zlatého úsvitu“.

Tradiční levice a odborové svazy

Tradiční levicové strany a odborové svazy ukázaly své pravé tváře po výbuchu povstání. Řecká Komunistická strana rychle odsoudila nepokoje jako „dílo temných sil ze zahraničí“ a vyzvala své členy, aby stáli co nejdále nepokojům.

Členové mládežnických organizací komunistické strany se aktivně snažili zabráňovat okupacím. V současnosti vládoucí Socialistická strana realizovala represivní kampaň vůči anarchistům v široké škále (například útoky na squatty a sociální centra ve čtvrti Exarchia, kde byl zavražděn Alexis). Vedení odborových svazů se snažilo nedopustit nakažení řadových odborářů duchem revolty. Byly odvolány klíčové demonstrace, které měly proběhnout v prosinci, ve stejné době jako povstání. Od této doby se vedení dále snaží omezit angažovanost pracujících.

Osud jednoho stromu

Obraz hořícího vánočního stromu na náměstí Syntagma se stal mocným symbolem rebelie. Tak silným, že během dalších demonstrací, se policie ve větší míře snažila chránit náhradní vánoční strom než nedaleké banky a luxusní obchody! Období svátků se ukázalo jako nepříznivé vůči povstání. Po tradičně proběhlých svátcích mnoho iniciativ nezískalo zpět dřívější energii. Silný konzumerismus současného „svátečního ducha“ se stal reálnou bariérou mezi požadavky rebelů a zkušeností většiny společnosti.

Návrat ozbrojeného odporu?

Ozbrojené skupiny vždy dotvářely portrét řecké levice. Marxistická „Skupina 17. listopadu“ organizovala a prováděla kampaň atentátů a bombových útoků proti řecké policii a úředníkům přes 29 let a rozpustila se teprve v roce 2002. Po prosincových událostech se objevili nástupci „17. listopadu“, skupina „Revoluční odpor“, která se přihlásila k zastřelení policisty před ministerstvem kultury.

Avšak „Skupina 17. listopadu“ se nikdy netěšila masové podpoře. Prosincové události způsobily určitý nárůst sympatií jinému typu skupin, které se začaly objevovat. Mezi takovými skupinami je možné jmenovat „Lidovou akci“ či „Conspiracy of the Cells of Fire“ (Konspirace ohnivých buněk), které se přihlásily k odpálení malých výbušnin, které ovšem dosud nikoho nezabily.

Prohlášení NFC, které bylo hodně zmiňované v mainstreamových médiích, se stalo dokonce populární během nové vlny okupací středních a vysokých škol. Samozřejmě posloužilo vládě jako záminka, aby mohla zatknout a uvěznit aktivisty, kteří byli spojeni s povstáním.

Intenzivní policejní razie ve čtvrti Exarchia byla ospravedlňována „bojem s guerillou“ a dvacetiletí lidé byli zatýkáni na základě protiteroristického zákona za údajné členství v NFC (přes fakt, že obvinění prokuratury proti nim byla rychle vyvrácena, jsou nadále vězněni „v očekávání“ na nějaké důkazy). Mainstreamová média prezentují aktivity guerillových skupin proto, aby zkompromitovaly samotné povstání.

Jeden, dva, mnoho prosinců

Přestože prosinec 2008 byl vzplanutím boje, ten nadále pokračuje na mnoha místech Řecka. Nadále ve všech důležitých odvětvích průmyslu pokračují nepokoje a v roce 2009 dochází již i k bojům na pracovištích. Mnoho aktivistů nadále odvetně bojuje se stále více rasistickou sociální politikou státu, silícími represemi a cíleným násilím státu. Když píšeme tento článek, zbývá týden do oficiální „sezony nepokojů“, tedy 30 dní od výročí povstání na Polytechnice 17. listopadu 1973 a výročí vraždy Alexandros Grigoropoulosa v roce 2008 (6. prosince) do procesu s vrahy Grigoropoulosa (15. prosince). Vypadá to na to, že atmosféra bude znova horká.

Pracovníci sociální péče samostatně výdělečně činné (AOEE) uskutecnili okupaci dvou budov patřících organizaci, požadující obnovení svých smluv. Dokonce i svaz hráčů basketbalu ohlásil dvoudenní stávkou s požadavkem změny pracovních podmínek! V současnosti je těžké říci, jestli dojde k výbuchu takovému, jako před rokem. Jedno je však jisté: můžeme pohlížet na řeckou pracující třídu jako na zdroj inspirace pro náš vlastní boj, dokonce i v tak nepříznivých sociálních a ekonomických podmínkách.

Anarchist Federation

Text byl publikován v bulletinu Resistance

Alexisi, nezapomeneme!

Dneska je to právě rok, co byl v Aténách policistou zákeřně zastřelen náš kamarád, mladý anarchista Alexis-Andreas Grigoropoulos. Potom co policejní kulka předčasně uhasila život 16letého kamaráda, jeho zbytečná smrt vyvolala v řecké společnosti vlnu zlosti, přeteklý pohár trpělivosti mládeže, studentů, učitelů, pracujících a dalších neprivilegovaných o sobě dával několik týdnů vědět. Tisíce lidí po celém Řecku vyšly do ulic v různých městech, aby vyjádřily svůj hněv vůči policejním vrahům a zkorumpované konzervativní vládě. V mnoha městech vzplanuly barikády, bylo obsazeno mnoho škol a univerzit, zemi ochromily mohutné demonstrace a stávky pracujících.

První výročí smrti Alexise přišly uctít do ulic řeckých měst tisíce lidí. První pietní demonstrace začaly propuknout již v pátek 4. prosince 2009. Hněv a bolest v srdcích mladých lidí a pracujících je stále živý, tak jako loni dochází během protestů k policejním provokacím a represím. Stejně jako loni, když mladí lidé pochodovali směrem na parlament s cílem ho podpálit, i letos skandovali populární heslo „*Policisté, svině, vrazi!*“. Politici i policie se snažili protestům zabránit, jen v samotných Aténách bylo nasazeno přes 6000 policistů a zároveň začala policie preventivně zatýkat lidi. Tímto způsobem policie zaútočila na známé anarchistické sociální centrum Resalto a sebrala 20 anarchistů. Policie zatkla celkem 162 lidí, 48 lidí čelí obvinění z napadení veřejného činitele. Stejně jako loni vyjadřuje Československá anarchistická federace solidaritu řeckému anarchistickému a studentskému hnutí a připomíná si památku zemřelého kamaráda.

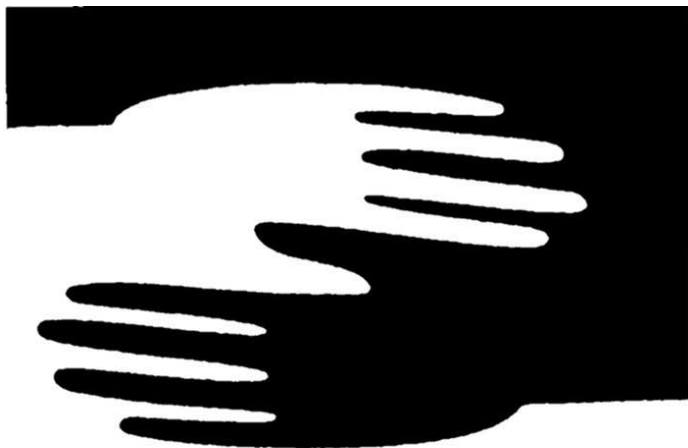
ALEXISI, NEZAPOMENEME! NEODPUSTÍME!

Československá anarchistická federace, 6.12.2009

Vzpomínková akce v Praze

V Praze v noci na 6. prosince proběhla vzpomínková akce před řeckou ambasádou, kde bylo zapáleno několik svíček a zanecháno pár šablon.

Pardubice: Čertovsky proti rasismu

Na sobotu 5. 12. 2009 svolali neonacisté do Pardubic další akci, která byla prezentována jako pieta. Ve skutečnosti se však jednalo o propagaci proti-romských pogromů a oslavu nenávisné rasistické ideologie.

Je tomu 17 let, co se skupina místních opilých nazi-skinheads pokusila napadnout romský dům v Hlaváčově ulici. Rasisté byli však velmi překvapeni, když se z vytipovaného domu ozvala střelba. Doposud byli zvyklí, že se jejich oběti nebránily. Šestnáctiletý nazi-skin Hejdánek padl k zemi.

Nebýt razantní sebeobrany ze strany Romů, mohli jsme v sobotu místo obrany města před nácky vzpomínat na dalšího mrtvého Roma/Romku. Zajímavá byla také reakce policie, která tehdy do domu poslala zásahovou jednotku, což je v případě zabití velice nestandardní postup. Té samé policie, která v devadesátých letech utulávala vraždy s rasově motivovaným podtextem. Policie, která dodnes velmi liknavě zasahuje proti pokusům o rasistické pogromy a čas od času zavzpomíná na staré časy.

Tyto skutečnosti nenechaly chladných asi 40 místních antifašistů a antifašistek, kteří se v sobotu rozhodli vystoupit proti průvodu neonacistů. Místo našeho srazu však nečekaně vyhmátla policie. Zadržela nás a další příchodí odradila od jakýchkoliv aktivit. Přesto se patnáctičlenné skupince podařilo utéci a na most křižující magistrálu a trasu pochodu vyvěsit transparent s nápisem: „*Náckové a spalovna špiní Pardubice*“.

Následující chvíle opět zdramatizovali příslušníci policie, kteří se asi rádi dívají na americké akční filmy. Jakmile uviděli skupinku aktivistů a aktivistek na mostě, řidič dupl na brzdy a za pokřiku: „*Berte je!*“ vyskákali všichni z auta a osamocený vůz zanechali uprostřed magistrály. Nic naplat, všichni antifašisté a antifašistky se stihli přesunout do přílehlého nákupního centra a ztratit se v davu. Děkujeme všem, kteří spontánní protest podpořili, a těšíme se na další spolupráci!

Místní skupina Československé anarchistické federace spolu se skupinou Mládež proti rasismu vydala k událostem prohlášení, které končí slovy:

My, antifašisté a antifašistky, dnes přicházíme vyjádřit svůj odpor vůči účelovému využívání sugestivních akcí – typu pieta – k podněcování rasové nenávisli. Zároveň si také připomínáme památku těch, kteří zemřeli rukou zfanatizovaných rasistických a fašistických vrahů. Neonacisté mohou pořádát piety za těch několik zmatených jedinců, kteří zemřeli při snaze „očistit“ společnost od někoho, kdo nezapadá do jejich zvrácených představ, avšak faktem zůstává, že oběti rasové či politicky motivovaných vražd ze strany neonacistů v České republice je po roce 1989 již 30!!!

Nehodláme nečinně přihlížet jakémukoliv shromažďování rasistů a neonacistů, ať je to pod pláštěm demonstrace, pogromu či třeba právě piety.

Nezapomínejme, že nacismus koncentračními tábory nezačíná, nýbrž jimi končí.

Debaki nácků v Otrokovcích

28. října 2009 svolali Autonomní nacionalisté (čti neonacisté) s velkou slávou do Otrokovic svou demonstraci k oslavě vzniku samostatného Československa. Proti jejich záměru se rozhodla postavit místní mládež, načež náckové svou akci odvolali. A tak se staly Otrokovice v tento den především ukázkou dalšího utahování šroubů policejní represe.

Svolat a odvolat

Pro nácky byl vždy 28. říjen příležitostí pro demonstraci své síly. V tento den vycházejí do ulic de facto rok co rok. Letos se měly konat rovnou dvě akce. Jedna pod záštitou Dělnické strany v Praze a druhá z iniciativy neonacisty Jana Fuksy a za podpory Autonomních nacionalistů v Otrokovcích. Výzvy k „očistění města“ zřejmě měly připomenout fakt, že již dvakrát (v letech 2005 a 2007) se náckové o pochod Otrokovickými pokusili, ale vždy narazili na tuhý odpor antifašistů a daleko se nedostali.

Radnice ve městě žádný pochod nechťela, a tak ho neonacistům dvakrát zakázala. To je však neodradlo a dál psali na Internetu výzvy: „Ale i tak pochod v Otrokovcích STÁLE platí! Už bylo dost policejních perzekucí, už bylo dost státních zákazů! Bojujeme proti Systému, bojujme i proti tomuto rozhodnutí! Nestáhneme ocas a nebudeme mrtvé hnutí, jak nás sám Pecina nazval!“

Antifašisté z Otrokovic dali najevo svou připravenost se další nacistické provokaci opět aktivně postavit. Jeden z letáků, který se objevil ve městě dával jasně najevo, proč tak chtějí učinit: „Záminky si neonacisté vybírají různé, podstata však zůstává vždy stejná: vyjadřování a šíření nenávisti. Nenávisti vůči lidem, kteří se „provinili“ jen tím, že se narodili s jinou barvou kůže či odlišnou sexuální orientací. Nenávisti vůči všem, kteří zastávají svobodomyšlné postoje a nebojí se to veřejně vyjádřit. Neonacisté přicházejí se svým arzenálem stokrát vyvrácených rasových teorií a lží o tom, že žádný holocaust nikdy nebyl. Neonacisté volají po svobodě, ale jen takové, která jim umožní napadat beztržně v ulicích lidí jiné barvy či jiných názorů; po svobodě, která jim umožní veřejně obdivovat Hitlerovu Třetí říši.“

Po tom, co se objevila výzva k odporu proti zamýšlené neonacistické demonstraci, Jan Fuksa obrací, „stahuje ocas“ a akci na poslední chvíli ruší. Ukazuje se, že zcela na vlastní pěst, aniž by o tom řekl svým nejbližším soukmenovcům. Nelze se tedy divit, že si zlínský nazi-chuligán Hulík stěžuje na veřejném fóru: „Jo tak je to super že tu napíše člověk ze Zlína že se Otrokovice ruší a přitom to další lidi ze Zlína neví...A to je tu těch lidí pět a půl,at žije komunikace.“ Nespokojenost části neonacistů, která místo politických projevů dává přednost tomu se vyřádit, byla evidentní. Naopak zrušení akce přivítal Národní odpor, který od začátku zval na pražskou demonstraci DS a otrokovický podnik ignoroval.

Sváteční Otrokovice

Ve středu, kterou zpřijemnil většině lidí volný sváteční den, dorazilo do Otrokovic kolem 30 nácků, kteří kvůli policii nakonec ani neopustili prostor vlakového nádraží. Městu od dopoledne vládnou (doslova) stovky policistů a nad hlavami krouží policejní vrtulník. Každý člověk je kontrolován, stejně tak auta na příjezdových cestách do města. Do centra mohl vjet jen ten, kdo zde měl trvalé bydliště. I místním lidem jsou prohledávána auta. Na nádraží se dostanete jen po předložení občanky. Připravena jsou dvě vodní děla.

Na antifašistický protest dorazilo asi 150 lidí, z velké většiny místních. Někteří přišli ozbrojeni a odhodlaní se postavit případnému pochodu nácků. Akci podpořilo i několik členů a členek Československé anarchistické federace, kteří přednesli jeden ze dvou krátkých projevů, které na antifašistické akci zazněly. Mladí bikeri předváděli své dovednosti na kolech, bylo připraveno občerstvení, lidé se bavili a vše probíhalo v poklidu. To však nebránilo policii, aby každého třikrát zkontrolovala. Někteří byli kontrolováni i pětkrát (!). Po zavelení starostky k rozchodu, tento rozchod policie svým sevřením neumožnila, což je často používaná policejní taktika. Vysypávání batohů, detailní natáčení dokladů, obličejů a věcí. Standardní arogantní chování ze strany policistů. Jeden z nich si v reakci na verbální protesty kontrolovaných neodpustil trefnou poznámku: „Vždyť jsme policejní stát...“

Ti, co neměli průkaz totožnosti, byli spoutáni (!) a odvezeni do Zlína. Tam na stanici strávili asi dvě hodiny, a aniž by se čehokoliv dopustili, nebylo jim umožněno nikoho kontaktovat.

Malý velký den

V Praze se neonacistů na akci DS sešlo něco přes stovku, což je velmi malý počet na to, že jde o jeden ze stěžejních dnů v jejich kalendáři a že akci v Otrokovcích odvolali. Důvodů asi bude několik. Prvně ten, že i přes hrdinské kasání se mnoha nácků na internetových fórech po další vlně razí, jak je systém nezlomí a podobně, zůstali nalomeni raději doma. Pražská demonstrace slibovala a nabídla jen nudné proslovy, což není velké lákadlo pro neonacisticky orientované chuligány, kteří tvořili například velkou část účastníků akcí v Janově a Přerově, při nichž byla snaha realizovat protiromský pogrom.

Pokus o další provokaci v Otrokovcích skončil pro neonacisty jasným fiaskem a odkryl sváry mezi některými z nich. Mládež v Otrokovcích dala najevo, že ve svém městě nácky tolerovat nehodlá. Je otázkou, jaké vyvodí závěry z policejních praktik a jak přistoupí k další případné provokaci ze strany neonacistů. Ve městě se sice 28. října naplnilo heslo „V Otrokovcích nácky nechceme!“, ale ovládl ho zcela jiný nechtěný a mnohem horší prvek – arogantní policejní represe. S tou se sice antifašisté a anarchisté setkávají již od svých prvních akcí a aktivit, stále však můžeme pozorovat,

NÁCKY V OTROKOVICÍCH NEHCEME

28. října je volný den. Toho se rozhodli využít neonacisté, aby pod záminkou připomenutí vzniku Československa uskutečnili další náckovou provokaci v našem městě. Stejně jako se o to pokusili již dvakrát – 18. června 2005 a 13. ledna 2007. Pokud se jim odhodlaně postavila místní mládež a dala jasně najevo, že v Otrokovcích o nácky nikdo nestojí.

Záminky si neonacisté vybírají různé, podstata však zůstává vždy stejná: vyjadřování a šíření nenávisti vůči lidem, kteří se „provinili“ jen tím, že se narodili s jinou barvou kůže či odlišnou sexuální orientací. Nenávisti vůči všem, kteří zastávají svobodomyšlné postoje a nebojí se to veřejně vyjádřit. Neonacisté přicházejí se svým arzenálem stokrát vyvrácených rasových teorií a lží o tom, že žádný holocaust nikdy nebyl. Neonacisté volají po svobodě, ale jen takové, která jim umožní napadat beztržně v ulicích lidí jiné barvy či jiných názorů; po svobodě, která jim umožní veřejně obdivovat Hitlerovu Třetí říši.

outem k domu romské rodiny ve Vítkově. Vstoupili a do oken domu hodili nálepy zapovědi vstupu. Pak zas odjeli. Pravděpodobně to nebyl jejich první podobný útok. Přitom se však jejich oběti stala i dvanácti Nátlaka, kterou chceli popálit na 80 procentech těla. To, že stále žije, považují i náckové z oboru poplachu za zázrak. Během, kterou měl málo Nátlaka vytrpět, i nešťastě rodiny, na kterou neonacisté zlobili, jsou nezapomenutelné. A tak se zaplne sami sebe. Chce, aby taková lidé malovali námi místem? Chce, aby náckové přibíhali tomu, jak neonacisté šíří nenávist v náckých ulicích?

popelňa Nátlaka

Vítkovští žáci na náckové provokaci v Otrokovcích 13.1.2007
Čojecaru (1)
Čojecaru (2)
Vucuk (3)

Pokud zni Vaše odpověď „NE“, přijde to říci náckové! Ukážíme společně Hitlerovým pohrobům, že NÁCKY V OTROKOVICÍCH NEHCEME!

Sraz je 28.10.2009 v 12:30 v centru Otrokovic

jak utahuje svoje šrouby a je předzvěstí společnosti totální kontroly. Jen naivní hlupák se může radovat z represe vůči neonacistům, ke které začalo docházet v tomto roce, a nevidět, že jde o součást hlubšího procesu, který se dotýká každého. A je jedno zda voláte po vyvražďování lidí jiné barvy pleti nebo mluvíte proti němu.

Odpor v Praze

Přestože se zdálo, že se antifašisté 28. října angažovali jen v Otrokovcích, ani v Praze nezůstávali pozadu. Bylo potěšující vidět, že sebeorganizace zdola a decentralizace boje funguje. Předem avizované místo hnědého srazu (náměstí Jiřího z Poděbrad) bylo pro tento účel patřičně vyzdobeno množstvím různých šablon s antifašistickou tematikou. Velký počet policistů dohlížejících na demonstraci neonacistů však znemožnil jakékoliv její výraznější narušení. Přesto bylo na lavičky v parku na náměstí instalováno několik kartonových piketů s antirasistickou a antifašistickou tematikou – např. „Pryč s rasismem!“, „Neonacismus je zločin!“ apod.

Během nudného Vandasova řečnění, kdy padaly takové perly, jako např. „Ale podívejte se, na kandidátce DS nejsou jenom neonacisté,“ probíhala stěžejní činnost afinitní skupiny. Kolemstojícím, kolemjdoucím a všem lidem, kteří měli zájem, byl dán leták s krátkým textem, jenž informoval o tom, co se na náměstí děje. Celkem se rozdalo 200 ks letáků, lidé si text četli se zaujetím a na probíhající cirkus DS se dívali s opovržením.

Agitační mise mladých neonacistek, které se snažili verbovat do své strany lidi sedící na lavičkách v parku, dopadla fiaskem. Vandas tak promluvil jen pro svých pár věrných. Další datum, které chce vedení DS zneužít, je 17. listopad. Vandas zval všechny na protisystémovou demonstraci k Národnímu divadlu, „kde to systému zavaříme“. Konečnou tečku za tímto obskurním divadlem udělala velká bílá vlajka s červeným V vlající hrdě nad vúdcem. Co však znamenala nevíme: V jako Vendeta?, Vandas je vůl?...

Anarchistický černý kříž

Anarchistický černý kříž (Anarchist Black Cross, ABC) je iniciativa, která pomáhá anarchistům/kám a ostatním antiautoritářským aktivistům/kám, kteří jsou pronásledováni represivním aparátem státní moci v podobě policie a soudů. Hlavní důraz v činnosti ABC je kladen na finanční pomoc – na získávání prostředků potřebných především na obhajobu stíhaných aktivistů a aktivistek.

Mezi další aktivity ABC patří shromažďování informací o pronásledování a procesech (nejen) anarchistických aktivistů/ek u nás i ve světě a rozšiřování

těchto informací pomocí alternativních médií a letáků. Dále se pak ABC zaměřuje na posílání protestních e-mailů, dopisů a faxů, pořádání protestních demonstrací a piketů před ambasádami, ministerstvem spravedlnosti apod. V neposlední řadě se věnuje komunikaci s vězňami členy/kami hnutí...

Náklady na obhajobu obviněných kamarádů jsou zpravidla značně vysoké. ABC je anarchistická iniciativa, nepřijímá tedy žádné peníze z grantů (nehledě na to, že jí je pochopitelně ani nikdo nenabízí) či od nevládních organizací. Hlavní zdroj našich financí jsme my sami – anarchisté a

anarchistky. Na konto ABC při Československé anarchistické federaci (ČSAF) přispívají její členové/ky a sympatizanti/ky, členové/ky ostatních antiautoritářských skupin a kolektivů, neorganizovaní aktivisté/ky. Plynou sem také skromné výdělky z benefičních akcí a projektů.

Chcete-li podpořit stíhané a vězněné (jak u nás, tak v zahraničí – především ve východní Evropě), přispějte prosím na činnost Anarchistického černého kříže. I malá částka pomůže! Pamatujte, že zítra můžete být i vy na místě toho, komu bude ABC pomáhat. Peníze můžete poslat na uvedené konto. Na podporu ABC-ČSAF můžete také uspořádat benefiční koncert, sbírku, vydat benefiční nahrávku, publikaci apod. - kreativě se meze nekladou.

**Konto Anarchistického
černého kříže (ABC-ČSAF)**

8760190237/0100

kontakt: csaf [a] csaf.cz

**"Běda tomu hnutí, které se nestará
o své politické vězně!"**

O. N. Lutalo, anarchistický politický vězeň
(USA)

Solidaritě s FAG!

Federação Anarquista Gaúcha (FAG) je brazilská anarchistická federace, která byla založena v roce 1995, tedy ve stejném roce jako ČSAF. V současné době čelí intenzivní represi ze strany brazilských úřadů a policie. Několik antiautoritářských organizací z Evropy, Jižní a Severní Ameriky, Austrálie a Afriky vydalo prohlášení solidarity s brazilskými anarchisty a anarchistkami. Tímto se k němu připojuje také Československá anarchistická federace.

Mezinárodní anarchistické prohlášení solidarity s FAG (Federação Anarquista Gaúcha)

Ve čtvrtek 29. října 2009 v brazilském Rio Grande do Sul vtrhla policie pod velením guvernéra Yeda Crusiuse do prostorů Federação Anarquista Gaúcha. Policie zabavila plakáty, zápisy ze schůzek, pevný disk počítače, obsah odpadkových košů a další materiály. Snažili se také zastrašit sympatizanty, kteří přišli vyjádřit svoji solidaritu, a ty, jejichž jména byla na webových stránkách organizace. Dva anarchisté byli zatčeni a obviněni. Členové FAG strávili roky bojem proti exkluzi, obranou spravedlnosti a důstojných životních podmínek. Jsou také známí pro svou dlouhodobou práci s „catadores“ (sběratelé kartonu a recyklovaného odpadu) a s bezdomovci. Pomáhají lidem na samém dně společnosti.

Z těchto důvodů policie v Rio Grande do Sul potlačuje hnutí FAG, ve státě, který je ponořený do korupčních skandálů, který zaujímá represivní postoj vůči kolektivům a organizacím, které se snaží svobodně užívat své svobody projevu s cílem kritizovat politiku, jež škodí lidem. Toto je reakce vlády na sociální protest. FAG není první organizací, která byla napadena. Vzpomeňme na smrt rolníka Eltona Bruma a na smrt Mercela Cavalcanta.

Jednoznačně odsuzujeme tyto projevy represe. Odsuzujeme rozporuplnost brazilské vlády, pravicové politiky s levicovým slovníkem. Politiku řízenou ekonomickými zájmy, které jsou

diktovány nadnárodními korporacemi a provázeny militaristickými a represivními praktikami.

Nejenže odmítáme tuto vládní represi, vyjadřujeme také solidaritu a podporu anarchistům a anarchistkám z FAG za stálou a vytrvalou práci, kterou dělají s obyčejnými lidmi ze svého města. S lidmi, které vláda a policie terorizuje zastrašováním a represí. Jsme si jisti, že s represí neuspějí.

Nyní je důležité ukázat podporu a solidaritu. Z těchto důvodů apelujeme na všechny anarchisty, libertariány, místní organizace a kolektivy, aby se přidali k protestu proti tomuto útoku.

Federazione dei Comunisti Anarchici (Itálie)
Zabalaza Anarchist Communist Front (Jižní Afrika)
Alternative Libertaire (Francie)
Melbourne Anarchist Communist Group (Austrálie)
Workers Solidarity Movement (Irsko)
Federação Anarquista do Rio de Janeiro (Brazílie)
Pró-Federação Anarquista de São Paulo (Brazílie)
Red Libertaria Popular Mateo Kramer (Kolumbie)
Federación Anarquista Uruguaya (Uruguay)
Workers Solidarity Alliance (USA)
Organização Resistência Libertária (Brazílie)
Unión Socialista Libertaria (Peru)
Organización Revolucionaria Anarquista "Voz Negra" (Chile)
Pró-Coletivo Anarquista Organizado de Joinville (Brazílie)
Coletivo Anarquista Zumbi dos Palmares (Brazílie)
Estrategia Libertaria (Chile)
Vermelho e Negro (Brazílie)
Rusga Libertária (Brazílie)
Coletivo Anarquista Luta de Classes (Brazílie)
Union communiste libertaire (Québec)
Československá anarchistická federace (Československo)
Counter Power (Norsko)

Historie Anarchistického černého kříže

Historický přehled projektů na podporu vězněných anarchistů a anarchistek známých pod jednotným označením Anarchist Black Cross.

Začátky

Historie Anarchistického černého kříže (Anarchist Black Cross, ABC) sahá do časů politických bouří v carském Rusku v 19. století. V 60. letech 19. století začíná sílit masové revoluční hnutí inspirované myšlenkami Michala Bakunina a Karla Marxe. Jako odpověď na počáteční nenásilnou propagandu prováděnou revolučními kroužky zahajuje carský státní aparát masové represe. Společně s růstem politické opozice vůči carovi mnoho anarchistů, socialistů a revolucionářů zaplatilo za svoji touhu po svobodě vězením, vyhnanstvím nebo smrtí. Vězeňské podmínky byly nesnesitelné a lidé uvězněni z politických důvodů se setkávali s krutým zacházením. Vlastně tehdy se zrodila organizace Politický červený kříž (PČK), svůj název odvozovala od humanitárního sdružení Červený kříž, které vzniklo v roce 1863 v Ženevě. Hlavním úkolem, který si stanovil Politický červený kříž, byla pomoc pro politické vězně držené v carských věznicích, pracovních táborech a deportačních místech. Organizace se častokrát zapojovala do organizace útěků z vězení a deportačních míst. Právě členové této organizace společně s jeho přáteli pomohli Petru Kropotkinovi v roce 1876 k slavnému útoku z vězeňské nemocnice.

Vyloučení anarchistů z PČK

Politický červený kříž byl v základu nestranickou organizací pomáhající všem vězněným revolucionářům bez ohledu na ideologickou příslušnost. Avšak počátkem 20. století začíná přebírat kontrolu na PČK k marxismu se hlásící Sociálnědemokratická dělnická strana Ruska (SDPR). Pomoc vězněným anarchistům a dalším vězňům politicky nepropojeným na Stranu začala rychle slábnout. Anarchisté si zpočátku neuvědomovali, že peníze poslané na Politický červený kříž nedorazily k vězněným kamarádům. Avšak zakrátko bylo anarchistickému hnutí jasné, že jedinou cestou, jak zajistit uvězněným anarchistům pomoc, je založení své vlastní organizace. Tímto způsobem vznikl Anarchistický červený kříž (AČK).

Vznik Anarchistického červeného kříže

Přesné datum založení Anarchistického červeného kříže není známo. Rudolf Rocker připouští, že organizace byla založena v období mezi lety 1900 až 1905. Známo ovšem je, že vznikla v Londýně během setkání ruských anarchistů v emigraci s pokladníkem Strany socialistů - revolucionářů. Jedním z důležitých rozhodnutí, které bylo přijato všemi přítomnými na setkání, bylo, že nová organizace pomoci vězněným bude podporovat jak anarchisty, tak i revoluční socialisty držené ve vězeních či vyhnanství.

Rozvoj AČK

Rychlý rozvoj AČK „vděčil“ masovému uvěznění revolucionářů, které se stalo odpovědí cara na revoluci v roce 1905. V roce 1906 měla organizace své skupiny v Kyjevě, Oděse, Bialymstoku a dalších městech. Z důvodu represe se mnoho lidí snažilo utéct ze země a ti, kterým se to podařilo, se stali prvními aktivisty, kteří založili organizace AČK mimo hranice Ruska.

Londýnská skupina

První skupinou AČK působící mimo Rusko byla londýnská skupina založená v roce 1907. Tato skupina se stala nejdůležitější skupinou AČK v Evropě. Shromažďovala peníze od ostatních evropských skupin a posílala je do Ruska. Do londýnské skupiny byl zapojen například Petr Kropotkin, Alexandr Shapira či Rudolf Rocker. V následujícím roce byla založena první skupina AČK v Severní Americe, v New Yorku. Zakrátko vznikly další skupiny v Chicagu, Filadelfii, Brownsville, Detroitu či Baltimoru.

AČK a ruská revoluce 1917

Spolu s výbuchem Ruské revoluce v roce 1917 AČK ve spojitosti s informacemi, že všichni političtí vězni v Rusku byli osvobozeni z vězení, ukončila činnost. Členové AČK se vraceli do Ruska, aby se zapojili do revoluce. Byli všeobecně přijati vězni, které podporovali. Neuplynulo ovšem mnoho času a ruská vězení se znova začala plnit politickými vězni, tentokrát zatýkanými novým ruským režimem - bolševiky. Společně se vznikem nové diktatury v Rusku byl AČK donucen k reorganizaci. V roce 1919 organizace mění název na Anarchistický černý kříž (ABC). Název

změnila, aby se vyhnula nedorozumění, protože v té době, v souvislosti s občanskou válkou, zde působily organizace jako Mezinárodní červený kříž či neslavný Politický červený kříž. Na Ukrajině Anarchistický černý kříž organizoval obranné oddíly, které následně vstupovaly do machnovské armády (vytvořené ukrajinskými anarchokomunisty – pozn.překl.). Úkolem těchto oddílů byla obrana měst a vesnic a taktéž organizace odporu proti krvavým nájezdům Kozáků, Bílých a Rudé armády. Mnoho členů těchto oddílů se předtím sdružovalo v Konfederaci Nabat (konfederace sdružující anarchokomunisty na Ukrajině – pozn.překl.) nebo v skupinách ABC ve Spojených státech. Anarchistický černý kříž byl materiálně podporován ruskými anarchisty, kteří předtím emigrovali do USA. Z důvodu své činnosti členové ABC čelili neustálé šikaně ze strany bolševické vlády. Mezi lety 1924 a 1925 byla organizace v Rusku zakázána a rozbita. Členové jsou uvězněni: část je zavražděna bolševiky a část je díky mezinárodní protestní kampani propuštěna z vězení a deportována.

Činnost ABC v Evropě

Aktivisté, kterým se po propuštění z vězení podařilo utéct z Ruska, organizují v Berlíně setkání, na kterém je reorganizován ABC. Organizace pokračovala v Berlíně ve své činnosti po několik let, později se přemísťuje do Holandska a Francie. Obnovena je činnost ABC v USA, aby organizovala pomoc pro kamarády stále držené v ruských věznicích. Žel od roku 1936 začínají kontakty s vězni slábnout, aby se přerušily definitivně v roce 1940. Většina, pokud ne všichni uvězněni anarchisté byli povražďeni během stalinistických čistek.

Činnost ABC v časech Velké krize v 30. letech 20. století slábla. V roce 1936 propukla ve Španělsku občanská válka a o tři roky později II. světová válka. ABC organizovala pomoc jak pro anarchisty utíkající před fašistickou diktaturou Franca, tak i pro lidi uvězněné v souvislosti s hnutím odporu v celé Evropě.

Během II. světové války

V roce 1939 není většina skupin v Evropě a v USA schopna zajistit pomoc potřebným a jejich činnost je ukončena. Skupiny, které zůstaly, pokračují v pomoci pro vězně pod jinými jmény poslední dvě dekády. Byly to skupiny jako: „Sjednocený výbor na obranu uvězněných revolucionářů v Rusku“, „Společnost podporující anarchistické vězně v Rusku“, „Fond pomoci Mezinárodní asociace pracujících“, „Chicagský fond pomoci“ či „Fond pomoci Alexandra Berkmana“. Všechny tyto organizace je možné označit jako skupiny pokračující v práci ABC. Anarchisté se snažili navázat spolupráci se sociálnědemokratickými organizacemi pomoci. Během II. světové války existoval například „Židovský výbor práce“ sdružující Židy, kteří nechtěli utíkat před Hitlerem a opustit Evropu. Sociální demokraté odmítli spolupodílet se spolu s ABC na pomoci pro anarchisty, což

způsobilo smrt stovek židovských anarchistů v nacistických koncentračních táborech. Do konce války zůstalo aktivních jen několik skupin. „Fond pomoci Alexandra Bergmana“ v Chicagu, jedna z mála skupin, která byla schopna organizovat reálné akce pomoci, obnovila pařížskou pobočku, odkud byly posílány zásilky pro anarchisty potřebující peníze a podporu. Tato pomoc fungovala po mnoho let, ale v důsledku nedostatku podpory pro svou práci nebyla skupina schopna pokračovat ve své činnosti po roce 1958.

Reaktivace ABC

V roce 1967 skupina ABC v Londýně navázala na činnost prvotně zaměřenou na organizování pomoci pro uvězněné členy španělského hnutí odporu. Londýnský ABC začal propagovat zakládání Anarchistických černých křížů. A během Mezinárodní anarchistické konference v Carraře v roce 1968 byl ABC reaktivován a založeny nové skupiny v Evropě, USA a Austrálii. V mnoha zemích byly členové ABC šikanováni policií, vězněni a časem dokonce i vražděni. Jeden ze zakladatelů londýnského ABC, Stuart Christie, strávil ve vězení několik let za údajné členství v „Angry Brigade“, ilegální skupině aktivní ve Velké Británii v 70. letech. Nakonec byl očištěn od všech obvinění a propuštěn na svobodu.

Zavraždění G. Pinelliho

12. prosince 1969 byl zatčen Giuseppe Pinelli, člen italského ABC v souvislosti s několika bombovými útoky v Itálii. Nebylo to poprvé, co se policie snažila spojit Pinelliho

a další členy milánského AČK s bombovými útoky. Přes tři dny byl Pinelli vyslýchán a mučen policií. Třetí den, tedy 15. prosince 1969, byl krátce po půlnoci vyhozen z okna ze čtvrtého patra policejního komisariátu. Policie tvrdila, že se Pinelli přiznal k obviněním a později spáchal sebevraždu skokem z okna. Pinelli a další anarchista, Valpreda, byli obviněni z položení bomb. Později vyšlo najevo, že útoky byly součástí neofašistického spiknutí, podporovaného CIA a NATO, známého jako „strategie napětí“. Spiknutí mělo spočívat na pokládání bomb a označení je za útoky levice. Tyto aktivity měly vyvolat společenský požadavek „práva a pořádku“ a dostat Itálii do rukou krajní pravice. Pinelli se stal cílem šikany, protože byl známým anarchistou, a taktéž bylo známo, že před svojí vraždou vedl soukromé vyšetřování ohledně plánovaného fašistického spiknutí. Policii, která byla taktéž zapletena do spiknutí, bylo jasné, že se Pinelli může dopátrat, kdo jsou pachatelé atentátů. „Sebevražda“ Pinelliho se stala nezbytnou podmínkou, která měla zajistit úspěch spiknutí.

Zavraždění G. von Raucha i T. Weissbeckera

4. prosince 1971 byl Georg von Rauch, sekretář ABC v Německu, zastřelen policií. Během pokusu o zatčení došlo ke střelbě mezi policisty a von Rauchem, který byl postřelen, umírá. O několik měsíců později augsburská policie vede vyšetřování ohledně dvou známých radikálů, během pokusu o zatčení zastřelí jednoho ze zadržených - Thomasa Weissbeckera. Weissbecker byl taktéž členem německého ABC. Oba zavraždění byli členy „Hnutí 2. června“.

Přepadávání bank

V polovině 70. let se členové irského ABC, Noel a Marie Murray, podíleli na několika ozbrojených akcích na území Dublinu. V září 1975, v době přepadení Irské banky v pobočce v Killester, Marie Murray zastřelila policistu, jenž byl mimo službu a který se snažil zasáhnout. Noel a Marie byly odsouzeny k trestu smrti, ale rozsudek byl později zmírněn.

Projekt sítě ABC

V roce 1979 publikoval anarchistický politický vězeň v USA, Lorenzo Komboa Ervin, „Nástin Projektu sítě ABC“ s nadějí, že pomůže vybudovat hnutí, které by podporovalo anarchistické politické vězně. Věřil, že Anarchistický černý kříž musí být sjednoceným masovým hnutím, a ne individuálními kolektivy. Ervinův projekt byl akceptován částí skupin, což vedlo k rozvoji ABC v z. 80. a 90. letech. Avšak vytvoření spojující sítě se nepovedlo – takový druh organizace neobsáhla všechny skupiny ABC. V roce 1989 byla v rámci sítě ABC založena „Síť pro náhlé případy“ (ERN). Tato organizace měla reagovat na rozsudky smrti, hladovky, mučení a vraždy anarchistů nebo těch, se kterými skupiny ABC spolupracovaly. Mobilizace ERN znamenala, že skupiny ABC a další sdružené organizace z celého světa měly zahájit všechny možné protestní akce v průběhu 48 hodin od zalarmování sítě. Bohužel síť nezahájila faktickou činnost a přestala existovat. 90.

léta 20. století nadále nepřinesla zlepšení v propojení činnosti na mezinárodní úrovni. Skupiny ABC pracovaly na mnoha různých platformách, avšak chyběly společné cíle a tendence k sjednocení. Výsledkem byla slabá podpora pro politické vězně, kteří se ocitli ve vězeňském systému. V roce 1994 se na mezinárodní konferenci ABC diskutuje o záležitostech pomoci uvězněným a ještě jednou dochází k pokusu vzkřísit k životu ERN.

ABCF v USA

V roce 1995 založily čtyři skupiny ABC z USA „Anarchist Black Cross Federation“ (ABCF) (byly to skupiny: New Jersey, Bronx, Washington DC, Brew City). Další skupiny se rychle přidaly do federace, ale již o rok později dochází k rozkolu v ABCF, který je způsoben neshodami, co do cílů a způsobů jejich realizace. Skupiny opouštějící ABCF rychle vytváří vlastní zastřešující organizaci ABCC (Anarchist Black Cross Confederation), ta je ale aktivní jen několik let. ABCF stále funguje a má za cíl rozvíjet svoji činnost i v budoucnu. Vznikly také další sítě, jako „Zbourat zdi“, která dobře fungovala, avšak mezi lety 1998 a 1999 se rozpadla. Jako pozůstatek po této síti stále fungují „Zbourat zdi“ v Seattlu a Washingtonu. Vznikly také skupiny sdružené v ABC Network v Texasu.

ABC v Čechách

V našich končinách se začaly objevovat informace o projektu ABC v jiných zemích již na počátku devadesátých let a v časopise A-kontra v roce 1991 vycházely „Zprávy pro Černý kříž“, které se zaměřovaly na policejní násilí. Potřeba finanční a právní pomoci stíhaným aktivistům nabyla v polovině devadesátých let konkrétních podob a vyvolala v anarchistickém hnutí tlak na vznik organizované pomoci právě prostřednictvím Anarchistického černého kříže. Se vznikem České anarchistické federace (ČAF, později ČSAF) se rozjel tedy i projekt ABC. V rámci českého anarchistického hnutí ale nelze mluvit o společné aktivitě v rámci jednoho ABC. Vedle ČSAF měla svůj projekt ABC i Federace sociálních anarchistů. Navíc při některých kauzách se konkrétní pomoc stíhaným řešila i mimo tyto dvě federace.

Český ABC, vztáhneme-li tuto činnost na celé hnutí, se orientoval především na finanční pomoc stíhaným anarchistům a antifašistům v Čechách a informování o jejich případech v zahraničí. Co se týče solidární pomoci zahraničním aktivistům, ta finanční směřovala hlavně na východ od českých hranic, jinak spočívala především v pořádání solidárních akcí před ambasádami, v posílání protestních dopisů a mailů a v informování o stíhaných (nejen) anarchistech a anarchistkách v různých koutech světa.

ČSAF se ABC nadále věnuje jako přirozené součásti své činnosti a je otevřená spolupracovat na širším projektu ABC i s jinými skupinami a jednotlivci v rámci anarchistického hnutí.

Vyvlastnění je tak vzdálené krádeži jako politici od skutečného života

Yiannis Dimitrakis je pro policii členem gangu „zloději v černém“. Byl chycen během přepadení banky a odsouzen na 25 let vězení. Před nedávnem ministerstvo ochrany občanů (jako u nás ministerstvo vnitra) vyhlásilo odměnu 600 tisíc euro za hlavy ostatních členů gangu, argumentuje přitom tím, že oni nejsou jen zloději, ale rovněž členy teroristických skupin.

Anarchista Yiannis Dimitrakis promluvil poprvé z vězení Domokos, kam byl umístěn. Přepady bank prováděl se svými kamarády. Nikdy však pro vlastní obohacení, ale na podporu anarchistického hnutí v Řecku. V rozhovoru, který vyšel 1. listopadu v jedné aténských novinách, vysvětluje, jaký je rozdíl mezi vyvlastněním a krádeží. Odpovídá také na kontroverzní témata ozbrojeného boje a pomsty vůči utlačovatelskému aparátu, kterou sice chápe, ale nepropaguje. Závěr rozhovoru je věnován jeho pobytu ve vězení.

Během přepadení banky 17. ledna 2006, kdy jsi byl zatčen, se třem lidem (Simos Seisidis, Marios Seisidis a Grigoris Tsironis) podařilo utéct a o několik dní později vyhlásil ministr vnitra Michalis Chrysohoidis za tuto trojici odměnu ve výši 600 tisíc euro. Myslíš si, že se někdo rozhodne zveřejnit informace na toto téma?

Skutečně policejní síly, někteří nestoudní novináři a několik stálých hostů televizních programů ve spojení s ministrem veřejného pořádku (a ne „ochrany občanů“, což je nový název zaváděný vládou) vytvořili nádherné podmínky pro lidi, kteří by se rádi stali lovci skalpů. Je rovněž pravdou, že vládnoucí politická moc se vždy snažila vytvořit ve společnosti mentalitu informátorů a lidí donášejících jeden na druhého – někdy ve spojitosti s hrozbami, jindy aby obdrželi odměnu různého druhu.

Naštěstí uvědoměla řecká společnost, která vidí příčinu svých problémů ve tvářích vládních teroristů a finančních elit, a ne ve tvářích tří hledaných anarchistů, si vždy zakládala na takovém jednání, proto věřím, že se tak stane i v tomto případě.

Jelikož však vždy existují tací, kteří by se rádi stali inspektory Clouseau a Agathami Christie, chtěl bych jim říct, že mnozí mají rádi informace, ale nikdo nikdy neměl rád informátora.

Myslíš si, že se blíží doba jejich zatčení?

To nevím, ale doufám, že se tak nestane. Avšak s jistotou vím, že jestli budu uvězněn, tak nezaměstnaní nenajdou náhle práci, mzdy rovněž neporostou a ten, kdo bojuje o přežití od rána do večera (jako nevolník v jedné, dvou či třech pracích), neuvidí ve svém životě změnu.

Myslíš si, že se vzdají bez boje?

Myslím, že pojetí „boje“ ve své užší definici, jako přestřelka, se nestane. Nestane se, protože oni nebudou nikdy uvězněni. Víam a jsem si jist, že každý den bojují, aby zůstali svobodnými. Protože, jak vidíš, lidé milují svobodu.

Co by jsi udělal, kdyby jsi byl v jejich situaci?

Učinil bych to samé. Chtěl bych se vyhnout uvěznění, které by v naší situaci znamenalo jistě odsouzení za zločin spáchaný 16. ledna 2006, kdy jsme přepadli Národní banku v Aténách.

Co by jsi jim chtěl sdělit zpoza vězeňských zdí?

Oni vědí, že mají mé přátelství a lásku. Řeknu radši to, co kdysi vyslovil Nikos Kazantzakis: „Cítíme, že narážíme hlavami do železných mříží. Mnoho hlav bude rozbito, ale jednoho dne budou mříže vylomeny.“

Jaký je podle tebe důvod vyhlášení odměny za jejich hlavy?

Zdá se mi, že vyhlášení odměny za jejich hlavy je součástí PR plánu ministerstva veřejného pořádku, aby se pasoval do světla, ve kterém se vláda může představit: „To my jsme spasitelé.“ Žel tento plán je přímo provázán s militarizací, mnoha policejními jednotkami v aténské čtvrti Exarcheia a taktéž s vykopáváním starých praktik

ozbrojeného boje, jak to řekl sám ministr s vyhlášením odměny za hlavy mých tří kamarádů.

Nesmíme zapomínat, že dokumenty které prokazují jejich angažování ve skupině městské guerilly, nejsou ničím jiným než výtvořem médií, který protéká z hlavního komisařství policie do různých novin v průběhu posledních šesti měsíců. Pro mě je to všechno komunikační podvod a může se stát záminkou vůči operační neschopnosti policie k dohledání lidí zamíchaných do přímých akcí. Pamatujte: v budoucnosti můžeme slyšet výmluvy typu „jestli nemůžeme nalézt viníky, kteří jsou nepochybně teroristy, jak máme vyřešit otázku ozbrojeného boje?“

Chceš tím říci, že vláda vytváří teroristy...

To je jediná věc, která je jistá. Dělají to léta. Je to standardní taktika vlády, které jedním z cílů je zdůvodnit, že se s tím problémem dokáže vypořádat.

Myslíš si, že poslední teroristický útok na policejní stanici Ayia Paraskeui je odpovědí na vyhlášení odměny za hlavy tří hledaných anarchistů?

Ti, kteří ho uskutečnili, mohou nejlépe odpovědět na otázku pomocí vydaného prohlášení. Můj názor není důležitý. Raději se zeptej ostatních novinářů, kteří se tváří, že znají vše, ale rovněž velice dobře vědí jak odsoudit a vynášet rozsudky. Oni se stali soudci, prokurátory a advokáty v jednom.

Objevila se informace, která utekla z policie, že ty i tví domnělí spolupracovníci nejste jen obyčejní zloději, ale že jste angažováni v teroristických skupinách. Co nám k tomu řekneš?

Podívej se: Jedinými věcmi, ze kterých jsem nebyl obviněn přes neslavné „neznámé zdroje“, byl obchod s drogami, obchod s živým masem, znásilňování nezletilých děvčat a uctívání satana. Víam, že mnoho fantazijních nápadů z budovy policejního ředitelství je hodně povzbuzováno kombinací těchto všech faktů, a chtěl bych jim srdečně poradit, že se takové věci dějí jediné v hollywoodských filmech, které sledují, a v knížkách, které čtou.

Podle policie patříš do gangu „zlodějů v černém“. Co na to odpovíš?

„Zloději v černém“ jsou hodni politování. Jsou novinářskou smyšlenkou či policejní historkou, která nemá žádný základ ve skutečnosti a je přítomna v médiích přesto, že byla v průběhu mého procesu vyvrácena. Na stejném základě se mi nyní připisuje sedm přepadení, i když jsem byl oficiálně obviněn z šesti, a do toho se píše o nevidaných sumách peněz, které osobně mám, dokonce i přes to, že i soud uznal, že všechny peníze šly na anarchistické hnutí.

Nakonec v momentu, kdy věděl, že divadelní představení, která popisují, se nestala, předkládají ve vztahu k mým třem kamarádům zatykače na základě důkazů, které jsou podle mě ke smíchu.

Svoji účast na přepadení banky, po kterém si byl zatčen, ospravedlňuješ tvrzením, že se jednalo o „vyvlastnění“. Jaký je rozdíl mezi vyvlastněním a obyčejnou krádeží?

Rozdíl existuje vzhledem na cíl akce. Pro mě jsou tyto dva termíny od sebe tak vzdálené jako politici od skutečného života. Člověk, který chce nazvat svoji akci „vyvlastněním“, musí pouze přejít od své přirozené reakce na podmínky, s kterými má co do činění, k uvědoměle revoluční pozici, která není ničím jiným než bojem proti mocným tohoto světa. Rozdíl tkví v cíli akce.

Banka, která se ti stala osudnou, se pak stala cílem nekončících útoků s použitím zápalných látek a byla dokonce nucena zavřít. Byla to pomsta, kterou někdo učinil tvým jménem?

Za prvé, nevím jestli v tomto konkrétním případě byla banka uzavřena. V každém případě útoky, které probíhaly v době, kdy jsem byl uvězněn, byly samozřejmě útoky solidarity. Většina společnosti na banku pohlíží jako na bezohledný finanční mechanismus, který den po dni vykořisťuje tisíce rodin. Každý ví, že bankovní giganti jsou odpovědní za dnešní finanční krizi, kterou musí zaplatit obyčejní lidé.

Označuješ se za anarchistu. Podporuješ ozbrojený boj?

V průběhu procesu nabírá společenská změna podobu mnoha různých forem boje. Každý člověk si volí formu aktivit, které považuje za odpovídající pro politické potřeby doby, ve které žije. Osobně si myslím, že neexistují historické ani objektivní podmínky, které určují, že musíme zůstat u nějaké jednotlivé formy boje v šuplíku historie. Naopak, žijeme v době plné násilí, kdy státy na mezinárodní úrovni používají terorismus proti všem.

Před několika dny se policejní stanice Ayia Paraskeui v Aténách stala terčem ozbrojeného útoku. Souhlasíš s útoky tohoto typu?

Prezentuje se to tak, aby tyto útoky vypadaly v očích společnosti bez goebbelského zkreslujícího objektivu médií. Nejsem ani kritikem ani stoupencem ozbrojených aktivit. Nikdy předtím jsem o něco takového neusiloval.

Někteří antiautoritáři tvrdí, že díky střelbě na policisty bylo policejní násilí potrestáno. Souhlasíš s tímhle názorem?

Ať se nám to líbí nebo ne, ozbrojení představitelé pořádku a bezpečnosti, jak se sami nazývají, spojili svoji práci s násilím a represemi: s „výjimečnou“ střelbou ze zbraní, znásilňováním žen a vraždami imigrantů na policejních stanicích, s mlácením, mučením, svěvolí, ponižováním a vším tím, co se děje za zdmi policejních stanic a na ulicích. Každý z nás musí vzít všechno tohle v úvahu a vyvodit z toho své vlastní závěry.

Copak logika „kolektivního trestu“ není fašistická?

Takovou logiku náleží hledat mezi sociálně-politickými elitami, které ji změnili ve stálou taktiku. Fakt, že někteří lidé rozhodnou vrátit to, čemu byli léta vystaveni, může být pro mnohé divné, ale co můžeme dělat? Kdo seje vítr, sklízí bouři.

Myslíš si, že kráčíme do fáze násilí bez zásad? Například do dnešního dne nikdy předtím nebyla napadena žena (policistka zraněná při útoku na policejní stanici). Co nám řekneš na téma „slepých“ útoků, jako byl tamten?

Nejsem si jistý, že jde skutečně o „slepé útoky“. Ty, které se odehrály za poslední léta, mají svoje cíle, které vždy byly z autoritářského systému represe a vykořisťování lidské společnosti. Nikdy jsem se nesetkal, aby se cílem stali obyčejní lidé.

Jaké pocity v tobě vzbuzuje snaha zabít 23-letou dívku? (řeč je o policistce z Ayia Paraskeui)

Zeptej se raději těch, co zemřeli policejními kulkami.

To se má 19leté dítě stát cílem teroristů?

Policista, který byl postřelen, nebyl postřelen proto, že je dítě. Střílelo se po něm z jiných důvodů, které samozřejmě nemají nic

společného s věkem. Důvody musí být vysvětleny těmi, co se této akce účastnili.

Nedávno bylo zatčeno několik mladých lidí v Chalandri a Aténách kvůli podezření z členství ve skupině „Conspiracy of the Cells of Fire“. Pověz nám o tom, jsou to teroristé?

Teroristy jsou ti, kteří nás každodenně odsuzují na postupnou smrt. Na život bez života. Ti, kteří si bez pochybností našli 19letou mládež proto, aby snížili míru své nadcházející porážky ve volbách.

Jaký je tvůj život ve vězení?

Těžký, jako pro všechny vězně. Problémy strašných řeckých vězení jsou známe všem, novinářům speciálně. Musíme ovšem vědět, že my všichni zde odsouzení, nedovolíme naší důstojnosti a právu na svobodu shnit ve vězeňských celách.

Odpýváš si trest s kriminálními vězni (a ne politickými). Jak tě berou?

Za prvé nesouhlasím s termínem „kriminálních“ vězňů. Nesouhlasím s rozdělováním vězňů. Způsob, jakým nás berou lidé, závisí na tom, jakým způsobem my bereme je. Všechno se zakládá na dojmech. Na druhou stranu nic není takové, jak se nám může zdát.

Pokud by si mohl utéct, udělal bys to?

Odpovím ti pomocí hesla: „Touha po svobodě je silnější než jakékoliv vězení“.

Ministr vnitra Chrysohoidis prohlásil, že zruší osobní ochranu politiků a byznysmenů. Poradil bys mu ji zrušit či zachovat?

Lidé, které si vyjmenoval, mu jistě poradí mnohem moudřejší, co má udělat.

Co by jsi odpověděl na jeho poslední tvrzení: „Jsme ve stavu války“?

Čtenáři se poprvé mohli dočíst, jaké je stanovisko pana Chrysohoidisa týkající se lidí účastnících se ozbrojených útoků proti státu a dalším cílům. Avšak podíváme-li se na akce předešlých vlád, ukazuje se, že válka namířená proti nejslabším sociálním třídám trvá celou dobu. Jsme ve stavu války mnoho let. Oni se k tomu jen nepřiznávali. Nejsem si jistý, jaký je cíl celé té válečné hysterie, ochrany ministerských úřadů a policistů.

Kdo aktuálně v Řecku nemůže klidně spát?

Stále ti stejní lidé, kteří nemohli klidně spát předtím.

Tvůj případ u odvolávacího soudu bude probírán 9. prosince. Jak se podle tebe bude mít tvá věc v tak napjaté atmosféře?

S přihlédnutím na výsledky úvodního procesu a postoje k výměru spravedlnosti vůči všem vězňům opravdu nemohu říci, že mám příliš velkou naději. Budu ovšem nadále bojovat prostřednictvím svých právníků.

Existuje něco, čeho lituješ?

Každé rozhodnutí a volbu jsem učinil po častém rozmyšlení, držíc se zásad a hodnot, které vyznávám. Jsem připraven je bránit celým svým životem. Do konce.

Jak vidíš svůj život po opuštění vězení?

Přes filozofický princip "Carpe diem". Jinými slovy, využij dne...

SAC - 100 let anarchosyndikalismu ve Švédsku

V sobotu 24. října 2009 byl ve švédském městečku Jönköping zahájen kongres anarchosyndikalistického odborového svazu SAC (Centrální organizace švédských pracujících). Tato událost je současně začátkem oslav jeho stoleté existence. K této příležitosti publikujeme rozhovor přibližující tuto organizaci. Rozhovor byl pořízen s Rasmusem Fleisherem, členem SUF/SAC, a byl realizován během setkání na protihraničním táboře v Krynkách v červenci roku 2001. Na některé otázky odpovídala také sekretářka SAC Hannele Peltone. Rozhovor se objevil v časopise A-tak č. 5.

Co znamená zkratka „SAC“?

Svensk Arbetaren Centralorganisation, tedy Centrální organizace švédských pracujících. Název mluví sám za sebe - o našem úsilí na sjednocení se švédských pracujících.

Jak vypadaly začátky vašeho svazu? Přibližte nám něco z historie.

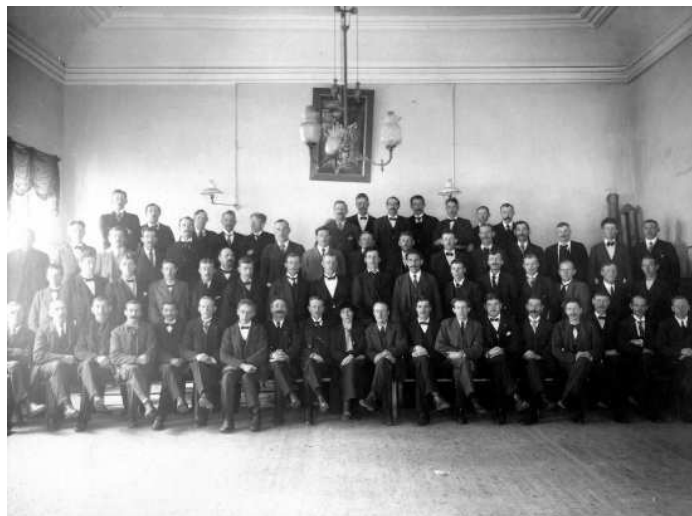
Historie SAC se datuje od roku 1910, od velké stávky provedené sociálně demokratickými odbory. V určitém momentě tyto odbory tvrdily, že již nechtějí prodlužovat stávku, avšak to nebylo v souladu s vůlí stávkujících, rozhodnutých pokračovat. Tehdy vlastně vznikla SAC jako revoluční odpověď na reformistické ústupky tehdejších odborových svazů. Část lidí s anarchosyndikalistickým přesvědčením opustila velký odborový svaz nazývaný se LO (LandOrganisation) a rozhodla se pracovat na vlastní pěst. Tak vznikla SAC, která se stala masovou organizací, kde každý dělník měl rovný hlas a mohl o všem spolurozhodovat, zahajovat stávkové akce bez ohlížení se na odborovou byrokracii.

SAC byla tehdy organizací, která rozhodně odpovídala na třídní boj. Ve skutečnosti není nic zvláštního na této historii. Na začátku, kdy SAC vznikla, se jejím vzorem staly energické revoluční anarchosyndikalistické odborové svazy působící například ve Španělsku, Itálii, Argentině, Mexiku či také v Německu. Avšak potom se situace změnila, protože žádný z těchto svazů nepřežil fašistické či jiné diktatury, a SAC nepřetržitě fungovala do dnes. Během II. světové války bylo Švédsko neutrální a v SAC byly silné antimilitaristické tendence, které ovšem nebylo možné ztotožnit s klasickým pacifismem. Je potřeba připomenout, že mnoho Švédů ze SAC se účastnilo španělské občanské války proti Francovi v roce 1936, samozřejmě v anarchistických oddílech. Potom to již byla obvyklá činnost. Po válce ve Švédsku zavládlo období prosperity a SAC změnilo své cíle. Místo tradičního „třídního boje“ byl kladen důraz na zaměstnanecká práva. K takovému přeorientování se rozhodli anarchisté. Proti těmto tendencím se postavila Syndikalistická liga, organizována jako politická skupina, odporující všem formám anarchismu. V tomto čase se SAC přeměnil v menší verzi LO. Může to znít směšně, ale tehdy mnoho lidí považovalo SAC jako bezpečnostní sdružení. Vstoupili do SAC, protože členské příspěvky byly nižší než ve svazu LO. Během událostí v letech 1968-69 nikdo neviděl v SAC žádnou alternativu vůči reformismu, teprve kulturní změny a pokles životní úrovně v 70. letech způsobily, že SAC začala být plně anarchosyndikalistická. Mnoho lidí tehdy vstoupilo do SAC proto, aby našli skutečně demokratické odbory, které by byly pod kontrolou členů. Lidé vstupující do SAC byli rozhodnutí bojovat za lepší životní standart. Další novinkou bylo, že SAC do svého programu zařadila problematiku ekologie. V důsledku všech těchto událostí se SAC proměnila, přestože mnozí tehdejší členové neměli velké povědomí, co tato organizace reprezentuje.

Čím se SAC odlišuje od jiných odborových svazů ve Švédsku? Co rozhoduje o tom, že někdo vstoupí do SAC a ne do nějakého sociálně demokratického svazu?

Celý rozdíl spočívá v tom, že SAC je jediným revolučně-socialistickým a feministickým odborovým svazem ve Švédsku. Především jde o demokratickou strukturu SAC. Jestli například členové SAC chtějí stávkovat, tak to jednoduše udělají, nemusí prosit o svolení vedení odborů. Důležité je rovněž, že SAC je víceoborovým svazem a ne souborem zaměstnanců jednoho odvětví, a každé může mít své sekce a vstupovat do SAC. Svaz působí na dvou úrovních. První je lokální organizace na území konkrétního města. Základem odboru je místní výbor, který je

součástí celé federace. Je nezávislý a záležitosti si řídí sami zaměstnanci. Obecná rozhodnutí týkající se celého svazu jsou přijímána na speciálních setkáních. Existuje rovněž centrální výbor, který je složen z delegátů setkávajících se nejméně dvakrát do roka. Existuje také výkonný výbor, který se prakticky schází jednou týdně.

Organizuje SAC své konference a sjezdy týkající se záležitostí svazu?

Ano, jsou organizovány. Avšak konference nejsou místem, kde svaz musí uskutečňovat změny, ty probíhají každodenní prací. Samy konference tu jsou prostě proto, abychom mohli pozorovat, co jsme dosáhli v mezichase. Vlastně na konferencích v 70. letech jsme se navrátili k deklaraci revolučních cílů, které byly opuštěny po válce. Tyto konference vedly také k tomu, že začaly rotovat funkce. Předtím byl svaz strašně reformistický.

Kdo jsou členové SAC?

Většinou jsou to mladí lidé, avšak je tu také část hodně starých lidí, kteří do svazu vstoupili ještě v 70. a 80. letech. Jako zajímavost je možné říct, že reformistické odbory LO vydají ohromné finanční prostředky, aby k sobě dostali mladé lidi, a oni pokud do nějakého svazu vstupují, tak je to SAC. SAC jsou prostě více dynamické a viditelnější odbory.

Jaká je početnost SAC-u? Je schopna organizovat samostatné stávkové akce nebo přivést lidi do ulic?

Myslím, že v celém Švédsku je 10 tisíc členů SAC, ale nevím to jistě, možná je nás několik desítek tisíc, nikdy jsem se o to speciálně nezajímal. Někdy se podaří udělat nějakou samostatnou akci, avšak ve většině případů na větší úrovni to není možné. Situace ve Švédsku je specifická a odlišná od kontinentální Evropy, kde jsou různé odborové svazy, různé komunické centrály a další svazy. Ve Švédsku je místo toho jeden ohromný sociálnědemokratický moloch, a proto je někdy těžké organizovat stávkové akce bez jeho účasti. V některých odvětvích je možné organizovat samostatné stávky, tak jako v případě poštovních zaměstnanců a taxikářů. Na jaře roku 2000 byla zorganizována stávka taxikářů, během které došlo k blokádě letišť. Samozřejmě je mnoho dalších forem činnosti kromě stávek: přerušování práce, přímé akce, blokády atd. Dokonce i jeden člověk, který působí na pracovišti, může provést nějakou radikální protestní akci.

Nakolik je jeden člověk autonomní ve vztahu k zbytku svazu? Může například jeden člověk provést přímou akci ve svém pracovišti? Může to být nezávislé rozhodnutí bez souhlasu zbytku svazu?

Je to tak, že v SAC není individuální členství ale pouze skupinové členství. Každý může koordinovat své iniciativy se svojí sekci, existující na daném pracovišti. A na této úrovni se to také děje. Nevytváří to žádný problém, protože nejsou problémy v komunikaci mezi členy. A pokud dojde k takové akci, tak se celý svaz snaží jí pomoci a propagovat ji. Tudiž není osamocen a ví se, že vždy může

počítat s pomocí a solidaritou ostatních členů svazu. Taková pomoc velice pomáhá morálce.

Spolupracuje SAC s jinými odborovými svazy?

Někdy, ale ne příliš často. Jedním z důvodů nehrnutí se k takové spolupráci je to, že sociálnědemokratické svazy jsou monopolní a realizují vlastní zájmy, a ne zájmy zaměstnanců. A na něčem takovém se s nimi neshodneme. A co se týče konkrétní spolupráce, tak pokud k něčemu dochází, tak jen na úrovni podniku, nikdy ne na vyšší úrovni. A jestli se někdy do něčeho zapojíme, tak jen proto, abychom zlepšili podmínky zaměstnanců, a ne odborových byrokratů.

Jestli někdy dojde k provedení stávk, hlasuje se o tom?

Ano, takové hlasování je prováděno v každém syndikátu a tehdy se každý člen může vyjádřit k tomuto tématu. Není tomu tak jako v ostatních odborových svazech, že odborová byrokracie rozhoduje za zbytek svazu. Během takového hlasování se proberou všechna pro a proti.

Kde SAC působí nejsilněji? V jakých městech?

V současnosti SAC působí v 85 městech, městečkách a vesnicích. Vlastně je to celé území Švédska. A nejvíce lidí je ve Stockholmu a Goeteborgu, kde mají velice silnou strukturu. Avšak hodně lidí je rovněž z Gavle a Malmo, kde vedou dost viditelnou činnost.

Počítá SAC s růstem členů svazu?

Ano, ale není to tak jednoduché, protože spíše panuje tendence návratu do klasických odborových svazů. V současnosti SAC čítá mnohem méně členů než kdysi, tudíž nejdůležitějším úkolem do budoucna je rozvoj naší organizace v každém odvětví, ve kterém jsme již reprezentováni. Členové se snaží rozvíjet syndikalistickou propagandu, přestože to není snadné. A tak například syndikáty pošťáků, učitelů, dopravců a zaměstnanců médií se snaží protlačit naše myšlenky na širší fórum.

Kdysi převažovali v SAC zaměstnanci velkého průmyslu, a dnes je většina ze služeb a veřejné sféry. Proč?

To je docela přirozené, že kdysi SAC mělo mnoho členů například v ocelářském průmyslu, avšak zaměstnanost v tomto sektoru rapidně klesla. Má to souvislost se změnou struktury zaměstnanosti, ale to se děje po celém světě. Není proto nic divného na tom, že většina členů SAC je zaměstnaná ve službách. Zřetelné je i zvýšení podílu pracujících žen například v nemocnicích. Dříve byly proporce jiné. Tradičně má SAC silné pozice ve stavebnictví, hornictví a lesnictví. Kdysi bylo mnoho členů SAC mezi řidiči tramvají nebo kameníky a vytvářeli si vlastní syndikáty. V současnosti jsou tyto obory v zániku, ale za to členstvo vzrostlo v nábytkářském průmyslu, hlavně ve Stockholmu a dalších větších městech, a to právě lidmi přicházejícími ze severu, kde tradiční průmysl upadá. Tam, kde se současná SAC rozvíjí, dříve nebyla konkrétní tradice a sekce existují krátce, například: veřejný sektor služeb, sociální pracovníci a zdravotní péče. Důležitou součástí SAC je dopravní federace. Lesnictví je další důležitou oblastí, především v severovýchodní části Švédska, kde jsou celé vesnice, jejichž obyvatelé jsou členy SAC – často z tradice, ačkoliv mnozí nejsou tak radikální.

Jak vypadá sociální a politická situace ve Švédsku?

Po mnoho let mají monopol na politické scéně ve Švédsku sociální demokraté, avšak ve městech jako Stockholm se projevuje silná popularita pravice a tam dochází k privatizačním procesům na úrovni, která byla do té doby pro mnoho Švédů nemyslitelná.

Vystupují členové SAC také v soukromých firmách? Protože například poštovní služby jsou doménou státu.

Mnoho takových institucí jako Švédská pošta bude zanedlouho zprivatizováno, takže již nebude takové rozdělení. Ještě to nenastoupilo, ale můžeme to očekávat v nejbližších letech. A v soukromých firmách můžeme samozřejmě najít členy SAC. Jestli někdo cítí takovou potřebu, zakládá buňky SAC, protože diskriminace vzhledem k členství v odborech je ve Švédsku zakázaná. Mnoho lidí z našeho svazu pracuje rovněž v tzv. komunitních podnicích, které zajišťují služby města. Takže jsou členy SAC zaměstnanci městských komunikací, technických služeb města apod.

Na čem spočívá úloha syndikalistické mládežnické organizace SUF? Jak vznikla?

SUF právě vychází z málo organizovaného anarchistického hnutí, a sám SUF byl snahou zorganizovat něco konkrétnějšího a stálejšího se syndikalistickým přesahem. Na začátku to byla jedna z mnoha anarchistických organizací a v současnosti se dost odlišila od ostatních, protože se koncentruje hlavně na anarcho-syndikalistické myšlenky, a ne na jiné typy boje s rasismem, sexismem či imperialismem, tedy takovými autonomistickými myšlenkami, které se v anarchistických hnutích proplétají. SUF se více orientuje na odborové svazy.

Znamená to, že ostatní anarchistické skupiny nadále fungují a anarchistické hnutí nebylo monopolizované SUF?

Nemůže zde být řeč o monopolizaci, SUF je jednou z mála skupin, která je stálá. Druhou stálou skupinou je AFA, tedy AntiFascistisk Aktion (Antifašistická akce). Ta má velice dlouhou historii. Zatímco ostatní skupiny vznikají, ale není to nic trvalého. Jsou to spíše efemeridy, rozpadají se a jejich členové často končí v SUF.

Jak dlouho existuje SUF a v čem spočívá její činnost?

SUF vznikl v roce 1993 a jeho činnost je velice různorodá, protože se jednotlivé sekce těší značné autonomii. Některé fungují podobně jako jiné anarchistické skupiny a jiné se snaží organizovat studentské stávky a podobné aktivity činnosti inspirované syndikalismem mezi mládeží. Věnují se také akcím zaměřeným na ekologii. Avšak v zásadě nejsou zakončeny většími úspěchy. Hlavním orgánem je šestkrát do roka vydávaný časopis Direkt Aktion (Přímá akce). Činnost SUF má spíše lokální rozměr, tak aby nějakým způsobem změnilo své okolí. Avšak když jste náctiletý, může taková aktivita vypadat naivně. A proto je zde ještě SAC.

Je SUF rovněž počítán do SAC?

Ne, jsou to odlišné organizace a teoreticky spolu nejsou provázané, ale mnoho akcí děláme společně, a jestli se mluví o SUF, najednou se podsouvá slučování se SAC. Mnozí berou SUF jako anarchistickou školu, a samotný svaz jako konkrétní a závažnější činnost.

Jsou ve Švédsku všichni anarcho-syndikalisté sdružení v SAC, nebo jako v jiných zemích například ve Francii, Itálii patří do různých svazů?

Ve Švédsku není jiných anarcho-syndikalistických organizací kromě SAC a SUF. V tomto roce se aktivita zaměřila především kolem summitu EU v Goeteborgu, avšak je mnohem více dalších forem aktivit, například antirasistická činnost (což je součástí činnosti SUF). Kdysi existovalo něco jako Syndikalistická liga, jako opozice vůči nám. Je tomu již dávno a byl to ambiciózní projekt. Říkali, že v SAC nemůžou být pacifisté. Tvrdili, že jsou politickou skupinou a negovali další směry anarchismu. Ale to bylo před několika desítkami let a mnoho o tom nevím.

Jak to vypadá s publikační činností ve Švédsku, samozřejmě co se týče anarchistického a syndikalistického tisku? Jaké jsou náklady časopisů, jejich peridiocita a způsoby distribuce?

Vychází časopis Arbetaren, který má přes 3000 předplatitelů a vychází jako týdeník. Direkt Aktion má náklad 2000 exemplářů a

Brand, který je typickým anarchistickým časopisem, má náklad asi 1000 kusů. Do roku 1998 vycházel rovněž v anglickém jazyce bulletin s názvem SAC Newsletter, který byl zaslán hlavně do zahraničí, aby propagoval SAC a udržoval naše kontakty s ostatními anarchistickými skupinami. Kromě toho vlastně každé odvětví sdružené v SAC vydává svůj bulletin věnovaný především podnikovým věcem, které se týkají dané profese. Existuje bulletin taxikářů a dopravců, zaměstnanců technických služeb, pošťáků a jistě další, ale nemám přesné informace.

Jakým způsobem jsou časopisy distribuovány?

Direkt Aktion je prodáván v infoshopech, v různých klubech a také na demonstracích. Pokud jde o Brand, ten nemá konkrétní organizaci, která by byla spojena s časopisem. Samozřejmě že je taktéž prodáván v infoshopech, ale nemá systém distribuce spojený s konkrétní organizací jako Direkt Aktion. Avšak je potřeba zmínit, že Brand je stálce, vychází bez přestávky od roku 1898. Kromě toho vychází časopisy radikálních ekologů, komunalistů, tedy sympatizantů myšlenek municipalismu Bookchina. Vydáván je také časopis Yelah.Net, který vychází pouze na Internetu. Yelah.Net vydávají libertariáni, libertiniští socialisté všech odstínů, od municipalistů po syndikalisty.

Má SAC nějakou vlastní tiskárnu nebo využívá komerční tiskárny?

SAC založil vlastní tiskárnu v momentě, kdy stát během poslední světové války začal cenzurovat časopis Arbetaren. Musíme podotknout, že to byl tehdy nejvíce cenzurovaný časopis ve Švédsku. Dělo se to kvůli antifašistickému obsahu časopisu. Tehdy padlo rozhodnutí postavit vlastní tiskárnu, nezávislou na komkoli. Tato tiskárna funguje dodnes a je zde stále tištěn Arbetaren. Tiskne se tam rovněž mnoho dalších propagačních materiálů SAC a další anarchistické časopisy. Takže nejsme na nikom závislí. Tiskárna poskytuje své služby i ostatním, tak aby si zajistila finanční prostředky. Je jednou z nejlevnějších tiskáren v zemi, ale technické detaily neznám. Pracují tam samí anarchisté, jsou sekci SAC.

Od kdy vychází Arbetaren?

Začal vycházet ve 20. letech 20. století. Během Druhé světové války to byl deník a nyní je to týdeník.

Během výjimečného stavu v Polsku (1981 - 1983) posílal SAC pomoc Solidaritě. Jak to vypadalo?

Ano, skutečně jsme pomáhali Solidaritě v tomto období. Hlavně šlo o pomoc v polygrafii, dodali jsme tiskařské stroje a vybavení a jeden z členů SAC navštívil Polsko. V letech 1982 - 1983 jsme spolupracovali s informační kanceláří Solidarity ve Švédsku a s Výborem Solidarity. Měli jsme rovněž kontakty na polské odboráře, kteří v té době byli uvězněni a snažili jsme se je podporovat. Kromě toho SAC pořádala solidární akce se Solidaritou, např. SAC vydalo prohlášení o Solidaritě a o tom, že podporuje snahy polských dělníků za sebeurčení.

Do SAC patří mnozí z alternativní mládeže, zvláště příslušníků hnutí skinheads. Co je k tomu vede? V jiných zemích se zapojení rozmanitých subkultur do odborů zdá být zcela nepravděpodobné.

Pokud pracují, zpravidla se přidají k SAC. Samozřejmě je možné se přidat do SAC a nebyť pracujícím, ale třeba studentem, avšak není to masové. Jestli již lidé z nějakých subkultur pracují a podporují nějaký odborový svaz, je to nejčastěji SAC a ne sociálnědemokratické odbory. A co se týče skinheads, tak jich je fakticky jen pár a jsou současně kromě SAC sdružení ve skupině RASH. Často nám pomáhají při ochraně demonstrací.

Například v Goeteborgu jsme viděli běhat mnoho punx s fanglemi Maa, Che Guevary či Stalina. Zatímco skinheadi, které jsme potkali, byli anarchisté.

Ve Švédsku nemáme maoisty ani stalinisty, a jestli se někdo takto prezentuje, jsou to ojedinělé případy. Ovšem, existují zde nějaké trockistické skupinky, které někdy přitáhnou mládež ve věku kolem 17 let. Když je člověk mladý, udělá mnohé hlouposti. Avšak tato mládež tyto organizace rychle opouští a zpravidla se pak přidá k anarchistům.

V SAC jsou lidé s dost různými názory: anarchisté, marxisté, zelení, feministky – to je jistého druhu fenomén. Jak se dají sladit všechny ty názory?

Pokud konkrétní lidé souhlasí s myšlenkami libertinského komunismu či anarchismu, tak není problém, aby měli ještě nějaká jiná přesvědčení nebo vycházeli z jiných směrů, například marxismu či ekologie. Zatímco cílem SAC není činnost striktně ekologická nebo marxistická, mohou ji tito lidé realizovat v jiných organizacích. A do SAC jsou přijímáni tehdy, když souhlasí s libertinskými myšlenkami, které propagujeme. Přesto všechno je SAC stále odborovým svazem.

Nebyl nikdy problém manipulování, dominance či také přetahování členů k jinému směru?

Skutečně se takové případy staly. V 50. letech byl silný tlak reformismu a vše směřovalo na liberální stranu, a v 70. letech byl zase silný vliv radikálních ekologů, protijaderného hnutí. Dnes se vše vrací do normálu a anarchosyndikalistická aktivita je nejdůležitější.

V čem spočíval konflikt mezi SAC a IWA (Mezinárodní asociace pracujících), v důsledku čeho byla SAC vyloučena z IWA? Byla obviňována z reformismu? Jaká byla odpověď SAC?

Zdá se mi, že to vše, co se stalo, bylo výsledkem nepochopení. Hlavním obviněním proti SAC byl způsob vybírání představitelů – odborových delegátů na pracovištích. To bylo považováno za reformistické. CNT ve Španělsku má strukturu stejného typu, sám nevím, o co šlo přesně v tomto konfliktu. Dalším důvodem bylo, že v SAC nejsou všichni anarchisté. To ovšem nemění nic na faktu, že v SAC skutečně nebylo několik věcí v pořádku, například ideové odchýlení se na stranu reformismu. Avšak to již pominulo.

Jak v současné chvíli vypadají kontakty SAC s ostatními syndikalistickými a anarchosyndikalistickými odborovými svazy z jiných zemí? Víme, že SAC dobře spolupracuje s CGT ze Španělska.

Skutečně, nejlepší zkušenosti ve spolupráci máme se španělským CGT a s CNT ve Francii. No, ale samozřejmě tím to nekončí. Spolupracujeme rovněž s německým FAU a dalšími anarchosyndikalistickými svazy.

V čem spočívá tato spolupráce?

Jako příklad spolupráce můžeme dát, že před summitem EU v Goeteborgu proběhla odvětvová setkání odborů z různých zemí. Kromě již zmíněných se těchto setkání účastnili lidé ze Sibiřské Konfederace práce z Omska v Rusku či Workers Solidarity Movement z Irska. Během těchto setkání se řešily konkrétní záležitosti týkající se jednotlivých odvětví.

SAC je silně zapojena do kampaně podporující odborové svazy v Asii, například v Bangladéši, Indii či Nepálu. Jak to vypadá v reálu?

Bylo to tak, že představitelé našeho svazu se vydali na cestu do zemí třetího světa, mimo jiné i do Nepálu a Bangladéše. Vlastně z těchto cest byly zveřejněny ve Švédsku reporty a rozhodli jsme se nějakým způsobem podporovat tamější odborová hnutí. Během setkání v Goeteborgu byli přítomní i odboráři z asijských zemí, například představitel rolnického hnutí bezzemků z Bangladéše, kteří obsazují půdu. Okupovali pozemky, které patřily latifundistům a nebyly obdělávány. Došlo k ostrým střetům, několik lidí bylo zabito.

Jaký je vztah SAC k IWW (The Industrial Workers of the World)? Nejste v nich sdružení, avšak na vašich stránkách je možné nalézt mnoho odvolání na IWW. V čem spočívá vaše spolupráce?

Neprobíhá nějaká užší spolupráce, avšak máme dobré vztahy s IWW. Představitelé SAC byli v roce 1999 na konferenci IWW v Los Angeles. Jinak vše zůstává na úrovni kamarádských kontaktů.

Setkala se SAC někdy s represí ze strany státu?

Pokud jde o represe, tak spíš než ze strany policie, probíhá ze strany oficiálních sociálnědemokratických odborů, například způsobem, kdy tyto odbory spolupracovali se zaměstnavateli. A vytvářely černé listiny radikálních odborových aktivistů a ti pak nemohli najít práci.

Jak skončila věc s fašistickými vrahy člena SAC, Bjorna Soderberga, který byl zavražděn v roce 1999 skupinou fašistů, potom co odkryl snahu infiltrovat svaz aktivisty krajní pravice?

Byly obvinění tři fašisté. Jeden byl odsouzen za spoluúčast na vraždě a dva z přímé účasti. Nejvyšší trest byl 6 let vězení, zbylí dva dostali nižší tresty.

To jsou za vraždu ve Švédsku tak nízké tresty?

Myslím, že byly normální, možná i vyšší než obvykle.

Takže jsou ve Švédsku docela mírné zákony?

Rovněž ve Švédsku je možné dostat doživotí nebo taky 25 let vězení, ale ne v případě tak mladých lidí. A ti fašisté byli dost mladí.

Jak to, že v zemi s tak vysokou životní úrovní, kde by vás zaměstnavatelé snadno přitlačili ke zdi, se lidé chtějí angažovat v odborářské, anarchosyndikalistické činnosti?

Vždy je možné bojovat za zlepšení své situace, no a jestli je SAC důsledná ve svých aktivitách, tak lidé k nám přechází a není v tom nic zvláštního. Od 70. let úroveň života a sociálních služeb neustále klesá a najít si práci je stále těžší, tudíž je mnoho důvodů, proč lidé propadají hněvu k panující situaci ve Švédsku.

Co je příčinou?

Určitě je závažným důvodem neustálá privatizace všeho. Celou dobu přenášá stát všechny finanční potíže na společnost, a třeba za vše je nutné platit extra daně, což je mimo jiné příčinou toho, že mnoho věcí je tu mnohem dražších než na kontinentě. A nevím proč stále panuje mýtus, že ve Švédsku leží peníze na ulici a panuje zde neustálý blahobyt. Pravda je taková, že teď každý počítá s každou korunou a snaží se racionálně plánovat své výdaje. Je to chyba politické elity, ale stejně ji za ni zaplatíme.

Jak to vlastně je ve Švédsku s vysokými daněmi? Jaký to má vliv na životní úroveň?

To záleží o jakých daních mluvíš? Samozřejmě je dobře, že existují například veřejné nemocnice, které fungují na dobré úrovni, protože díky tomu obyčejní lidé mají neomezený přístup k lékařské péči. Peníze na to jdou z daní. Avšak je potřeba obrátit pozornost na to, že daně nejsou rovnoměrně rozloženy a jestli někdo vydělává

vyšší částky, je hodně bohatý, tehdy ho vláda zbaví daňových povinností, aby své zájmy nepřesunul do jiné země. Proto na zdravotnický systém pracují především sami zaměstnanci. A proto jsou oni nejvíce zatíženi daněmi, zatímco boháči ne. Bohatí si zakládají na soukromé lékařské péči a staví na různých finančních machinacích, odpisech daní, jak platit nižší daně než obyčejní lidé.

Říkal jsi, že vaše činnost má za cíl zlepšení životních podmínek. Může taková činnost někoho přesvědčit, aby vstoupil do SAC a ne do sociálnědemokratických odborů, protože jste autentičtější? Nebo je to volba myšlenek?

Pragmatické důvody taktéž hrají určitou roli. Avšak ideové důvody jsou jistě hlavní příčinou, proč se lidé přidávají k SAC. Jestli již někdo vstupuje do SAC tak proto, že se považuje za anarchistu. Ale samozřejmě se v našich odborech můžou nalézat i neanarchisté, nejsme žádní dogmatici.

Platí časopis Arbetaren za zveřejněné texty? Má placené zaměstnance nebo je celý vytvářen na dobrovolnické bázi?

Ne, zde fungují klasické podmínky. Lidé vydávající Arbetaren dostávají normální mzdu, na úrovni středně placené švédské mzdy. A já výměnou za napsané texty dostal příspěvek na dofinancování mé cesty, takže pokryji mé výdaje během cesty.

Jak po nepokojích v Goeteborgu vypadá postoj společnosti, nebo SAC spíše nechtěl, aby byl svaz spojován bezprostředně se střety a akty násilí?

Skutečně se SAC distancoval od aktů násilí, ale především šlo o násilí ze strany policie. Avšak nepřipisoval vinu ani jedné ze stran. Obecně se tvrdilo, že je politováníhodné, že k takovému násilí došlo. Jestli jde o veřejné mínění ve Švédsku, tak to bylo velice negativně nastavené k tomu, co se stalo a první týdny bylo čtení tisku dost nepříjemné, noviny byly dost agresivní a negativně postavené vůči akcím odpůrců ekonomické globalizace.

Média a veřejné mínění spojovalo bezprostředně SAC s nepokoji, že jste s tím mohli mít něco společného nebo spíše psali, že přijeli násilníci z Evropy, aby vyvolali střety?

Podíl SAC na těchto událostech nebyl až tak velký, avšak policie se snažila prezentovat SAC jako ochránce teroristů, no v globále ve špatném světle. Média to podala různými způsoby, ale obecně bylo SAC obviňováno z odpovědnosti v mnoha věcech. A když si četl noviny, viděl si v článcích pouze SAC, SAC, SAC...

Angažuje se SAC kromě aktivit mezi zaměstnanci také v nějaké kulturní činnosti?

Na lokální úrovni. Některé sekce SAC se angažují v kulturní činnosti, avšak není to žádné pravidlo. Bylo by se zapotřebí zeptat každé skupiny jednotlivě. Jsou například organizovány festivaly.

O co jde v kampani, ve které figuruje postava Tygra?

Je to hra slov. Jde o to, že během II. světové války to byla kampaň švédské vlády s heslem, že Švédí jsou proti válce, že Švédí nejednají s jinými státy a neuzavírají žádná spojení. A slovo „nejednají“ se po švédsky čte stejně jako slovo „tygr“. A SAC a týdeník Arbetaren vede takovou kampaň s logem tygra pod heslem „My s nimi nejednáme“, tedy že nejednáme s vládou ani reformistickými odborovými svazy. Je to náš anarchosyndikalistický postoj, že nejedeme s nikým do na žádných dohod.

Je SAC v povědomí průměrného Švéda nebo tomu je jako v jiných zemích, že je spíše chápán v marginální roli?

Spíš je vnímán jako každý jiný odborový svaz ve Švédsku. Samozřejmě po událostech v Goeteborgu jsme se stali mnohem populárnější. Rovněž po vraždě Bjorna Soderberga se hodně mluvilo o SAC a popularita svazu se zvětšila. A co se týče našeho obrazu, mnohým lidem nejde do hlavy, že SAC je odborovým svazem, jenž není provázán s žádnou politickou stranou a ptají se nás, o co nám obecně jde.

Odkazy na Internetu:

SAC – Sveriges Arbeters Centralorganisation: www.sac.se

SUF – Syndikalistiska ungdomsförbundet: www.suf.cc

FAU Berlín zakázána jako odborová organizace

11. prosince 2009 byla FAU Berlín (FAU-B) zakázána zemským soudem v Berlíně jako odborová organizace. Členi FAU-B přitom ani nebyli informováni o tom, že zástupci vedení kina Neue Babylon GmbH, kteří byli v pracovním sporu s členy FAU-B, podali trestní oznámení proti nim, resp. proti FAU-B jako celku. Od této chvíle má FAU-B zakázáno vystupovat z právního hlediska jako odborová organizace.

Pozadí

Členové FAU-B a zaměstnanci kina Babylon bojují za novou kolektivní smlouvu od června 2009. Přestože kino Babylon je financované vládou, platy v něm jsou mizerné a volání zaměstnanců kina po zvýšení platů bylo ignorováno. Velká část zaměstnanců v kině je organizována ve FAU-B. Jedná se o první významný pracovní spor za několik let existence této relativně malé regionální skupiny FAU. Spor však vyvolal pozdvižení nejen v Berlíně ale v celém Německu. Informace o pozadí konfliktu, včetně informací o poměrně efektivním boji zaměstnanců, se objevily i v celostátních médiích a rozsáhlé a inovativní požadavky a zapojení samotných zaměstnanců (což je v Německu vzácnost) udělaly velký dojem na část veřejnosti. Když vedení a politici nemohli zabránit jednání se zaměstnanci, do sporu se vložil odborový svaz VER.DI (velký odborový svaz v Německu, který je součástí největší konfederace odborových svazů DGB), a to i přesto, že nedisponoval mandátem od samotných zaměstnanců a VER.DI disponuje jen malou členskou základnou v kině Babylon. Pracovníci, kteří byli tímto aktem zjevně zaskočeni, byli vyloučeni z dalšího jednání.

Jistá dohoda byla uzavřena mezi VER.DI a vedením kina, ale zaměstnanci zapojení v FAU-B odmítli mlčet a pokračovali v boji. Vedení Neue Babylon GmbH bok po boku s VER.DI reagovalo snahou poškodit dobré jméno FAU-B tím, že zpochybnilo schopnost a roli FAU-B při kolektivním vyjednávání. To posléze vedlo k rozhodnutí soudu, které v podstatě zakazuje FAU jako organizaci pracujících.

Situace v Německu

Členi FAU-B již v létě prohlásili, že tento spor není jen bojem za lepší pracovní podmínky v kině Babylon, ale týká se svobodného organizování v celém Německu, odkazující na radikální dělnické hnutí a anarchosyndikalistické organizace, které existovaly v Německu především před rokem 1933. Zastřešující organizace DGB má od té doby prakticky monopol v kolektivním vyjednávání. Malé dělnické organizace a odborové skupiny mají velmi složitou pozici, kterou jim evidentně stát ještě stěžuje. Díky rozhodnutí soudu je jasné, že tyto organizace nebudou v budoucnu mít žádnou právní ochranu.

Členové FAU-B však touto malou kolektivní akcí ukázali, že alternativa k DGB existuje. Předáci velkých odborových organizací a politici se evidentně bojí, že tato nová forma organizování „zachvátí“ Německo a zkomplikuje tím jejich pozici, a tak přikročili k tomuto razantnímu kroku. Toto je kontext, který členové FAU-B spatřují v tomto zákazu. Rozhodnutí soudu znamená, že není možné se samostatně sdružovat, protože – paradoxně – musíte nejprve založit odborovou centrálu (federaci), abyste mohli založit místní buňku na pracovišti. Sdružování na pracovišti je tedy zakázáno, pakliže nejste oficiálně členi nějaké odborové centrály. Ve dvou případech tedy FAU-B hrozí pokuta ve výši 250 000 eur, nebo dokonce trest vězení pro její členy. Znovu je tedy v Německu zakazována anarchosyndikalistická organizace, jako se to stalo již v roce 1914 a 1933.

Rozhodnutí soudu je obzvlášť skandální, protože verdikt byl učiněn ve zkráceném řízení, bez jakékoliv možnosti obhájit existenci FAU-B a pozice členů této skupiny. V Německu došlo sice ke schválení několika mezinárodních úmluv, ale ty mají jen malé význam, pakliže velké odbory úzce spolupracují s šéfy a diktují, kdo má a kdo nemá právo nazývat se odborovou organizací. Situace v Německu připomíná například situaci v Turecku, kde organizování se v odborech a jiných dělnických uskupeních je ve většině případů zakázané.

Lidé z FAU-B se samozřejmě proti verdiktu odvolali, rozhodnutí soudu může být tedy ještě zrušeno, avšak členové FAU-B zůstávají realističtí: „Rozhodnutí soudu nám ukázalo, že v této zemi je vše možné.“

Důsledky

Rozhodnutí o FAU-B se v důsledku týká FAU jako celku. Výsledek soudu pravděpodobně ovlivní celé odborové hnutí v Německu, protože lze předpokládat, že

toto soudní rozhodnutí bude v budoucnu aplikováno proti všem malým odborovým organizacím a uniím pracujících, které budou „dělat problémy“. Toto rozhodnutí je novinkou a umožňuje šéfům vyjednávat s pracujícími jen dle svého výběru a uvážení. Jedná se o akt obecně proti dělnickému organizování a došlo tak k dalšímu okleštění práv pracujících v zemi. Rozhodnutí soudu je v zájmu VER.DI, protože předáci VER.DI již dříve napsali, že vidí ve FAU-B jen konkurenci a je nutné přijmout opatření proti ní.

Solidaritě!

V Německu tedy začala bitva o svobodu sdružování. Nyní je zapotřebí vyjádřit solidaritu po celém světě.

Pomozte prosím, pokud můžete. Vaše vlastní nápady jsou vítány, ale zde je několik návrhů jak vyjádřit solidaritu:

- vyjádřete solidaritu formou shromáždění před německou ambasádou nebo před dalšími institucemi zastupujícími německý stát
- pošlete protestní dopisy na německé velvyslanectví ve vaší zemi
- pošlete protestní faxy zemskému soudu v Berlíně
- hovořte o tomto skandálním případě se svými kolegy/němi v práci, šířte informace dál

Veškeré důležité informace k případu naleznete na adrese:

www.fau.org/verbot

Na stránce mimo jiné naleznete seznam německých diplomatických míst, odkazy na další relevantní instituce, šablony pro protestní dopisy a například i potřebné kontaktní údaje.

FAU Berlín předem děkuje za případné projevy solidarity.

Válka v Afghánistánu – za co bojujeme?

Anarchisté se staví proti válce v Afghánistánu. Neděláme to proto, že bychom byli pacifisté. Jsme přesvědčeni, že je často nutné se bránit i za použití násilných prostředků. Odmítáme válku, protože se nejedná o boj za bezpečí našich ulic, ale o násilí páchané z důvodu ekonomických a mocenských zájmů.

Když jedna lež nezabírá...

Záminkou pro válku byl útok na 'dvojčata' v New York City, 11. září 2001. George Bush vyhlásil válku proti terorismu a slíbil, že vykoření mezinárodní teroristickou síť, aby byla naše města bezpečná. Od té doby bylo v Afghánistánu a Iráku zabito asi 251 krát více lidí, než při těchto hrůzostrašných útocích(1). Každý týden přináší 'západní' masmédi zprávy o dalších vojácích umírajících ve snaze porazit Taliban. Počet afghánských obětí je obrovský – nejméně 20 000 mrtvých a 50 000 zraněných.

Postupem času začala lézt lidem do podvědomí skutečnost, že je válka proti terorismu jen povrchovým příběhem, který pod svou slupkou skrývá expanzi amerických mocenských zájmů a uchvácení iráckých ropných polí. V důsledku toho se stěžejní válečné úsilí přesunulo na afghánskou půdu. Tentokrát je nám podsouváno, že válčíme v zájmu demokracie, ženských práv a zastavení toku heroínu na západní trh.

Drogy, volby a ženy

Realita je však jiná. Afghánská vláda je řízena drogovými kartely. Nedávné volby byly zfalšovány. Hlasy se kupovaly a prodávaly za 20 dolarů kus. Volební urny byly naplněny falešnými lístky. Ženy byly donuceny zůstat doma, zatímco jejich manželé a otcové prodali jejich hlasy nejvyššímu dražebníkoví(2). Obě znepřátelené strany, vláda i Taliban, financují svou administrativu a armády penězi z obchodu s drogami. Ženská práva jsou za současné Karzáiho vlády pošlapávána více než dříve – nové zákony umožňují manželům legálně znásilňovat své manželky. 'Přes půlku zeměkoule jsou vysíláni mladí muži a ženy z neprivilegovaných rodin členských zemí NATO, aby byla tato válka možná. Bojují a umírají – v letech 2001 – 2009 zemřelo v Afghánistánu celkem 1454 vojáků spojeneckých sil, z toho 3 Češi, 873 Američanů, 221 Britů, 131 Kanaďanů... statistiky raněných je obtížné dohledat. Stále se dozvídáme nové zprávy o dalších úmrtích a hrůzných a zpackaných operacích, které za sebou zanechávají stovky zmařených životů civilistů.'(3) Díky špatnému mediálnímu pokrytí konfliktu si můžeme pouze představovat, jaké hororové scény válka přináší.

Ropa, plyn a moc

Proč jsou tedy jednotky NATO v Afghánistánu? O čem tato válka skutečně je? Pro pochopení důvodů a pozadí invaze nám pomůže pohled na mapu, kde najdeme sousedské státy. Uzbekistán a Turkmenistán mají obrovské zásoby ropy a zemního plynu. Turkmenistán zaujímá v těžbě zemního plynu čtvrté místo na světě a k jeho rezervám chybí přístup po moři.(4) Uzbekistán je vnitrozemský stát a je osmým největším producentem plynu na světě. Afghánistán dále sousedí s mocnostmi Iránem a Čínou. Kontrolou Afghánistánu získaly USA trasu pro nové potrubí na export plynu.(5) Jinak by plynovod musel křížit území mocenských rivalů Ruska, nebo Číny. Okupace Afghánistánu drží Čínu v bezpečné vzdálenosti od států s bohatými nalezišti ropy a zemního plynu a od Pákistánu. Budování plynovodu a ropovodu v oblasti také brání blížící se totální dominanci Ruska v dodávkách plynu.

Válka je skutečně o kontrole nad přírodními zdroji. Všichni víme, že je z těchto důvodů okupován Irák a nejenak je tomu v Afghánistánu, kde je utrpení a smrt vysokou daní za profit velkých ropných a plynárenských společností a za pokračující světovou mocenskou dominanci USA.

Odlisný způsob?

Stejně jako ve všech ostatních válkách to nejsou bohatí a mocní, kdo bojuje a umírá. Nejvíce trpí obyčejné ženy, muži, chudí zemědělci a vesničané. Anarchisté věří, že tento problém vyřeší

odstranění systému založeného na zisku, ze kterého těží jen ti, kteří třímají otěže moci. Věříme, že ve světě kontrolovaném lidmi, kteří žijí a pracují pro sebe a nikoliv na stát a vily zbohatlíků, může být chudoba odstraněna a válka se stane věcí minulosti. Realizace takové radikální změny nelze dosáhnout pochody ani peticemi, ale sociální revolucí neprivilegovaných. Proto vás vyzýváme, přidejte se k nám a přetvořme společně tuto myšlenku v realitu.

Poznámky:

(1) <http://www.unknownnews.net/casualties.html>

(2) *The Guardian*, 19th September.

(3) editováno překladatelem

(4) <http://www1.american.edu/ted/turkmen.htm>

(5) <http://www.globalsecurity.org/military/world/centralasia/uzbekenergy.htm>

Zdroj:

The war in Afghanistan – what are we fighting for?, Resistance No.116

V Poznani založen výbor nezaměstnaných

16. listopadu 2009 se v Poznani uskutečnilo první setkání dělníků propuštěných z továrny Cegielski (HCP). Pořádala ho polská anarchosyndikalistická Iniciativa pracujících. Setkání se zúčastnilo 40 z 500 propuštěných zaměstnanců.

Na setkání byl založen Výbor nezaměstnaných dělníků HCP. Jako svou první akci plánuje Výbor na pátek 20. listopadu 2009 shromáždění před sídlem vedení HCP, kde bude požadovat úhradu mezd a odchodné. Před několika týdny oznámilo vedení podniku po masivním propouštění, že všichni propuštění dělníci obdrží své peníze do 10. listopadu. Sliby se ukázaly jako prázdné – nikdo nedostal ani halíř.

Na konci setkání navrhli nezaměstnaní navštívit šéfa HCP, Jaroslawa Lazurka. Více než 50 lidí se objevilo v jeho kanceláři, spolu s místními médii. Lazurko prohlásil, že mzdy a odchodné budou vyplaceny ještě před Vánocemi. To propuštěné pobouřilo. Jedna žena si stěžovala, že šéf slíbil, že nebude propouštět matky samoživitelky, ale nakonec mnohé z nich byly propuštěny a jsou tak dnes zbaveny základních prostředků pro svou rodinu.

Na setkání Výboru bylo vytvořeno prohlášení nezaměstnaných dělníků pro média. To vyjadřuje jejich rozhořčení nad neúnosným termínem pro vyplacení managementem, nad nedostatkem alternativních nabídek zaměstnání, nedostatkem rekvalifikačních školení, která by nabízely úřady práce, nad extrémně obtížnou situací žen, starších pracovníků a těch, kteří nejsou z Poznane, protože nejsou schopni najít žádné zaměstnání. Všichni propuštění zaměstnanci nejsou podporováni ničím jiným než půlroční podporou v nezaměstnanosti.

Anarchisté zaútočili na kasino pro boháče

V sobotu 5. prosince 2009 nad ránem zaútočila skupina anarchistů v běloruském hlavním městě Minsku, v ulici Kirowa na kasino „Szangri La“.

Kasino, které se proslavilo tím, že minimální sazba vybíraná při vstupu je pět tisíc dolarů, se stalo cílem útoku, když místní anarchisté chtěli upozornit na rostoucí sociální nerovnosti v běloruské společnosti. Tato minimální sazba v kasinu činí dvouletou mzdu průměrného pracujícího v Bělorusku.

Ve svém prohlášení, zveřejněném na běloruských indymedia, anarchisté slibují, že dokud se bude bohatství hrstky opírat o bídu pracujících, do té doby nedají klid kapitalistům bavicím se v kasinech.

Kasino bylo zaházeno barvou a světlicemi, na fasádě zanechali anarchisté vzkaz „Už jste prohráli“.

Britská Anarchistická federace v roce 2009

Anarchistická federace (AF) je členkou Internacionály anarchistických federací, kam patří i ČSAF. U příležitosti letošního londýnského veletrhu anarchistických publikací vydala zprávu o své činnosti od začátku roku až do října 2009:

Anarchistická federace prožívá další rok růstu, nyní se v jejím rámci sdružuje více jak 150 členů a členek v Anglii, Walesu a Skotsku. Vznikly nové skupiny v Brightonu, West Kentu a Edinburghu. Rádi bychom zdůraznili významnou a aktivní účast skotských členů z Glasgow, kteří jsou zaměstnáni ve školství. Menší počty jsou ve Walesu, ale narůstají. Zde je nejvýznamnější skupina z Cardiffu. V Anglii je třeba zmínit, že od posledního londýnského knižního veletrhu zahájila Nottinghamská AF

spolupráci s knihovnou a archívem Sparrows' Nest, která pracuje na své sbírce a je otevřena pro návštěvníky. Skupiny pokračují ve snaze zapojit se do sociálních center a naposledy pomohly otevřít jedno v Sheffieldu.

Členové a členky AF se účastnili Konference anarchistického hnutí a zapojili se do většiny akcí celostátního významu, jako jsou demonstrace kvůli Gaze, proti G20 nebo kemp „klimatické akce“ a podporovali okupace provozů firem Lindsey Oil Refinery, Ford Visteon a Vestas Blades. Vydali jsme úspěšný leták o Gaze a studii pro klimatický kemp.

AF se schází čtyřikrát do roka. Měli jsme velmi příjemný letní tábor v Derbyshire, který byl jako obvykle součástí jednoho z našich setkání delegátů a zahrnoval vaření, turistiku, pití a zpěv anarchistických písní (obvykle v tomto pořadí). Na naší výroční konferenci jsme diskutovali o své účasti ve vzdělávacích sítích a skupinách, jako pracující a studenti, a ustavili jsme naše dvě nové pracovní skupiny. Ženská skupina má v rámci federace pokračovat ve vnitřním vzdělávání a diskusích o feminismu, genderu a sexualitě. Queer skupina vytváří další informační bulletin.

Nové publikace vydané od minulého knižního veletrhu zahrnují texty o strategii na pracovištích a nacionalismu. Londýnská AF pokračovala ve své sérii Stormy Petrel a Manchesterská AF rozjela svůj vlastní publikační projekt Peterloo Press, který se dosud soustředil na klasiku směru

komunistů rad. Zpravodaj Resistance jsme rozšířili o osm stran a někteří členové a členky píšou do časopisů Freedom a Black Flag, stejně jako do našeho magazínu Organize!, který vychází dvakrát do roka. Mnoho skupin také vydává své vlastní lokální anarchistické informační listy, jako je v Sheffieldu Fargate Speaker, nebo na vydávání spolupracuje s ostatními, jako v případě Hereford Heckler. Podporujeme také pokračující nárůst lokálních anarchistických knižních trhů, které umožňují navštívit stánky organizované místními skupinami v Bristolu, Belfastu a Manchesteru. V neposlední řadě máme zbrusu nové webové stránky a rozšířený blog na rozprávaní debaty a komentářů.

V květnu 2009 se v Praze setkala Internacionála anarchistických federací (IAF), a to po 40. výročním kongresu, který se konal v loňském létě v Itálii. Poté, co byl loni sekretariát IAF přesunut z Británie do Španělska, pomáháme prohlubovat kontakty na Balkáně, ve východní Evropě a v Holandsku a náš zahraniční sekretariát pokračuje v korespondenci napříč celým světem. Mezinárodní solidarita je potřebnější než kdy před tím, například v souvislosti s represí vůči srbským anarchistům.

V příštím roce počítáme s nárůstem počtu lokálních skupin a pokračováním šíření ideí anarchismu. Jako obvykle přivítáme společné aktivity s jinými organizacemi.

Anarchist Federation, říjen 2009

Mezinárodní solidaritu s aktivisty v Kodani

**Svobodu všem klimatickým vězňům v Kodani!
Stop policejnímu státu a represivnímu kapitalistickému summitu!
Za naši autonomii na ulicích!**

Během 'Globálního dne akcí' v Kodani v sobotu 12. prosince 2009, kdy více jak 100 000 klimatických aktivistů protestovalo proti neúspěchu klimatického summitu OSN, dánská policie bez rozdílu masově zatkla 968 aktivistů. Byli vystaveni těžkým fyzickým podmínkám a neměli přístup k vodě, lékařskému ošetření nebo záchodu. Mnoho jich ohlásilo, že se museli pomoct zatímco seděli spoutaní v mrazu na zemi.

Další den v neděli 13. prosince, během demonstrace 'Hit the production', si policie počínala násilně bez jakékoliv provokace ze strany demonstrantů a zatkla 250 aktivistů. Nutila je sedět na zemi ve dvoustupňovém mrazu, zatímco je spoutávala. Šlo o stejné porušování lidských práv jako den předtím.

Po oba dny policie znemožňovala přístup novinářům a fotografům k zadržovaným. V neděli proti nim dokonce použila pepřový sprej. Ten byl také použit proti aktivistům, kteří se bouřili proti svému nespravedlivému zatčení v 'klimatickém vězení' Valby (tovární hala, do které byly instalovány klece).

V pondělí 14. prosince po úspěšné demonstraci 'No Border' bylo policií provedeno přepadení squatterské kolonie Christianie, kde probíhala 'Reclaim power!' párty k střední akci Climate Justice Action. Mluvila zde například i Naomi Klein. Policie použila slzný plyn a poprvé v dánské historii vodní dělo. Došlo k dalšímu hromadnému zatýkání. Zatčeno bylo okolo 200 lidí a policií byla rozbita okna trauma centra, které se během protestů v Christianii nachází.

Následně provedla policie záťah v Candy Factory, kde již od počátku summitu probíhají přípravy Bike bloku na demonstraci 'Reclaim power!'. Policie zabavila několik kreativně konstruovaných bicyklů a pečlivě (jméno, adresa, výška, barva vlasů, vzhled oblečení atd.) si zapsala informace o lidech, kteří se na místě vyskytovali. Dále policie zatýkala organizátory střední demonstrace ze Climate Justice Action. „Německý mluvčí skupiny Climate Justice Action, Tadzio Müller byl dnes odpoledne zatčen v jednacím centru Bella Center,“ píše se na serveru mochasin.com.

Climate Justice Action svolalo mezinárodní den solidarity na 16. prosince. Důvodem je, že v samotné Kodani bude probíhat hromadná demonstrace 'Reclaim power!' s cílem ustanovit v prostoru summitu OSN Shromáždění lidí (People's Assembly). Toto shromáždění chce diskutovat skutečná řešení klimatické krize a především chce dát možnost promluvit těm, kteří nejsou vyslyšeni.

Protestujeme proti nesmyslnému zatýkání, policejnímu násilí a kapitalistickému summitům!

Hnutí...?

Když mi bylo asi patnáct, poslouchala jsem rock a metal, pohybovala se v nevládkářských kruzích a začal mne zajímat anarchismus. Ve městě, kde bydlím, jsem měla delší dobu velký problém se vůbec s někým, kdo se byť jen vzdáleně k této ideji hlásil, začít bavit. Snad jsem byla podezřelá tím, že jsem nikdy neměla na hlavě číro a ačkoli jsem se snažila, punk ani hardcore mi k srdci nikdy pořádně nepřirostly. Nebo možná prostě jen nebyl zájem se s někým novým začít bavit, ono na vymetání hospod, nadávání na „hrochy“ (tj. tzv. normální lidi) a chození po demoškách není úplně nutné přijímat nové lidi do svých řad. Také je možné, že mne někdo považoval za nějakého špicla, noví lidé bývají podezřelí. Časem jsem byla vzata na milost a občas s někým mohla prohodit i pár vět. Naštěstí se našli otevřenější jedinci odjinud, s nimiž jsem se mohla zapojit do různých aktivit. A navzdory občasným zklamáním to byla skvělá doba.

Dnes jsem dvakrát tak starší, metal poslouchám pořád (a z mých exkurzí do světa čír a sichrhajcek mi dokonce zůstaly i dvě punkové kapely, které se mi opravdu líbí, tak snad nejsem tak hrozná) a opět jsem po dlouhé době zavítala do alternativního antiautoritářského prostředí v mém bydlišti. Snad to zavinilo tričko Iron Maiden (fuck off komerce, já vím), snad jen byl kolektiv naplněn a nebyla pociťována potřeba s nově přichozí prohodit byť jen dvě zdvořilostní věty (jak normálně činí „hroši“). Každopádně situace stejná jak před lety. Tak jsem dala jedno pívko a šla zase domů. Možná jsem taky už moc „stará“, ale zase o řadu zkušeností bohatší.

Spoustu soudruhů a soudružek v mém i mladším věku již založilo rodiny. A spoustu z nich už lze na demonstracích vidět podstatně méně, pokud vůbec. Jiní se potýkají s problémy všedního dne, člověk už často také nemá tolik energie a/nebo nadšení a nějaké to pohodlí začíná vyhledávat (někdo rád v zimě v baráku teplo a jiný si i ten zájezd k moři občas taky začaluje, potomstvo to obvykle ocení). To všechno stojí peníze, které je třeba vydělat, a o to méně času zbývá na revoluci. Bohužel jsem až na světlé výjimky zažila spíše situace, kdy člověk, jenž začne být méně výkonný, nemá čas schůzovat do jedenácti v noci nebo plánovat revoluci na webových fórech do tří do rána, z aktivistického koloběhu prostě vypadne. Že by někdo občas přišel na návštěvu udržet kontakt? Případně pomoci v domácnosti, pohlídat na chvíli potomka či pomoci s něčím dalším tak, aby vy jste zase po delší době měli čas zajít na schůzi či pomoci s organizací nějaké demonstrace? Zřídka. Zařídte si to, jak chcete.

Jiní mají ještě specifitější problémy. Někoho bolí duše a jiný je fyzicky nemocný. Nebo se stal terčem psychického, fyzického či sexuálního násilí (občas i v rámci tzv. antiautoritářského a alternativního prostředí). To s sebou nutně nese opět sníženou výkonnost a dál se nebudu vypisovat, viz předchozí odstavec. Jen k tomu ještě přidám často prokazovanou nechuť se o těchto tématech vůbec bavit (kolikrát to také zdržuje od organizace demonstrace, že), případně dobře míněné komentáře, jak se s tím máte podle názorů jiných vypořádat či rychlé zaškatulkování situace a poté uložení problému k ledu, případně pod koberec. Obvykle bez toho, aby si někdo vyslechl váš názor a dal si vážnou práci problém pochopit (vše je samozřejmě míněno zcela antiautoritářsky).

Je skvělé, že se lidé dokážou zmobilizovat po vyklizení svobodného prostoru vily Milady a kolik se jich sejde na oslavách Prvního máje atraktivně pojatých koncertní formou. Nemohu se však zbavit dojmu, že témata jsou stále stejná a nová se nepřibírají. Squatting, hudební subkultury, třídní analýzy společnosti, antifašismus, občas globalizace. Držím palce a doufám, že se bude aktivitám spojeným s těmito tématy dařit. Jen jsem asi už opravdu stará a zjišťuji, že život po třicítce začíná pro řadu lidí být také o něčem jiném. O těch všednějších problémech a na ty v českém anarchistickém a antiautoritářském prostředí není vůbec místo. Není zde místo pro lidi, kteří mají na každé ruce caparta a nemají štěstí na pracovitě (obvykle) partnerky-hospodyně, jež partnerovi umožní vést život tak, aby on mohl být dále revolucionářem na vysoký úvazek nebo objíždět s nekomerční kapelou půlku světa. Není zde místo pro ty, kteří se potýkají s nějakou formou traumatu, zdravotního problému, či jsou v jiné těžké životní situaci. Není zde místo pro jejich problémy a starosti. Obvykle jsou ponechání vlastnímu osudu.

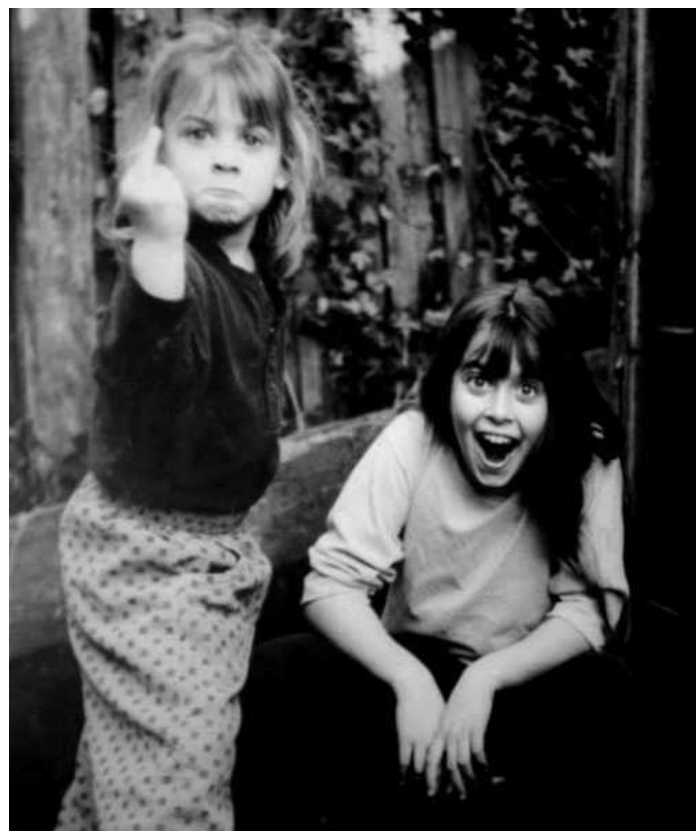
Česká anarchistická a antiautoritářská komunita je stále na barikádách, na jejichž druhé straně stojí náckové nebo policajti. Barikády všedního dne jsou atraktivní jen pro hrstku anarchistek a anarchistů. Když např. učíte, jak svou pozici zvládnout tak, aby

výuka v rámci možností probíhala co nejsvobodnější formou? Pokud jste v zaměstnání na nějaké vyšší pozici, jak co možná nejvíce antiautoritářsky pojmout svůj vztah s lidmi tzv. pod vámi? Jak předcházet a řešit různé formy násilí, jež se v celé společnosti (a také mezi soudruhy a soudružkami) vyskytují? Jak vylepšit komunikaci tak, aby si lidé dokázali naslouchat (nebo se alespoň vzájemně nepromlouvat) i v případě, že spolu zásadně nesouhlasí? Jakou strukturu by měla mít vnitřní organizace, ať už časopisu, squatu či nějakého sdružení, aby se stále neopakovaly stejné chyby omezující chod nebo dokonce vedoucí k zániku těchto uskupení? Jsou toto snad méně důležité výzvy než monitoring nácků nebo obrana squatu? Méně důležité určitě ne, zajisté ale v nejednom ohledu náročnější.

Představa, že je možné ve větší míře v českém radikálním prostředí udržet lidi nad třicet a/nebo jedince, jež nežijí subkulturním (případně bohémským) lifestylem (a tím pádem umožnit další vývoj tohoto prostředí), není na místě. Klade na ně nároky, žádá si jejich čas, energii a/nebo peníze. Naopak jim ale nic nepřináší. Nenabízí svobodný prostor pro každodenní tzv. normální život, antiautoritářskou alternativu k hierarchickému pojetí mezilidských vztahů na všech úrovních. A pokud zrovna nemáte problémy s nácky či policajty, pak i projevy solidarity ve složitých životních situacích naberou podobu v nejlepším případě formální (čest výjimkám, ale ty jsou i mezi „hrochy“).

Mohu mluvit jen za sebe a svůj názor definuji na základě svých zkušeností, i když vím, že s ním nejsem sama. Jiní ale zajisté mají také jiné zkušenosti. Ovšem nemohu si pomoci od pocitu, že české anarchistky a anarchisté netvoří žádné hnutí, i když toto konstatování asi není novinkou. Netvoří však ani alternativní prostor, ve kterém lze na různých úrovních fungovat, a tak odložit autoritářské vztahy alespoň tam, kde je to dnes možné. Nejsou ani natolik otevření, aby dokázali ve svých řadách bez problémů akceptovat např. slečnu s decentním líčením oblečenou v halence (vzpomínám na šušky o „slušňácké“ Chelsea, americké mluvčí alterglobalizačních protestů u nás před devíti lety, neměla ten správný módní vkus), chlapíka poslouchajícího třeba dechovku nebo věřící mámu pět dětí. Velmi často chybí dokonce i ochota s takovými lidmi být jen komunikovat. Mně současná forma české anarchistické a (rádoby) antiautoritářské komunity nejvíce připomíná ghettoidní zájmový kroužek. Výhradně pro ty, jež se identifikují s obvyklými tématy, obvyklou formou kultury (pravda, zde se menu v poslední dekádě rozšířilo o techno), chodí na ty „správné“ akce a do postele až po jedenáctě.

-ad-

A3 je projekt nástěnných novin, které každý měsíc vydává Československá anarchistická federace (ČSAF) a vylepují ho její členové a členky. Přidat se však může každý, kdo má zájem a rád by šířil A3 ve svém okolí. Každé nové číslo je ihned k dispozici ke stažení v tiskové podobě na stránce www.csaf.cz nebo si o něj můžete napsat na e-mail: [csaf\[a\]csaf.cz](mailto:csaf[a]csaf.cz).

A3 – říjen 2009

Squatting žije, boj pokračuje!

Poté co byl 30. června 2009 vyklizen poslední kulturně-politický squat v Česku (squat Milada), tak squatterské hnutí začalo projevovat svou touhu získat nové autonomní prostory. Někteří jedinci se rozhodli nezůstat jen u pouhého snění a na místo toho podnikli pokusy jak jednoho ze svých cílů dosáhnout.

Nejvýraznějším z těchto pokusů se stala snaha vytvořit squat z bývalých lázní v Apolinářské ulici v Praze. I přes to, že se této akce zahájené 12. září 2009 zúčastnilo několik stovek lidí, nepodařilo se nový squat obhájit. Squatterské plány totiž narušila policie a zabránila tomu, aby byly plně rozvinuty. Tito narušitelé nejenže nový squat „zabili“ již po přibližně 14ti hodinách po jeho „narození“, ale také při svém řádění rozdali mnoho ran obušky, vyzkoušeli si, jaké to je šlapat po lidské důstojnosti, a také pozatýkali mnoho lidí, z nichž některé poslali před soud. Od soudu několik desítek lidí odešlo s rozsudky v podobě podmíněných trestů nebo přidělenými 80 - 100 hodinami obecně prospěšných prací. Část odsouzených však proti rozsudku podala odpor. Soudní proces tím tedy byl znovu otevřen a je otázkou, co bude u jeho konce.

Squatting jako protisystémová opozice

Policejní brutalita, zastrašování, šlapání po lidské důstojnosti a soudní přidělování trestů je pro squatterské hnutí záležitost nepřijemná, nikoliv však překvapivá! Postupy policie a soudů v souvislosti se squattováním v Apolinářské byly sice brutální a nelegitimní, nikoliv však v rozporu s tím, jaká je úloha těchto institucí. Touto úlohou je obhajoba statusu quo, tedy potlačování iniciativy všech, kteří zpochybňují údajnou legitimitu stávajícího systému a konfrontují instituce, které zajišťují jeho existenci. Squatteréři a squatterky jsou součástí širšího okruhu lidí, jenž tvoří právě tuto proti-systémovou opozici. Není proto překvapující, že policie a soudy využívají všech dostupných prostředků, aby zabránily realizaci squatterských záměrů. Mezi tyto prostředky patří mimo jiné právě i fyzické násilí, vyvolávání atmosféry strachu, mediální manipulace či kriminalizace.

A čím že vlastně squatteréři a squatterky sami sebe staví do protisystémové pozice, jenž je trnem v oku vládnoucích elit a státních represivních složek? Především svou snahou zpochybňovat tzv. „nedotknutelnost soukromého vlastnictví“, které se v kapitalistické společnosti stalo jakousi „posvátnou krávou“. Squatterská filosofie je stavěna na přesvědčení, že kapitalismus soukromé vlastnictví výrobních prostředků, půdy a nemovitostí staví nad zájmy společnosti a že toto vlastnictví je v důsledku protisociální. Díky němu totiž narůstá sociální nerovnost, která se projevuje prohlubováním propasti mezi chudými a bohatými. Konkrétním příkladem této propasti je i fenomén bezdomovců přeplněných ulic, které jsou zároveň tvořeny spousty dlouhodobě nevyužívaných budov. Jinými slovy: Zatím co jedni vlastní tolik statků, že nejsou schopni jich využívat a nechají je chátrat, tak druzí nemají přístup ani k tomu nejzákladnějšímu, co potřebují k uspokojení svých potřeb. Squatteréři a squatterky proto negují kapitalistické soukromé

vlastnictví a prosazují správu budov (ale také např. půdy) realizovanou takovým způsobem, aby dokázala uspokojit potřeby všech jedinců tvořící společnost. Samozřejmě tuto správu realizují tak, aby zároveň s uspokojováním potřeb jedněch nebyli utlačováni druzí. Právě z tohoto důvodu si pro squaty vybírají budovy dlouhodobě nevyužívané, u kterých se dá předpokládat, že by se bez squatterské iniciativy staly obětí procesu chátrání či spekulativních praktik. Tento squatterský přístup je vyvrácením mýtu o anti-sociálnosti squattingu. Zároveň poukazuje na anti-sociálnost kapitalismu, jehož zastánci raději nechají budovu bez využití chátrat místo toho, aby ji poskytli k užití těm, kteří to potřebují, nebo by budovu rádi smysluplně využili ke kulturně-sociálním aktivitám.

Důsledný a nekompromisní boj

Tzv. kulturně-politický squatting se často snaží zasadit své snahy do širšího protikapitalistického rámce. Nevnímá squaty jako autonomní ostrůvky svobody, které jsou konečným cílem squatterských snah. Squatty se tak stávají jedním ze způsobů boje proti anti-sociálnosti kapitalismu a jsou též částečným praktickým výdobytkem boje za právo bydlet a kulturně se rozvíjet. Důsledné squatterské snahy se však nespokojí z částečnou autonomií uvnitř squatu, protože i ta je stále obklopená kapitalistickou realitou. Realizace squatů je proto často vnímána jako jeden z mnoha způsobů konfrontace kapitalismu se snahou jej odstranit. Důslednost tohoto boje mimo jiné spočívá i v tom, že neusiluje o pouhou změnu legislativy z proti-squatterské na legislativu ke squattingu tolerantnější, ale vystupuje proti jakémukoliv zákonodárnému systému, jenž je vnímám jako nedílná součást kapitalismu. Nejde zde však o pouhou negaci stávajícího systému, ale také o snahu vytvářet alternativu v podobě rovnostářského společenského uspořádání fungujícího na principech antiautoritářství a lidové samosprávy.

A3 – listopad 2009

20 let od sametové revoluce: Politické procesy nezmizely

Babička vždycky říkávala: „Každý režim je stejný. Ti, co křičí, se mají špatně a ti, co drží hubu a krok, se mají dobře. U nás v rodině se nikdo o politiku nezajímal, hleděli jsme si svého a chodili do práce – a nikdy nám nepřišlo, že bychom trpěli nějakou totalitní mocí.“

Typický názor člověka, který je již odmalička přesvědčován o neomylnosti autorit a masmédií. Tento názor má však přeci jenom něco pravdivého – ti, co drží hubu a krok, se skutečně mají dobře v každém režimu. Takové lidi totiž potřebuje každý prezident, diktátor, či monarcha.

Po roce 1989 nám namluvili, že nyní již můžeme bez obav z represe chodit po ulici a svobodně provolávat své názory. Že se nemusíme bát pronásledování za to, jak se oblékáme, či jakou posloucháme muziku. Tuto svobodu pocítili již na samém počátku devadesátých let příznivci punkové subkultury, jejichž sraz na Karlově mostě byl brutálně rozehnán policií, která jednotlivé účastníky surově zbila. Totalitní praktiky kapitalistického státu pokračovaly přes útoky na Streetparty v roce 1998 a 1999 a mučení demonstrantů během summitu světových finančních elit o rok později až po zásah na Czechteku, který se stal vědním tématem bulvárních médií.

Po celá devadesátá léta docházelo k silné perzekuci těch, kteří dělali více, než jen sledovali televizi, nakupovali v supermarketech, či jednou za čtyři roky hodili do volební urny svůj lístek. Kriminalizováni byli nejen anarchisté, ale i ekologičtí a protivládní aktivisté, či příslušníci občanských sdružení. Již tehdy se začal

Squatting žije, boj pokračuje!

12. 10. 2009

Squatting jako protisystémová opozice

Policejní brutalita, zastrašování, šlapání po lidské důstojnosti a soudní přidělování trestů je pro squatterské hnutí záležitost nepřijemná, nikoliv však překvapivá! Postupy policie a soudů v souvislosti se squattováním v Apolinářské byly sice brutální a nelegitimní, nikoliv však v rozporu s tím, jaká je úloha těchto institucí. Touto úlohou je obhajoba statusu quo, tedy potlačování iniciativy všech, kteří zpochybňují údajnou legitimitu stávajícího systému a konfrontují instituce, které zajišťují jeho existenci. Squatteréři a squatterky jsou součástí širšího okruhu lidí, jenž tvoří právě tuto proti-systémovou opozici. Není proto překvapující, že policie a soudy využívají všech dostupných prostředků, aby zabránily realizaci squatterských záměrů. Mezi tyto prostředky patří mimo jiné právě i fyzické násilí, vyvolávání atmosféry strachu, mediální manipulace či kriminalizace.

A3

20 let od sametové revoluce: Politické procesy nezmizely

Typický názor člověka, který je již odmalička přesvědčován o neomylnosti autorit a masmédií. Tento názor má však přeci jenom něco pravdivého – ti, co drží hubu a krok, se skutečně mají dobře v každém režimu. Takové lidi totiž potřebuje každý prezident, diktátor, či monarcha.

Po roce 1989 nám namluvili, že nyní již můžeme bez obav z represe chodit po ulici a svobodně provolávat své názory. Že se nemusíme bát pronásledování za to, jak se oblékáme, či jakou posloucháme muziku. Tuto svobodu pocítili již na samém počátku devadesátých let příznivci punkové subkultury, jejichž sraz na Karlově mostě byl brutálně rozehnán policií, která jednotlivé účastníky surově zbila. Totalitní praktiky kapitalistického státu pokračovaly přes útoky na Streetparty v roce 1998 a 1999 a mučení demonstrantů během summitu světových finančních elit o rok později až po zásah na Czechteku, který se stal vědním tématem bulvárních médií.

Po celá devadesátá léta docházelo k silné perzekuci těch, kteří dělali více, než jen sledovali televizi, nakupovali v supermarketech, či jednou za čtyři roky hodili do volební urny svůj lístek. Kriminalizováni byli nejen anarchisté, ale i ekologičtí a protivládní aktivisté, či příslušníci občanských sdružení. Již tehdy se začal

Anarchistický měsíčník

Číslo 14.

20 let od sametové revoluce: Politické procesy nezmizely

Typický názor člověka, který je již odmalička přesvědčován o neomylnosti autorit a masmédií. Tento názor má však přeci jenom něco pravdivého – ti, co drží hubu a krok, se skutečně mají dobře v každém režimu. Takové lidi totiž potřebuje každý prezident, diktátor, či monarcha.

Po roce 1989 nám namluvili, že nyní již můžeme bez obav z represe chodit po ulici a svobodně provolávat své názory. Že se nemusíme bát pronásledování za to, jak se oblékáme, či jakou posloucháme muziku. Tuto svobodu pocítili již na samém počátku devadesátých let příznivci punkové subkultury, jejichž sraz na Karlově mostě byl brutálně rozehnán policií, která jednotlivé účastníky surově zbila. Totalitní praktiky kapitalistického státu pokračovaly přes útoky na Streetparty v roce 1998 a 1999 a mučení demonstrantů během summitu světových finančních elit o rok později až po zásah na Czechteku, který se stal vědním tématem bulvárních médií.

Po celá devadesátá léta docházelo k silné perzekuci těch, kteří dělali více, než jen sledovali televizi, nakupovali v supermarketech, či jednou za čtyři roky hodili do volební urny svůj lístek. Kriminalizováni byli nejen anarchisté, ale i ekologičtí a protivládní aktivisté, či příslušníci občanských sdružení. Již tehdy se začal

rozmáhat trend domovních prohlídek a zmanipulovaných soudních procesů.

A trend pokračuje dál! V současné době jsme svědky toho, jak zakulené represivní složky státu vnikají do bytů a domů „nacionalistů“, přičemž s jejich postupem by si nezačalo ani nacistické Gestapo, či bolševická StB. Vidíme zde z jiných zemí dobře známý postup „výroby veřejného souhlasu“, kdy se v novinách objeví palcový titulek o rozprášení „nebezpečné teroristické organizace“, přičemž ve skutečnosti jde o několikačlennou (byť potenciálně nebezpečnou) skupinku převážně hospodských rváčů a internetových pisálků.

Je jen otázkou času, kdy se stát zaměří na další z „extrémistů“. Již zákaz Komunistického svazu mládeže byl první vlaštovkou, jež by mohla být předzvěstí událostí budoucích. Zákaz Dělnické strany zřejmě bude další. Stalinismus, neonacismus a další zřudné ideologie jsou jistě odsouzenitelnými společenskými názory – ale nikdo nemá právo tyto názory zakazovat, tím více ne státní moc. Už jen slovní spojení „zakázat názor“ je něčím, co by běžného člověka mělo vybudit z letargie a upozornit jej na fakt, že současný represivní trend jednoho dne může skončit tak, že zůstane pouze ta jedna jediná strana se svojí neměnnou pravdou, jejíž zvolení ve volbách již však bude zákonná povinnost.

Represe proti anarchistickému hnutí jsou zatím odůvodňovány nejružnějšími kličkami („podezření z terorismu“, „útok na veřejného činitele“, či vycházejí tu a tam z politické objednávky, (např. nedávny zákaz benefiční diskotéky na zadržené squatter). Jakmile však jednou budeme zavíráni do vězení za „propagaci anarchismu“ či „popírání nezbytnosti státu“, bude již pozdě začít přemýšlet nad tím, zda ty režimy nejsou vlastně všechny stejné...

A3 – prosinec 2009

Pomalu a jistě ke společnosti totální kontroly

Pokud se podíváme o dvacet let nazpět, uvidíme lidi na náměstích českých měst, kteří si přejí konec vlády jedné strany. A s tím i spojený konec společnosti prolezlé fízlováním a omezováním osobních svobod. Vrátime-li se ale od vzpomínek do dnešní dnů, nejde než zmínit některé ze znepokojujících faktů, které ukazují na pozvolný příchod nové společnosti totální kontroly.

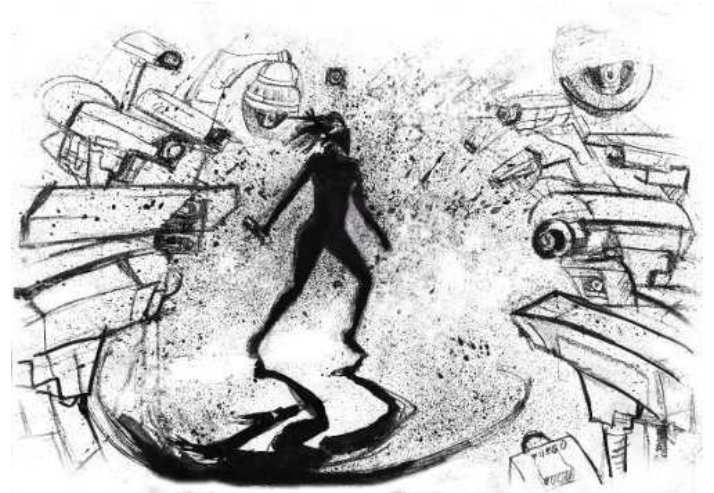
Kamerové systémy

Stačí začít tím, že si uvědomíme, kolik kamer nás sleduje cestou do a z práce či školy. Kamerové systémy jsou nekontrolovatelným prostředkem k monitorování pohybu osob, jejich natáčení a uchovávání takto pořízených záběrů. Kamer přibývá čím dál více a jsou podstatným zásahem do soukromí každého z nás. Argumentací pro jejich zavádění je údajná bezpečnost lidí a ochrana majetku. Také je argumentováno tím, že jejich instalování v ulicích snižuje kriminalitu. Pozorujeme snad, že by se s přibývajícím kamerami zvyšovala naše bezpečnost (byla-li vůbec kdy ohrožena) nebo nějak znatelně snižovala kriminalita (byla-li vůbec kdy v místě instalování kamer zvýšená)?

Sledování na pracovišti

Na některých pracovištích a školách jsou vedle kamer zaváděny i čtečky čipových karet, které umožňují otevírání dveří a zároveň zaznamenávají časové údaje o pohybu držitele karty. V kancelářských provozech je velmi často monitorována práce na jednotlivých počítačích a přístupy na internet pomocí interních sítí. Jsou

zaváděny kopírovací stroje, které při pořízení kopie zároveň uchovávají digitální obraz originálu. Do služebních aut jsou instalovány GPS, které umožňují zaměstnavateli přesný přehled o pohybu vozidla. Tyto moderní nástroje se dají snadno zneužít proti zaměstnancům, například při snaze o snížení jejich platu či propuštění.

Monitorování komunikace

Zneužitelné pro plošné sledování pohybu i dalších zvyklostí či chování (např. pro účely marketingu) jsou také různé bezkontaktní čipové karty, sloužící například jako předplatné na městskou dopravu (v Praze tzv. Opencard). Bez širší veřejné diskuse byly postupně schváleny zákony, které dávají možnost shromažďovat údaje o veškeré telefonické a internetové komunikaci, o biometrických charakteristikách nebo o genetickém kódu jednotlivců. Byly rozšířeny policejní pravomoci do oblasti kontroly a rušení provozu mobilních či počítačových sítí, do plošného sběru vzorků DNA... Z toho mimo jiné vyplývá, že jsou shromažďovány informace o vašich hovorech a lokalizaci vašeho mobilního telefonu, vámi napsané SMS zprávy a stejně tak veškeré e-maily u domácích poskytovatelů těchto služeb. Sledovány mohou být také kdykoliv vaše platby kreditní kartou a pohyby na vašem bankovním účtu. Tyto zásahy do soukromí nás všech jsou oficiálně obhajovány nebezpečím terorismu.

Čipování

V některých městech již platí vyhlášky nutící majitele psů očipovat své miláčky. Někdy se čipování používá i pro hospodářská zvířata. Odtud je jen krok k implantování čipů lidem. Taková praxe je zatím zkoušena například v Mexiku na státních zaměstnancích.

Databáze

Jestliže si ještě někdo myslí, že s pádem minulého režimu zanikla také praxe černých listin, na nichž se objevují nepohodlní občané, je na omylu. Nejenže se takové databáze vedou, jsou navíc poskytovány i zahraničním represivním složkám. Na vlastní kůži to poznali například aktivisté proti ekonomické globalizaci, kteří nejsou na základě takových seznamů vpouštěni do zemí, kde se například zrovna koná zasedání elit nejbohatších států světa.

Vezměme si zpět své soukromí!

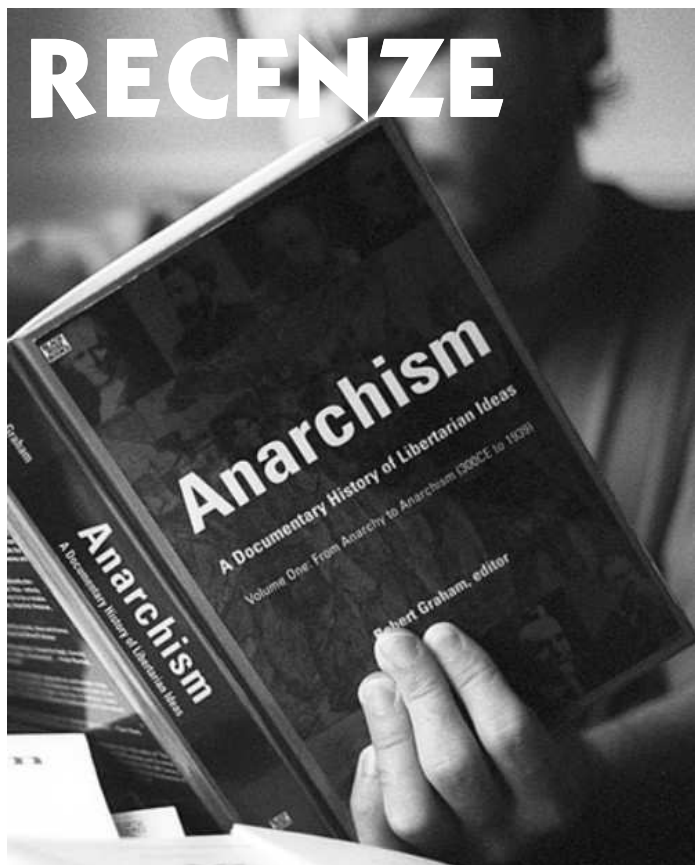
V podobném duchu by se dalo pokračovat. Není záměrem vytvářet paranoidní teorie, ale upozornit na to, že i když moderní technologie přináší mnohé výhody, mohou být v nesprávných rukou snadno zneužity. Je třeba vnímat, že zmiňované věci jsou do našich životů zaváděny postupně, buď tiše nebo s náležitou argumentací, která nás má přesvědčit, že je to vše vlastně pro naše dobro. Postupně se tak necháváme připravovat o své soukromí a je nám tvrzeno, že kdo má čisté svědomí, tomu to nemůže vadit. Toto tvrzení je ale velmi krátkozraké, neboť nevíme, co bude zanedlouho trestné a jak bude stát, jenž dosáhl těmito způsoby velkých pravomocí, postupovat proti ještě nedávno „slušným občanům“. Dokud si své soukromí nevezmeme zpět, směřujeme pomalu ale jistě ke společnosti totální kontroly.

Více zajímavých informací naleznete na:

www.bigbrotherawards.cz

RECENZE

Listopad 1989. Proletariát spoutaný sametovou trikolórou

Skupina Kolektivně proti kapitálu (KPK) připravila k 20. výročí 17. listopadu 1989 publikaci, která chronologicky přibližuje dění listopadových dní a analyzuje ho ve vztahu k dělnické třídě.

V listopadu 1989 představoval odchod stalinistického monopolu ze scény relativně otevřenou situaci, které však dělnická třída nevyužila k tomu, aby se prosadila jako nezávislá politická síla.

Aktuální brožurka KPK připomíná, že „socialistický režim“ byl totiž v demobilizaci proletariátu velmi úspěšný, a dodává, že tomu, aby třída našla svou politickou, subverzivní tvář během listopadu, poté zamezil předvoj „sametové revoluce“, Občanské fórum. Pod jeho vedením se pracující stali věznem konceptu občanství (a i díky tomu, že proti němu byli tak bezbranní, se stali tak pasivní obětí utahování si opasků v devadesátých letech). Opravdovým symbolem listopadu 1989 nebyl samet, ale svěrací kazajka spletená z občanské trikolóry.

Jak a proč bojovat proti propouštění?

Text francouzsko-belgické skupiny Mouvement Communiste z roku 2005 je věnovaný problému, který souvisí s charakterem samotné kapitalistické výroby: masovému propouštění a zavírání podniků či provozů v důsledku krize a/nebo restrukturalizace. V textu se uvádí několik příkladů bojů pracujících ve Francii v letech 1972 – 2001.

Obě brožury naleznete ke stažení na stránce protikapitalu.org

Objednávky na brožury KPK v papírové podobě pošlete na [kpk \[a\] protikapitalu.org](mailto:kpk@protikapitalu.org). Příspěvek na tisk je u první brožury 45 Kč a u druhé 15 Kč.

A-kontra 11/2009

Časopis A-kontra změnil svůj formát. Nyní vychází každý měsíc vytištěn na listu A2 a je k dostání zdarma na několika místech v Praze.

V listopadovém vydání si můžete přečíst zamyšlení k oslavám 20. výročí „sametové revoluce“, článek o snaze holandských zákonodárců zcela kriminalizovat squatting či o vlně protestů na vysokých školách v Rakousku. Rozhovor se socioložkou Terezou Stöckelovou se pak věnuje otázce reformy vysokého školství u nás. Jeden z textů je věnován postavení a vykořisťování migrantských dělníků v České republice. O zakončení se stará rubrika „Odvracená strana měsíce“, která stručně komentuje či odkazuje na různé události, které se v uplynulém měsíci odehrály.

A-kontra 12/2009

Že jde o „vánoční“ číslo nás nenechá na pochybách hned úvodní článek s názvem „Ježíšek je Zombie“. A-kontra se vrací k tématu protestů na vysokých školách a pokračuje ve sledování kauzy squatterů a squaterek z Apolinářské ulice, kteří stanuli u odvolacího soudu. Všimá si vraždy antifašistického skinheada Ivana Chutorského v Rusku. Reportáž „Deset dní opoziční architektury“ doplňuje rozhovor se squattem z Bronxu. Stěžejní článek prosincového čísla „Zachraňte Prahu – zbouřte magistrát“ se věnuje gentifikaci a s ní spojené privatizaci městského prostoru. A nechybí ani „Odvracená strana měsíce“.

A-kontra je k dispozici ke stažení na stránce: a-kontra.net

Info Usurpa #13

Info Usurpa je Zpravodaj squatterské a anarchoautonomní scény, který vychází každý měsíc jak tištěný, tak ke stažení na stránkách <https://squat.net/praha>. Říjnové číslo roku 2009 má 8 stran formátu A5. Obsahuje texty: Sept09: Ohlédnutí pár dní po akci; Glosa: Pražský Janov?; Ladyfest v Les Tanneries; Část odsouzených squatterů a squaterek podá odpor proti testním přikazům; Boj na poli legislativy nebo boj proti legislativě?; Infoshop Revolver.

Info Usurpa #14

Listopadové číslo přináší několik informací a reportů z akcí v Holandsku a zahraniční projevy solidarity, které se podařilo zmonitorovat, report ze squatu Sofia v Žilíně a také jedno zpětné ohlédnutí za záříjovým pokusem o obsazení Apolinářské, kde se sice nepodařilo udržet obsazenou budovu a mnoho lidí bylo obětmi traumatizující represe, ale shromáždilo se tu velké množství potenciálních squaterek/ů a supporterek/ů, kterým už chybí jenom nová strategie...

Info Usurpa #15

Prosincová Info Usurpa přináší rozhovor s člověkem, který squatuje v Řecku, krátké informace o vystěhování v Berlíně a v Krakově, několik článků o holandském hnutí a akci na jeho podporu v Poznani, program Revolveru a akce v Truhlářské, info o vaření a rozdávání jídla FNB, pozvánku do projektu dvp a další drobnosti.

WWW.CSAF.CZ

**ANARCHISTICKÝ
ČERNÝ KŘÍŽ**

Československé anarchistické federace

AFA

antifa.cz

kontra

www.a-kontra.net

priama akcia
map

www.priamaakcia.sk

SQUAT.NET/PRAHA